

CATEDRA

ISSN 2784 - 0158
ISSN - L 2784 - 0158

Nr. 1 ianuarie-februarie 2021

Publicație periodică de informație și cultură - ediție nouă online

Formează-te și vei putea forma!

CUPRINS

RE-Activ - Reducerea abandonului școlar printr-un set de activități educaționale adaptate la nevoile specifice ale copiilor POCU/74/6/18/106957	4
Rezultatele Casei Corpului Didactic Argeș la finalul proiectului RE-Activ - POCU/74/6/18/106957	5
CE SPUN EXPERȚII DIN RE-ACTIV DESPRE ATINGEREA OBIECTIVELOR.....	7
MONITORIZAREA SI EVALUAREA INTERMEDIARĂ A DERULĂRII PROGRAMULUI EDUCAȚIONAL INTEGRAT	9
PARTENERIATE DE SUCCES	9
REDUCEREA ABANDONULUI ȘCOLAR	11
MANAGER SAU LIDER	12
EU CRED CĂ.....	14
RELAȚIA ȘCOALĂ – PĂRINȚI O PUNTE DE TRECUT ÎN ECHIPĂ	15
ÎNVĂȚAREA ASISTATĂ DE CALCULATOR	21
FORMAREA COMPETENȚELOR TIC PRIN PARTICIPAREA LA PROGRAMUL ERASMUS+	22
CREATIVITATEA ELEVILOR	24
CE ÎNSEAMNĂ CLASA PREGĂTITOARE PENTRU COPIL, PĂRINȚI ȘI DASCĂL?	26
GLOBALIZAREA – problemă a omenirii	30
METODE DE COMBATERE ȘI PREVENIRE A ABSENTEISMULUI.....	33
ACTIVE CITIZENSHIP INTERVENTIONS BUILD AN EDUCATIONAL ORIENTED MENTALITY IN THE COMMUNITY - research study	34
METODE DE PREVENIRE SI COMBATERE	35
A VIOLENTEI IN SCOALA	35
MĂSURI PENTRU COMBATEREA VIOLENȚEI ÎN MEDIUL ȘCOLAR	37
EDUCAȚIA INTERCULTURALĂ ÎNTR-O SOCIETATE GLOBALĂ.....	39
LOCUL ȘI ROLUL CURRICULUM-ULUI LA DECIZIA ȘCOLII	41
PROBA LABIRINTULUI.....	43
E-LEARNING. PREZENT ȘI VIITOR	45
ORGANIZAREA METODELOR DE ÎNVĂȚARE UTILIZATE ÎN PREDAREA RELIGIEI	48
EDUCAȚIA PENTRU CONSERVAREA NATURII	49
PROVOCĂRI ȘI OPORTUNITĂȚI ÎN CONTEXTUL PANDEMIEI DE COVID-19	51
FAMILIA ȘI ȘCOALA - FACTORI DETERMINANȚI ÎN DEZVOLTAREA PERSONALITĂȚII COPILULUI.....	52
EDUCAȚIE PENTRU PROGRES CONTINUU	54
ROLUL PROFESORULUI ÎN ȘCOALĂ	56
SFÂNTA CRUCE	57
SINCRON VERSUS ASINCRON.....	59
STUDIUL DE CAZ.....	60
ROLUL APLICAȚIILOR PRACTICE	62
ÎN ÎNVĂȚAREA MATEMATICII (STUDIUL DE SPECIALITATE).....	62
ERASMUS SCHIMBĂ VIEȚI, DESCHIDE MINȚI!	64
ARTA TRANZIENTĂ ȘI ÎNVĂȚAREA ÎN NATURĂ	66
ABANDONUL ȘCOLAR	68
JOCUL – EXERCITIU.....	69
ACTIVITĂȚI EXTRAȘCOLARE	71
CUM A SCHIMBAT PANDEMIA VIAȚA ȘCOLII?.....	73
MODALITĂȚI DE INTEGRARE A TEHNOLOGIEI ÎN EVALUAREA ONLINE	74
PERSONALITATEA CADRULUI DIDACTIC	76
ÎNVĂȚAREA PRIN JOC LA PREȘCOLARI -ARTICOL DE SPECIALITATE	77
FORMAREA PROFESIONALĂ CONTINUĂ A CADRELOR DIDACTICE	79
CU PAȘI MICI ÎN LUMEA FERMECATĂ A GRĂDINIȚEI.....	81
DEZVOLTAREA PERSONALĂ – CERINȚĂ A SOCIETĂȚII ACTUALE.....	83
EXCURSIA ȘCOLARĂ – MODALITATE DE ABORDARE INTEGRATĂ	85
TEACHING THROUGH THE MULTIPLE INTELLIGENCES	87
ROLUL EDUCAȚIEI ÎN FORMAREA PERSONALITĂȚII UMANE	88

INTELIGENȚA EMOȚIONALĂ, FACTOR FAVORIZANT AL SUCCESULUI ȘCOLAR	90
PROIECT DIDACTIC	91
EDUCAȚIA OUTDOOR LA GRĂDINIȚĂ.....	95
UTILIZAREA LIMBII CA MIJLOC DE COMUNICARE ȘI DE GÂNDIRE LA VÂRSTA ȘCOLARĂ MICĂ.....	97
SELECȚIA INIȚIALĂ ÎN JUDO	98
EDUCAȚIA COPIILOR CU CERINȚE EDUCATIVE SPECIALE.....	100
METODE ȘI TEHNICI DE EVALUARE ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL ONLINE.....	102
8 BENEFICII ALE SPORTULUI PENTRU DEZVOLTAREA COPILULUI!	104
ÎNVĂȚAREA ONLINE – AVANTAJE ȘI DEZAVANTAJE	105
GRĂDINIȚA, FAMILIA ȘI COMUNITATEA - PARTENERI ÎN EDUCAȚIE	107
ROSTURILE DE SUDARE - Studiu de specialitate.....	108
Proiectul REFORM la final	111
IMPORTANȚA COLABORĂRII DINTRE GRĂDINIȚĂ ȘI FAMILIE	114
COLABORAREA PROFESORULUI DE LIMBA FRANCEZĂ CU CENTRUL DE DOCUMENTARE ȘI INFORMARE AL LICEULUI (SPAȚIU IDEAL ÎN PROCESUL DE ACUMULARE A NOILOR COMPETENȚE LINGVISTICE)	115
EGALITATEA DE ȘANSE ÎN SISTEMUL EDUCAȚIONAL ROMÂNESC - Studiu de caz.....	116
INDIVIDUALIZAREA PROCESULUI INSTRUCTIV-EDUCATIV ÎN GRĂDINIȚĂ	118
APLICAȚII PRACTICE – domeniul mecanică	119
JOCURILE CARE DEZVOLTĂ ÎNCREDEREA ÎN SINE LA COPII	121
STUDIU PRIVIND PERCEPȚIILE CADRELOR DIDACTICE DIN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREȘCOLAR DESPRE STATUTUL, ROLURILE ȘI ATRIBUȚIILE MENTORILOR ÎN SISTEMUL EDUCAȚIONAL ACTUAL	122
ROLUL JOCULUI DIDACTIC ÎN DEZVOLTAREA LIMBAJULUI LA PREȘCOLARI	127
METODE INTERACTIVE DE GRUP APLICATE ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREȘCOLAR - Studiu de specialitate – Braistorming-ul.....	128
BENEFICIILE JOCULUI	130
MIȘCARE, DEZVOLTARE, SĂNĂTATE PRIN ACTIVITĂȚI SPECIFICE CU PREȘCOLARI.....	132
MOTIVAȚIA-PREMISĂ A EFICENȚEI ACTULUI DIDACTIC	134
CREATIVITATEA, O ETAPA NECESARA ÎN ACTIVITATEA CU PREȘCOLARI.....	135
SISTEMUL DE EDUCAȚIE ÎNCOTRO.....	137
PRINCIPIUL DEMOCRAȚIEI ÎN MANAGEMENTUL ORGANIZAȚIEI ȘCOLARE	138
MĂRȚIȘORUL- SEMNIFICAȚII	139
ADAPTAREA EDUCAȚIEI TIMPURII LA ÎNVĂȚĂMÂNTUL ONLINE.....	141
ȘCOALA ÎN MEDIUL ONLINE.....	142
STIMULAREA MOTIVAȚIEI ÎNVĂȚĂRII LA PREȘCOLARI.....	144
GHID RAPID GOOGLE CLASSROOM	145
MEMORIZAREA-MIJLOC DE FORMARE A LIMBAJULUI LA COPILUL PREȘCOLAR	148
PLACE DE LA GRAMMAIRE DANS L'ENSEIGNEMENT DU FLE- studiu de specialitate	149
METODELE TRADITIONALE SI MODERNE IN PROCESUL DE PREDARE-INVATARE	150
PROIECTUL CRED – „Curriculum relevant, educație deschisă pentru toți” – Proiect cofinanțat din Fondul Social European prin Programul Operațional Capital Uman 2014-2020	152
RUBRICA DE CARTE	154

CASA CORPULUI
DIDACTIC ARGEȘ

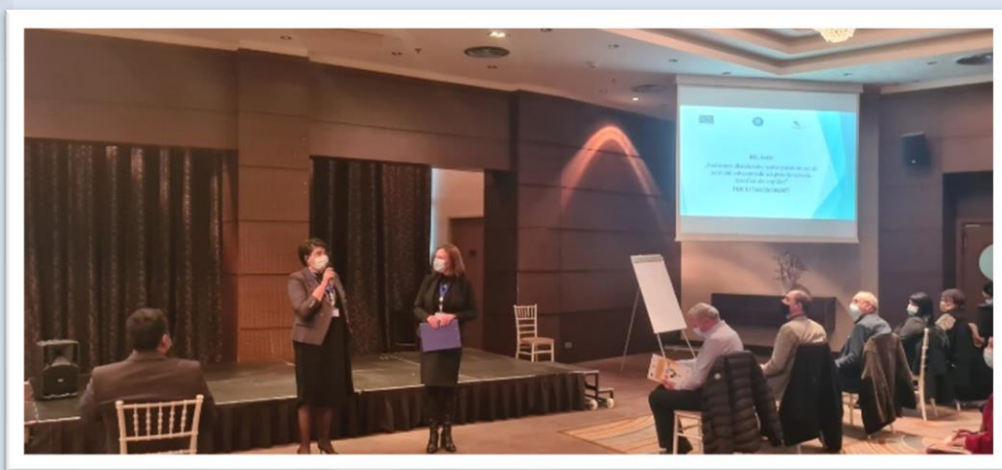
RE-Activ - Reducerea abandonului școlar printr-un set de activități educaționale adaptate la nevoile specifice ale copiilor POCU/74/6/18/106957

„RE-Activ - Reducerea abandonului școlar printr-un set de activități educaționale adaptate la nevoile specifice ale copiilor” POCU/74/6/18/106957 este proiectul în cadrul căruia Inspectoratul Școlar Județean Argeș, în calitate de beneficiar și Casa Corpului Didactic Argeș, în calitate de partener și-au reunit forțele, profesionalismul și entuziasmul într-un deziderat comun de reducere a abandonului școlar și a riscului de părăsire timpurie a școlii pentru preșcolarii și elevii din 8 școli, cu grad ridicat de defavorizare în ceea ce privește grupul țintă, parteneri asociați în proiect din Județul Argeș.

Inspectoratul Școlar Județean Argeș a gestionat un buget de 4.814.424, 84 lei împreună cu partenerul proiectului, Casa Corpului Didactic Argeș.

Cea de-a 35-a lună de implementare a proiectului aduce o serie de evenimente de tip workshop-uri și seminarii derulate în Activitatea A.8. *Activități/campanii de conștientizare și atragere a comunității locale în vederea facilitării accesului la educație și prevenirea/reducerea părăsirii timpurii a școlii*, implementată de către Casa Corpului Didactic Argeș.

În perioada 18-25 martie 2021, la Hotelul Ramada din Pitești, în cadrul *Subactivităților A8.1 și A8.2* au fost organizate workshop-uri și seminarii unde au fost dezbătute teme de interes pentru comunitate referitoare la educație, la implicarea comunității și mediului de business în susținerea școlilor implicate, măsuri de reducere a abandonului școlar și implicarea părinților în procesul educațional.

Evenimentele au reunit alături de echipa de management și echipa de implementare a proiectului, cadre didactice din învățământul preuniversitar, reprezentanți ai comunității locale, reprezentanți ai bisericii, organizațiilor nonguvernamentale, mediului de afaceri.

Activitățile organizate de echipa RE-Activ au adus împreună specialiști din educație, psihologi/psihoterapeuți care lucrează cu copiii aflați în risc de abandon școlar, reprezentanți ai **Direcției Generale de Asistență Socială și Protecția Copilului Argeș**, Inspectoratului Județean de Poliție Argeș, Centrului Județean de Resurse și Asistență Educațională Argeș alături de profesorii din școlile partenere, părinții copiilor implicați în proiect.

Ne dorim ca rezultatele acestui proiect, bunele practici identificate să fie valorificate și după finalizarea acestuia, să existe o transferabilitate, o multiplicare a acțiunilor la nivelul întregului sistem de învățământ din județul Argeș.

*Inspector Școlar General/ Manager de proiect
Elena- Liliana Murguleț*

Rezultatele Casei Corpului Didactic Argeș la finalul proiectului RE-Activ - POCU/74/6/18/106957

Casa Corpului Didactic Argeș și-a asumat și îndeplinit în proporție de 100% următoarele activități:

- A6.1 Monitorizarea și evaluarea intermediară a derulării programului educațional integrat;
- A6.2 Evaluarea finală și elaborarea recomandărilor de optimizare și sustenabilitate a programului educațional integrat;
- A7.1 Elaborarea și acreditarea unui program de instruire pentru pregătirea cadrelor didactice, personalului de sprijin și a managerilor din școlile țintă;
- A7.2 Derularea programului de instruire pentru pregătirea cadrelor didactice, personalului de sprijin și managerilor din școlile țintă;
- A8.1 Dezvoltarea unor mecanisme locale de susținere a procesului educațional, prin crearea și dezvoltarea unor parteneriate între diverși actori locali, în vederea asigurării sustenabilității din perspectiva instituțională/financiară și/sau a responsabilității sociale;
- A8.2 Desfășurarea de activități de informare și conștientizare locală pentru a promova participarea parentală la îngrijirea și educația timpurie a copilului (IETC) și importanța acesteia pentru dezvoltarea copiilor.

În cadrul activităților menționate anterior, subliniem o parte din realizările noastre:

- Monitorizarea și evaluarea, formularea recomandărilor de optimizare a activităților experților educaționali în număr de 42, angajați de I.S.J Argeș, activitate realizată de către un expert din cadrul C.C.D. Argeș și un expert din cadrul I.S.J Argeș;
- Propunerea și acreditarea de către Ministerul Educației și Cercetării a 2 programe de formare continuă "Educația incluzivă - dimensiuni, provocări, soluții pentru o școală a diversității", 62 ore, 15 credite profesionale transferabile și "Metode activ-participative în educație centrate pe nevoile elevilor", 62 ore, 15 credite profesionale transferabile;
- Formarea și certificarea unui număr de 279 cursanți, organizați în 12 grupe, în cadrul programului "Educația incluzivă - dimensiuni, provocări, soluții pentru o școală a diversității" și 260 cursanți, organizați în alte 12 grupe în cadrul programului "Metode activ-participative în educație centrate pe nevoile elevilor", înregistrându-se astfel o depășire a indicatorului de rezultat cu 19 cadre didactice;

- Realizarea *Studiului de impact* privind rezultatele formării din cadrul programelor mai sus menționate, urmărindu-se de la obiective, curiculă dezvoltată, organizare, calitatea livrării activităților de formare până la impactul formării reflectat în activitățile din cadrul programului integrat sau al activității curente la clasă;
- Realizarea unui *Ghid* al proiectului și a 2 *Ghiduri de bune practici* ce vizează parteneriatele între diverși actori locali, în vederea asigurării sustenabilității din perspectiva instituțională/financiară și/sau a responsabilității sociale, respectiv participarea parentală la îngrijirea și educația timpurie a copilului (IETC) și importanța acesteia pentru dezvoltarea copiilor;
- Organizarea unor workshopuri cu o participare totală de 150 de persoane, incluzând reprezentanți locali din școli, creșe, grădinițe, primării, asociații de părinți, angajatori locali parteneri, membri ai comunității locale, reuniți în vederea susținerii parteneriatului școală-comunitate-mediul de afaceri;

• Organizarea unor seminarii, activități de informare și conștientizare privind participarea echitabilă și deplină a copiilor în învățământul obligatoriu, nediscriminarea, precum și promovarea valorilor incluziunii sociale, cu participarea beneficiarilor grupului țintă (părinți și profesori), dar și părinți și profesori din alte școli din județul Argeș, care se confruntă cu probleme de părăsire timpurie a școlii și abandon școlar.

În virtutea rezultatelor obținute în acest proiect, în calitate de director al Casei

Corpului Didactic Argeș și în acord cu misiunea instituțională, am convingerea că vom căuta în permanență surse și oportunități de finanțare pentru a răspunde nevoilor profesorilor din învățământul preuniversitar, din perspectiva pregătirii, perfecționării și susținerii profesionale.

*Director C.C.D. Argeș/Cordonator proiect partener 1
Corina Georgeta Postelnicescu*

CE SPUN EXPERTII DIN RE-ACTIV DESPRE ATINGEREA OBIECTIVELOR

Animată de o puternică motivație de a înlătura obstacolele care îi împiedică pe copiii din comunitățile dezavantajate să meargă la grădiniță sau la școală, am inițiat, alături de echipa de profesori metodiști din Casa Corpului Didactic Argeș, proiectul POCU “RE-Activ - Reducerea abandonului școlar printr-un set de activități educaționale adaptate la nevoile specifice ale copiilor”, (cod SMIS 106957), al cărui beneficiar este Inspectoratul Școlar Județean Argeș.

Începutul nu a fost deloc ușor, tinând cont că, I.Ș.J. Argeș nu mai coordonase până la acel moment un astfel de proiect, din fonduri structurale. Am pornit la drum, în anul 2018, cu o echipă de câțiva oameni ambițioși, cu resurse puține, dar cu dorința de a transforma mediul școlar într-unul prietenos, capabil să atragă și să mențină copilul în procesul educațional.

Am întâmpinat obstacole de natură instituțională și administrativă, dar, în ciuda acestor piedici, am reușit să clădim o comunitate minunată împreună cu 46 de cadre didactice, în calitate de experți educaționali,

psihopedagogi/logoped și formatori, care au desfășurat activități educaționale cu preșcolarii, elevii și părinții acestora.

A trebuit să găsim întotdeauna soluții, deși ne-am confruntat cu situații inedite și complexe, cu un volum de muncă ridicat, provocarea pentru echipa de proiect rămânând identificarea și valorizarea potențialul uman, astfel încât să punem mereu în centrul intervențiilor noastre copiii și nevoile lor.

Acum, la finalul perioadei de implementare a proiectului, în anul 2021, sunt mândră să cuantific, o serie dintre cele mai semnificative rezultate ale acestuia, cum ar fi:

- 295 preșcolari și 768 elevi pentru care școala a devenit prietenoasă,
- 50 de elevi participanți la o tabără estivală,
- 100 de părinți care au înțeles rolul și importanța educației,
- 260 de cadre didactice cu competențe dezvoltate în lucrul cu elevii din medii defavorizate,
- 300 de preșcolari și elevi sprijiniți financiar.

Doresc să transmit întreaga mea considerație tuturor celor implicați în acest proiect, pentru că au contribuit la atragerea și menținerea copiilor din medii defavorizate în procesul educațional, participând astfel, la eforturile de atingere a obiectivelor Strategiei Uniunii Europene, orientate către o creștere inteligentă, durabilă și favorabilă incluziunii.

*Inspector școlar pentru proiecte educaționale,
prof. Amalia Velicu*

MONITORIZAREA SI EVALUAREA INTERMEDIARĂ A DERULĂRII PROGRAMULUI EDUCAȚIONAL INTEGRAT

De-a lungul a 28 de luni, începând cu decembrie 2018 și până la finele proiectului, din calitatea de experți monitorizare și evaluare, în cadrul proiectului „RE-Activ - Reducerea abandonului școlar printr-un set de activități educaționale adaptate la nevoile specifice ale copiilor” POCU/74/6/18/106957, am monitorizat, analizat și susținut parcursul și activitatea experților educaționali selectați și angajați de Inspectoratul Școlar Județean Argeș pentru implementarea Programului tip Școală după Școală.

Cadre didactice de predare din învățământul preșcolar, primar, gimnazial, psihologi, logopezi, în număr de 42, și-au reunit energia, pricepera și măiestria pedagogică într-un efort comun, acela de a susține preșcolarii și elevii proveniți din comunități dezavantajate, din cele 8 școli partenere în proiect.

Am fost alături de experții noștri în perioadele de raportare, în instruirea lor în sensul utilizării instrumentelor specifice proiectului, le-am urmărit cu bucurie activitățile desfășurate, impactul generat în rândul elevilor, dar și al părinților, fie că vorbim despre desfășurarea față în față, fie online, fie că ne raportăm strict la Programul tip Școală după Școală, fie la taberele estivale tematice organizate pentru o parte a elevilor în scopul susținerii și motivării participării la activități.

Beneficiile pentru grupul țintă au fost reale și dincolo de cifrele și indicatorii de rezultat din cererea de finanțare, realizați în proporție de 100%, am identificat în cadrul evaluărilor intermediare progresul copiilor/elevilor înregistrați în grupul țintă al proiectului.

Acum la final de proiect, cuvântul transmis este RESPECT și ADMIRAȚIE pentru toți cei implicați în acest efort imens.

Avem convingerea că vom continua activitățile în cadrul școlilor partenere și după finalizarea efectivă a proiectului cu resursele individuale și că vom rămâne parte a unei mari familii, aceea a proiectului RE-Activ.

**Experți monitorizare și evaluare,
Prof. Maria-Magdalena Anghel
Prof. dr. Constantin Cristinel Crețu**

PARTENERIATE DE SUCCES

In cadrul proiectului „RE-Activ - Reducerea abandonului școlar printr-un set de activități educaționale adaptate la nevoile specifice ale copiilor” POCU/74/6/18/106957, timp de 24 de luni, am colaborat cu cele 8 școli partenere în cadrul Subactivității A8.2 la dezvoltarea unor mecanisme locale de susținere a procesului educațional, prin crearea și implementarea unor parteneriate între diverși actori locali, în vederea asigurării sustenabilității din perspectiva instituțională/financiară și/sau a responsabilității sociale.

Proiectele de parteneriat educațional au vizat întărirea relațiilor dintre școală și comunitate prin creșterea gradului de implicare a tuturor factorilor educaționali. Activitatea în parteneriat are nenumărate avantaje, deoarece creează relații de colaborare, clarifică diverse probleme educative, oferă un nou cadru în dezvoltarea personalității

elevului. Inițierea diferitelor proiecte de parteneriat educaționale sunt benefice atât pentru elevi, cât și pentru toți factorii implicați: școală, familie, comunitate.

Pentru realizarea unor parteneriate de succes, au fost necesare necesare parcurgerea unor etape precise: explorare – evaluare – planificare – formare – inițiere – realizare – verificare – reglementare – consolidare – acționare – implementare – evaluare. Astfel, parteneriatul reprezintă o formă avansată a relației dintre două sau mai multe părți, cooperarea și coordonarea sunt formele intermediare, cele care facilitează stabilirea unui parteneriat, iar comunicarea reprezintă punctul de plecare în vederea realizării parteneriatului între două sau mai multe părți.

Condițiile realizării unui parteneriat reușit implică:

- identificarea scopurilor, intereselor comune, utile partenerilor și comunității;
- găsirea modului optim pentru realizarea scopului propus;
- organizarea și conducerea resurselor disponibile pentru a atinge scopul propus;
- identificarea competențelor persoanelor implicate în aceste proiecte pentru a le putea folosi la maxim;
- combinarea eficientă a atitudinilor, abordărilor și tehnicilor care se pot aplica diferitelor sarcini;
- utilizarea cu succes a schimbării în folosul instituției.

O școală dezvoltată este aceea care răspunde adecvat unei game cât mai mari de nevoi ale beneficiarilor săi, dispusă și implicată în parteneriate, flexibilă, cu oameni pregătiți și motivați.

Mulțumesc tuturor școlilor partenerie pentru implicare și seriozitate!

*Expert Campanie de conștientizare și facilitare comunitară,
Prof. Georgeta Mihaela Crivac*

REDUCEREA ABANDONULUI ȘCOLAR

Subactivitatea A 8.2 a constat în desfășurarea de activități de informare și conștientizare locală pentru a promova participarea parentală la îngrijirea și educația timpurie a copilului (IETC) și importanța acesteia pentru dezvoltarea copiilor.

S-au organizat și desfășurat activități de informare și conștientizare privind participarea echitabilă și deplină a copiilor în învățământul obligatoriu, nediscriminarea, promovarea valorilor incluziunii sociale.

Cadrelle didactice și părinții au subliniat faptul că părăsirea timpurie a școlii este un fenomen complex, dinamic și multidimensional, produs al unei combinații de factori personali, sociali, economici, educaționali și familiali. Este necesară asigurarea accesului egal la oportunități pentru ca elevii și personalul didactic să participe pe deplin la actul educațional astfel încât să-și dezvolte potențialul lor maxim.

De asemenea au fost făcuți cunoscuți factorii care ar putea duce la diminuarea sau reducerea abandonului școlar. Dintre aceștia s-au amintit - evitarea supraîncărcării școlare; organizarea de activități extrașcolare menite să atragă elevii; programe de recuperare a programei școlare pentru elevii cu cerințe educaționale speciale; programe de consiliere pentru părinți etc.

O concluzie importantă s-a referit la construirea unei bune relații între școală și familie, care presupune printre altele cunoașterea familiilor copiilor, utilizarea capitalului cultural al părinților, îmbunătățirea și deschiderea canalelor de comunicare între școală și familie.

S-au prezentat numeroase modalități de implicare a părinților în viața școlii care aduc beneficii întregului proces educațional. În acest sens în școlile care au făcut parte din grupul țintă au fost inițiate și organizate activități ce au avut în vedere alimentația sănătoasă, confecționarea de obiecte, felicitări pentru mămici și bunici, voluntariatul, întreceri sportive, excursii, serbări școlare, activități caritabile în comunitate, munca în echipă, dezvoltarea comportamentelor și abilităților de antreprenor, sociale și civice, păstrarea obiceiurilor și tradițiilor populare, cunoașterea istoriei locale și naționale.

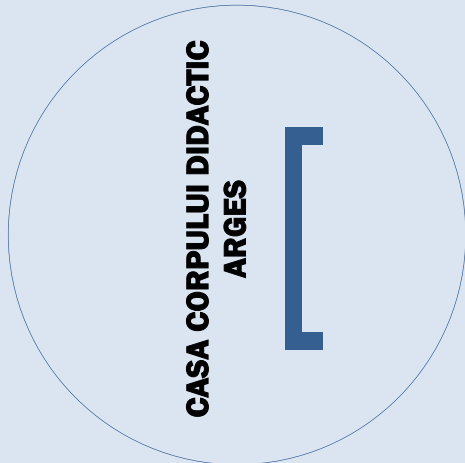

Un aspect important care a fost prezentat a fost cel referitor la combaterea violenței în mediul școlar. În acest sens au fost desfășurate activități în colaborare cu *Poliția*. S-a marcat ca pozitivă și relația cu *Biserica*, mai ales în această perioadă pe care o traversăm marcată de pandemie.

Cadrelle didactice prezente la activități au subliniat că se impune ca școala să colaboreze cu familia, cu reprezentanții comunității locale în vederea găsirii strategiilor de reducere a fenomenului de părăsire timpurie a școlii, a abandonului școlar vizând îmbunătățirea competențelor profesorilor, creșterea performanțelor elevilor, asigurarea unui climat armonios și prietenos în școală, facilitarea și încurajarea feedback-ului de la părinți.

*Expert Campanie de conștientizare și facilitare comunitară,
Prof. Floarea Bârlogeanu*

MANAGER SAU LIDER

Într-o zi, coborând pe treptele instituției Inspectoratului Școlar Județean Argeș, mă întâlnesc cu un coleg, fost profesor din timpul studenției mele care mă întreabă:

– Ce faceți, părinte? (așa mi se adresa, domnul profesor)

– Bine, domnule profesor, mă chinui să învăț să fiu manager!

– Părinte, să-ți spun o povestioară. Se spune că în vremuri grele, demult apuse, oamenii se rugau la Dumnezeu și-I ziceau, când era cald, nu ne da Doamne mană, iar când era frig ziceau, nu ne da Doamne, ger. Atunci Dumnezeu a zis, nu vreți mană, nu vreți ger, o să vă dau manager. (conf. univ dr. Cornel CONSTANTINESCU - sociolog).

Din acel moment am început să mă întreb, ce înseamnă să fii manager? Ce înseamnă să fii lider?

Pe măsura puterilor mele, precum și a părerilor personale, voi încerca să realizez un paralelism între a fi manager sau a fi lider.

Managerul - Persoană care exercită funcțiile managementului în virtutea obiectivelor, sarcinilor, competențelor și responsabilităților specifice funcției pe care o ocupă.

Trăsăturile managerului: Dubla profesionalizare: cunoștințe de specialitate oferite de profesia de baza plus cunoștințe, calități, aptitudini specifice managerului; caracterul accentuat, creator al activității desfășurate; autoritatea care delimitează aria de acțiune, care are dreptul să inițieze, să declanșeze acțiuni și să influențeze comportamentul altora; influența mediată asupra activității de bază; suprasolicitarea. Astfel, managerul are cunoștințe necesare în domeniul profesiei de bază și în domeniul managementului, cunoștințe care dau suportul autorității formale. Pe lângă acestea, la un manager, este imperios necesar să găsim calități: **tehnice**, respectiv abilitatea de a folosi proceduri tehnice sau cunoștințe specifice domeniului de specialitate; **umane**, abilitatea de a lucra cu oamenii, de a-i înțelege și de a-i motiva; **conceptuale**, abilitatea de a coordona și integra interesele și obiectivele organizației sale; **legate de personalitate**, aptitudini de management (spontaneitate, intenție, capacitate de comunicare, capacitate de a lua decizii, abilitatea de a influența oamenii, dorința de a conduce); **persoană de caracter**, sinceritate, sociabilitate, fermitate, integritate, perseverența, curaj, modestie; **calități intelectuale**, inteligență, imaginație, capacitatea de a cunoaște și de a accepta noul, capacitatea de prevedere.

Rolurile managerului

Se regăsesc în principal în 3 domenii:

1. Domeniul interpersonal:

a) rol de reprezentare generat de poziția pe care o ocupă și care-l obligă să participe la diverse acțiuni, activități, ceremonii, ritualuri;

b) rolul de conducător al unui grup, capabil să influențeze membrii grupului datorită calităților personale;

c) reprezentantul instituției, stabilește contactele cu exteriorul organizației, dar și în interior pe verticala relațiilor ierarhice.

2. Domeniul informațional:

- a) observator activ al mediului intern și extern;
- b) diseminator de informații, oferă subordonaților o serie de informații.
- c) purtător de cuvânt, rol în care managerul transmite mediului exterior anumite mesaje.

3. Domeniul decizional:

- a) întreprinzător, inițiază acțiuni, declanșează schimbări în cadrul organizației;
- b) mânuitor de disfuncționalități, descrie reacția forțată a managerului față de diverse situații tensionate;
- c) distribuitor/administrator de resurse;
- d) negociator, respectiv mediator între diferitele categorii de interese.

Liderul - Persoană care obține rezultate notabile, eficiente în orice domeniu, indiferent de obstacole, fiind în permanență preocupat de oameni.

Calitățile caracteristice liderilor sunt:

- cunoașterea grupului condus și a sectorului de activitate;
- relații în societate și în sectorul de activitate;
- anumită reputație bazată pe succesul în activitatea personală, dar și profesională;
- aptitudini și competențe specifice conducerii grupului;
- calități personale; carismă;
- motivarea puternică pentru a fi lider.

Potrivit unor autori, originea calităților liderilor se regăsește în: daruri native, copilărie și adolescență, sistemul de educație și experiența profesională.

Unul din modelele care exprimă concepția privind liderul, este modul celor 4 colțuri care conține patru elemente privind gândirea și acțiunea:

viziunea, respectiv facultatea de a distinge perspectiva;

realismul, capacitatea de a se conecta la fapte, respingând iluziile;

etica, exprimată prin atenția acordată celorlalți;

curajul, de a acționa, de a accepta riscul, de a fi perseverent.

Combinat, cele 4 colțuri, se regăsesc într-o trăsătură dominantă, **măreția liderului**, care aflată în sinergie cu **maiestruozitatea managerului** ne oferă, conducătorul dorit de noi, cadrele didactice.

Am înțeles că uneori cele două poziții, lider și manager pot fi antinomice, dar transpuse în simbioză totală aduc unui sistem calitate, siguranță și deplină responsabilitate pentru toți beneficiarii educației.

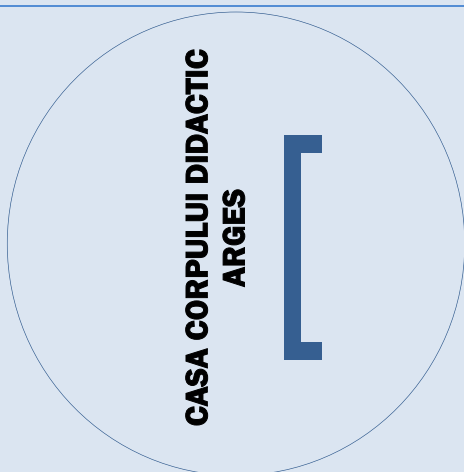
Directorul unității de învățământ este cel care conduce o școală care să corespundă perfect ținutei sale, o adevărată instituție pentru cultivarea omului.

Dacă nu ar fi fost întâlnirea de pe trepte, probabil că nu aș fi fost tentat să aflu ce înseamnă manager sau lider.

La final, distinsse colege, onorați colegi vă invit la reflecție:

Iar mai presus de-orice: nu te minți pe tine însuși/ Căci, așa cum noaptea urmează după zi/ Nu vei putea nici altora necredincios să fii. (This above all: to thine own self be true, /And it must follow, as the night the day, / Thou canst not then be false to any man”). (Hamlet, Shakespeare)

Prof. Dincă Gheorghe
Inspectoratul Școlar Județean Argeș

EU CRED CĂ...

Casa Corpului Didactic, în opinia mea, este o adevărată *voce* a dascălilor, o reală *tribună*...care promovează ce e mai de folos în lumea școlii românești, e *locul* unde părerile diverse se întâlnesc firesc și *izvorul* de unde țâșnesc cele mai îndrăznețe și curate opinii cu privire la actul educativ sănătos!

Educatorul de azi și cel de mâine trebuie să înțeleagă în profunzime faptul că adaptarea copilului la realitatea înconjurătoare nu înseamnă doar acumularea de informații, ci și asimilarea nenumăratelor competențe de ordin strategic prin intermediul cărora discipolul de orice vârstă școlară să relaționeze și să utilizeze adecvat nenumărate și variate câmpuri ale cunoașterii.

Cred că un educator carismatic este acela care știe să colaboreze eficient și firesc cu colegii săi, considerând că soluțiile deosebite apar în urma colaborării a mai multor experiențe pedagogice.

Un dascăl adevărat știe că problema celui alt (elev, profesor, părinte) este și problema lui, într-un fel sau altul, asumându-și, fără ezitare, eșecurile.

Din punctul meu de vedere, dascălul zilelor noastre trebuie să se constituie ca model comportamental în școală și în afara ei, trezește în discipolii săi nebanuite stări de spirit, emoții dintre cele mai diverse... contribuind în felul acesta la progresul atât de dorit de întreaga societate românească.

Un dascăl pătruns de menirea sa, nu trebuie să scrie sau să spună orice în legătură cu lucrurile fundamentale ale lumii: e nevoie ca el să inoculeze tânărului de azi mesaje pline de conținut cultural.

Eu cred că educatorul „crescut” de școala românească va fi capabil să utilizeze cu succes noile tehnologii multi-media și a Internetului pentru îmbunătățirea calității învățării.

Stă în puterea omului de la catredă să cultive în discipolii săi, printre virtuțile esențiale, **virtutea sufletului care poate orice**... capabilă să privească spre infinit, spre veșnicie, cum spune Sfânta Evanghelie, după Marcu: „Ce va folosi omului de va dobândi lumea întreagă și își va pierde sufletul său?”. Aceste cuvinte pe care le-a rostit Mântuitorul ar trebui să-și găsească loc în sufletul fiecărei ființe umane!

Școala românească are nevoie, mai mult ca niciodată, de mentori adevărați, de oratori desăvârșiți... care să cultive cu responsabilitate **forța Cuvântului!**

Dascălul școlii actuale trebuie să aibă atributul libertății interioare, fără de care nu se poate concepe un dialog deschis și civilizat între cele două componente ale procesului instructiv-educativ: elev și profesor!

Învățătorul timpului prezent și viitor nu poate fi rupt de lume, ci e nevoie de o conectare a sa la tot ceea ce se întâmplă în jurul lui, altfel... istoria riscă să treacă pe lângă el și pe lângă ființa umană din bancă!

Profesorul responsabil trebuie să perceapă cu toată ființa că profesia pe care o practică este una prin excelență de **iubire!**

Concluzionând, deloc pripit, afirm că o Casă a Corpului Didactic bine manageriată reprezintă **punctul** de interferență al dascălilor din județul Argeș și, nu în ultimul rând, oportunitatea de a percepe, fiecare dintre dascălii argeșeni, **miracolul întâlnirii cu celălalt**... spre binele învățământului argeșean!

*Profesor de filosofie Badea Gheorghe
Liceul Teoretic „Ion Mihalache”, Topoloveni*

RELAȚIA ȘCOALĂ – PĂRINȚI O PUNTE DE TRECUT ÎN ECHIPĂ

-studiu-

Provocarea timpului actual și a contextului este, fără doar și poate, aceea că nici un părinte nu este asigurată ca propriul copil va trăi în viitor mai bine decât el; există o ruptură profundă între siguranța ce a existat aproape două secole, când investiția în educația copilului îi conferea acestuia posibilitatea să trăiască mai bine decât părinții lui, când școala era considerată element de succes pentru viitor, și neîncrederea de care ne lovim în prezent când, de cele mai multe ori, elevi care reușesc să-și finalizeze studiile sunt discriminați în ceea ce privește accesul pe piața muncii.

Am trecut:

➤ de la o societate bazată pe promisiuni materiale, în care școala a jucat un rol-cheie, oferind diplome recunoscute pe piața muncii,

➤ la o societate plină de amenințări materiale, unde școala joacă adesea rolul de ”țap ispășitor”.

Neînțelegerea sistemului de învățământ s-ar putea transforma într-o mare nemulțumire. Dacă de-a lungul deceniilor, în numeroase rapoarte, școala era un simbol de continuitate și durabilitate, evocată frumos în romane sau filme, de mai bine de o generație, școala pare în criză permanentă, mai mult de neînțeles.

Îmbunătățirea înțelegerii și percepției despre școală de către familie este o miză decisivă, în special pentru a descoperi sistemul de învățământ și funcțiile lui.

Schimbarea programelor, reformele școlare, contextul pandemic și mutația către online constituie diferențe uriașe față de ceea ce exista acum 20 de ani. În momentul în care informațiile și explicațiile oferite părinților despre funcționalitatea sistemului sunt insuficiente, aceștia riscă să se lase pradă zvonurilor și judecăților altor părinți sau ale familiilor referitoare la eficacitatea școlii și, în acest mod, se amplifică criticile aduse școlilor de stat.

Ar fi indicat ca, în primele întâlniri ale părinților din clasele de început de ciclu să li se ceară acestora să-și amintească ceea ce au învățat acum 20 de ani și cum și apoi să li se prezinte modificările actuale. Acest lucru ar ușura cu mult perceperea conținuturilor și a schimbărilor din sistem.

Provocări și soluții:

1. Cum să combatem și să învingem temerile reciproce?

Părinții percep adesea judecata profesorului asupra copilului lor ca o judecată asupra lor înșilor. Își fac griji că n-ar putea să fie la înălțime, să se simtă incompetenți ca părinți, că nu și-ar putea ajuta copilul din punct de vedere școlar.

Obstacole pentru profesori	Obstacolele părinților:
- Transformarea criticii într-un scop în sine; - Perceperea dezacordurilor sau a punctelor de vedere diferite ca un conflict imposibil de rezolvat; - Dificultăți în a programa sau a evita ședințele cu părinții, din lipsă de experiență sau de teamă că vor fi sub observația părinților; - Asociaerea părinților cu un mijloc/ instrument pentru organizarea excursiilor școlare, activităților sau zilelor școlii.	- Disconfortul produs de incertitudinea informațiilor aflate de la propriul copil; - Teamă de a nu intra în conflict cu profesorul și atunci "represaliile" s-ar abate asupra copilului; - Teamă de a vorbi în fața celorlalți părinți.

Comunicare reușită= consecințe pozitive asupra tuturor actorilor implicați

Lecții:

Este important ca părinții:

- să ajungă la o atitudine pozitivă despre școală și profesori
- să manifeste mai puțin stres, atunci când există o întâlnire cu profesorii;
- să aibă o mai bună înțelegere a metodelor de predare urmate de către profesor;
- să se simtă apreciați în funcție de responsabilitățile lor;
- să dezvolte un sentiment de apartenență la colectivul de părinți al clasei, la comunitatea educațională a instituției.

2. Cum să gestionăm întâlnirile cu părinții elevilor?

Adesea, profesorul poate considera că părinții sunt prea îndepărtați de cultura școlii și au reticențe să vină la școală ("au demisionat").

Lumea de astăzi este marcată de un program de lucru "full-time". O mare parte a populației se întoarce acasă în jurul orelor 18-19 și adoarme la ora 22-23, pentru ca a doua zi să-și reia programul undeva în jurul orei 8; firmele lucrează până foarte târziu în timpul zilei sau chiar 24 de ore pe zi, iar statisticile arată că adolescenții se plâng că părinții nu mai sunt dispuși să-i asculte.

Lecții:

- Întâlnirile cu părinții trebuie să aibă în centru și nevoile familiei, nu doar

dorința instituției.

- Locul de întâlnire *poate* să fie sala de clasă, atunci când sunt informații referitoare la învățare sau la realizările copiilor; altfel, pe un scaun inconfortabil, pe care poate rememora propria copilărie, sala de clasă poate să nu fie cel mai bun loc pentru un dialog.

- Părinții pot avea un loc de discuție, o sală organizată gen masă rotundă (CDI, de festivități, cabinet metodic sau un loc convenit de comun acord) în care să poată discuta unii cu alții, să se sprijine sau să colaboreze, să vină cu sugestii.

2. Cum se construiește o relație de încredere între părinți și profesori?

Toate cercetările realizate arată că un dialog constant între părinți și profesori duce la o mai bună atitudine față de învățare a copiilor și le amplifică succesul. Aceasta **nu** înseamnă a-i "suna" pe părinți doar

atunci când există o dificultate, ci a-i ”**invita să vorbim despre copilul lor**” - o cooperare reală, bazându-se unii pe alții, între familie și școală. (<https://www.youtube.com/watch?v=girwKGa8cFo>)

Dialogul între adulți nu înseamnă consens permanent, dar poate însemna o confruntare de opinii contradictorii, fricțiuni care trebuie depășite astfel încât acestea să nu devină un conflict permanent. Trebuie să trecem la o situație de neîncredere la o relație de încredere.

Tensiunile între părinți și profesori sunt normale. Acestea sunt parte a unui proces normal datorită diferenței lor de poziție. Profesorul are ca sarcină interesul întregii clase, iar părintele interesul special al propriului copil.

Ceea ce îngrijorează este tensiunea ce duce la conflicte persistente, refuzul oricărui dialog, situație, din păcate, mai frecventă astăzi decât înainte, dată fiind anxietatea majorității familiilor legată de viitorul copiilor lor.

Nici un partener nu trebuie să manifeste teamă de confruntările necesare, ci să aibă copilul întotdeauna în centrul întâlnirii, să se raporteze la timp, conținuturi și obiectivele urmărite.

3. Cum să abordăm diferitele întâlniri/ ședințe cu părinții?

Mai multe tipuri de întâlniri sunt posibile:

- ✓ circumstanțiale: la intrarea sau la ieșirea de la școală sau în timpul unei ieșiri extrașcolare;
- ✓ obligatorii: la începutul anului sau pe parcursul anului, referitoare la parcursul educațional al elevului, la informarea părinților cu privire la documentele privind partea de curriculum (Planul cadru pentru învățământul obligatoriu, Programele școlare, Ghidurile de evaluare), consultarea părinților la stabilirea disciplinei opționale, alcătuirea schemelor orare ale clasei și programului extrașcolar al elevilor; activarea asociativă a părinților prin Comitetul de părinți;
- ✓ solicitate de profesor pentru a discuta despre comportamentul elevului sau despre rezultate;
- ✓ solicitate de părinți;

Provocări: Profesorul/dirigintele/directorul:

să-l trateze pe elev așa cum este și nu cum ar vrea sau cum ar trebui să fie;
să încurajeze și să valorizeze reușitele, chiar dacă sunt minime și să evite critica;
să acorde atenție reușitelor care se realizează în afara școlii cu scopul de crește motivația pentru învățarea școlară;
să se focalizeze pe tema întâlnirii, evitând discuțiile inutile;

- să nu adopte o atitudine fatalistă: ”nu mai e mai nimic de făcut...” și să evite comparațiile: ”Fratele (sora) lui era așa...”, precum și termenii ”mereu”, ”întotdeauna”, ”niciodată”;
- să evite justificarea sistematică pentru a demonstra că doar punctele menționate de el sunt adevărate și cele ale părinților sunt greșite;
- să nu învinovățească atitudinea familiei față de școală, în detrimentul evidențierii rolului major pe care îl are familia în colaborarea cu școala;
- să nu ezite să consilieze părinții pentru a consulta profesioniști;
- să nu apeleze la posibili ”mediatori”: delegați ai părinților din clasă, oficiali ai Asociației de părinți, ai elevilor etc.;

- să nu fie foarte ”deschis” atunci când este

vorba despre ieșiri cu părinții sau excursii și foarte "închis" când sunt adresate întrebări despre învățarea elevilor;

– să vorbească deschis în loc să scrie "la cald", din furie după o situație dificilă; cuvântul scris lasă urme de neșters și trebuie multă atenție în utilizarea acestuia.

4. Poate fi prezent copilul la întâlnirea cu părinții?

Întâlnirea dintre profesor și părinții elevilor presupune o conversație între adulți. Pentru a recunoaște în mod clar rolul și funcțiile celor doi, poate fi util ca elevul să nu participe la prima parte a discuției, dar, de exemplu, poate fi chemat la sfârșitul întâlnirii pentru a asculta punctele asupra cărora s-au pus de acord părinții și profesorii.

În cazurile mai dificile, inclusiv tineri cu probleme comportamentale sau absenteism, despre care familia nu are cunoștința, este bine ca elevul să nu participe la întâlnire.

Foarte utile sunt însă întâlniri tematice, cu invitați specialiști, cu teme care privesc părinții și educarea copiilor.

5. Mijloace de succes pentru întâlnirile părinți-profesori

Este important ca la fiecare întâlnire, părinții să se simtă actori ai acesteia, întrucât școala copilului lor, nu este doar un nume, ci și școala lor, acesta fiind un atu pentru a-i face pe copii să se simtă mai bine în școală (<https://www.youtube.com/watch?v=Ltl1hUmxYt0>).

Modul în care profesorul se îmbracă pentru întâlnirea cu părinții nu este indiferent. Mulți părinți din clasa muncitoare sau mediul rural se îmbracă "de duminică" să vină la școală. Astfel, îmbrăcămintea profesorului trebuie să nu fie nici prea provocatoare, nici prea "casual". Acesta este un semn de respect pentru părinți.

Lecții pentru o întâlnire eficientă:

- ✓ Se pregătească o lista de idei pe care vrea să le abordeze;
- ✓ Să înceapă întotdeauna întâlnirea prin evidențierea unei realizări a copiilor;
- ✓ Dacă întâlnirea este susceptibilă de conflict, să ia în considerare posibilitatea prezenței unei a treia părți (directorul, președintele Asociației părinților elevilor, reprezentant al CL, etc.)
- ✓ Întotdeauna să fie foarte clar în mesajul pentru familie;
- ✓ Să asculte activ preocupările, neliniștile, semnele de întrebare ale familiei;
- ✓ Să explice calm diagnosticul privind situația elevilor și să-l lase pe părinte să-și prezinte punctul lui de vedere, fără să-l întrerupă;
- ✓ Să reformuleze unele analize sau propuneri pentru a asigura o bună înțelegere de către părinți;
- ✓ Să nu adopte o atitudine defensivă raportată la posibile manifestări de furie, să rămână cât mai echilibrat posibil;
- ✓ Să evite acuzarea părinților pentru problemele copilului lor;
- ✓ Să nu ofere soluții "gata preparate", ci să încerce cu familia să descopere ceea ce ar putea produce dificultăți de învățare sau comportament problemă.

Foarte important:

- Problemele personale se discută față în față și nu public;

➤ Avem dreptul de a nu fi de acord cu părinții, dar evităm să afișăm acest lucru în fața copilului, pentru a nu-l destabiliza;

➤ Părinții și profesorii sunt parteneri, dar fiecare cu misiunile și caracteristicile sale. **Rolul lor nu este același.**

La finalul întâlnirii este important pentru părinți, dar și pentru profesor, să rezume întâlnirea.

6. Cum anunțăm ”o veste proastă” părinților?

Uneori, atât profesorul cât și directorul, sunt în situația de a da ”vești proaste”. Acest anunț trebuie să fie pregătit astfel încât părinții să-și poată menține speranța în viitorul copiilor lor și nu rămână blocați într-o poziție de impas și refuz. Anunțarea unei vești proaste necesită un efort de echipă care implică toate cadrele didactice și specialiștii din școală, astfel încât toate elementele referitoare copil să fie cunoscute de orice echipă.

Familia este deja foarte îngrijorată și se poate simți foarte prost sau singură în fața unui ansamblu de profesioniști siguri de diagnostic, fapt ce nu conduce, de cele mai multe ori, la acceptarea, de către părinți, a deciziei luate.

Să afli în clasele primare că propriul copil are probleme (dislexie, ADHD, etc.) sau că șansele de intra la liceul drept sunt minime, este întotdeauna un șoc pentru părinți; adesea vor avea reacții variind de la negare, pur și simplu, sau vinovăție, în raport cu copilul lor pierzându-și speranța.

În cazul unei decizii 'grele' și percepute ca "o veste proastă" de către părinți, cercetările au demonstrat că foarte eficient este să prevezi lucrul cu familii și oameni care au experimentat aceeași situație și NU să asiguri, inițial, prezența " experților: medici, psihologi de școală, inspectorii de specialitate. Inversiunea celor două momente poate fi mult mai motivantă pentru elev și familia lui.

Asigurarea pentru prima dată a unei întâlniri cu un părinte sau un fost student, care a trăit aceeași situație câțiva ani anterior poate fi un atu pentru a ajuta părinții să trăiască realitatea dură și să descopere că nu sunt singurii care trăiesc acest lucru. O astfel de întâlnire facilitează luarea deciziei și permite o mai bună gestionare a întâlnirii cu experții și specialiștii.

7. Cât și cum ar trebui să împărtășim din viața elevului/copilului, ca profesor și părinte?

Profesorul ar trebui să spună părinților tot ce se petrece în clasă sau într-o excursie? Părinții ar trebui să spună profesorilor ceea ce se întâmplă acasă? Fiind total transparent riscă a nu avea nicio intimitate, niciun spațiu privat al tânărului, lucru foarte dăunător în construcția personală și a autonomiei lui.

Problema construirii spațiului privat al tinerilor ridică, de asemenea, o serie de întrebări:

- Cum abordăm problemele legate de sănătate sau de sexualitate la adolescenți?
- Cum gestionăm contradicțiile între mesajele școlii și practicile familiei, în același timp permițându-i elevului să aibă propriile alegeri?
- Cum abordăm partea civică, responsabilitatea adolescentului în același timp cu menținerea unui dialog și a colaborării cu părinții lui?

Profesor, părinte, copil, fiecare are viața lui privată, care trebuie respectată; copiii au nevoie să-și construiască propriul spațiu. Trebuie să admitem că școala, pentru a menține autonomia necesară copilului și adolescentului este nevoită să protejeze spațiul privat al tinerilor, în contrast cu spațiul privat al familiei.

Nu trebuie comunicate părintelui toate detaliile din clasă; elevul trebuie să-și construiască stima de sine și să capete încredere în instituție. Or, o supraveghere 24 de ore din 24 nu aduce decât deficit.

De asemenea, familia, are dreptul să-și desfășoare obiceiurile, tradițiile, cutumele zilnice, fără a fi judecată, iar comportamentul cotidian al copilului nu trebuie comunicat dirigintelui.

Un profesor poate, prin urmare, în mod legitim să explice părinților că el va nu răspunde la întrebarea despre cu cine stă în bancă X sau cu cine își petrece timpul în excursie la fel cum nici el nu va întreba care sunt prietenii care au venit să-l viziteze pe copil în week-end. Dacă doresc să vorbească despre asta, copiii pot să o facă, dar este important să se arate că păstrarea confidențialității pe anumite subiecte sau în anumite momente este un element care este parte din construcția lor viitoare.

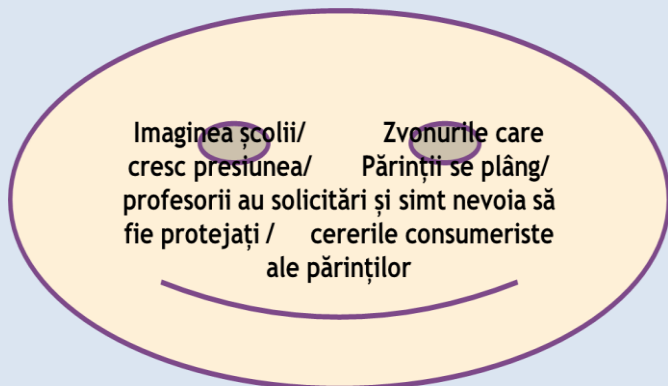
8. Directorul de școală: liantul între familie și profesori

Directorii de școală sunt de multe ori singuri pentru a apăra imaginea școlii lor, a școlii de masă în general și, de asemenea, pentru a-și apăra colegii. Și asta se întâmplă pentru că profesorii simt că desfășoară o meserie din ce în ce mai expusă, în care se confruntă cu unii elevi care nu se mai tem de sancțiuni și care sfidează uneori autoritatea; cu părinți care "sacralizează" ce spune copilul lor și care nu mai suportă că el este certat, pedepsit sau chiar cu dificultăți de învățare.

Părinții au, de cele mai multe ori doar cereri "consumeriste", referitoare la calitate. Dar respectul muncii profesorului, a autorității sale, a încrederii par să dispară din relația părinte – profesor. Chiar și profesorii cu experiență și renume sunt supuși criticilor. Zvonurile la poarta școlii fac să crească presiunea, iar directorul este nevoit să intervină, consumă timp și energie pentru a primi familiile nemulțumite, încearcă să contracțieze criticile, de cele mai multe ori injuste, suportă violențele verbale, când tonul începe să urce.

Părinții sunt foarte pretențioși, așteaptă un serviciu, se așteaptă ca școala să rezolve toate "relele" societății noastre, să educe în locul părinților, să fie garantul unui viitor de succes pentru copil, deoarece angoasa părinților a început să se simtă încă de la grădiniță.

Profesorii, pe de altă parte, simt nevoia să fie protejați, să li se rezolve o mulțime de solicitări, să fie tratați cu respect și să li se recunoască statutul.

Piste de soluționare:

- Să evite etichetele și să diferențieze între comportament și persoană;
- Să rămână imparțial și să aibă întotdeauna în centrul discuției, copilul și interesul acestuia;
- Să rămână calm, indiferent cât de furios este părintele din fața lui;
- Să aibă întâlniri periodice cu reprezentanții părinților și să explice diferențele de sistem.

Dincolo de toate provocările, profesori și părinți, să ne reamintim:

"Poartă-te cu copiii tăi, așa cum ți-ai dori să se poarte alții cu ei!"

"Poartă-te cu copiii altora, așa cum ți-ai dori să se poarte alții cu ai tăi!"

Bibliografie/sitografie:

Auduc, Jean-Louis, *Dix conseils pour bien gérer les relations parents-enseignants*

<http://www.cafepedagogique.net/lexpresso/Pages/2012/11/08112012Article634879558935759373.aspx>

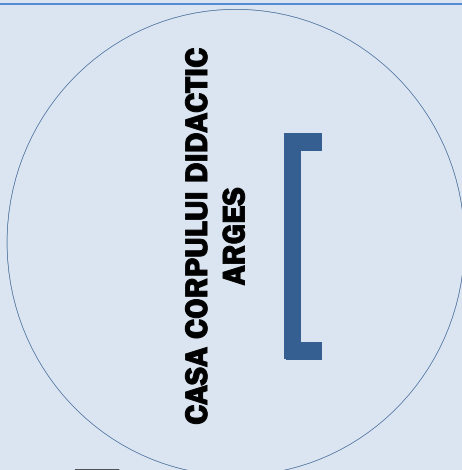
Meirieu, Philippe, *L'école et son miroir – Regards croisés sur l'école d'hier et d'aujourd'hui*, Editions Jacob Duvernet, 3 martie 2018

Vasilescu, Mircea, *Părinții și școala*, https://adevarul.ro/educatie/scoala/parintii-scoala-1_56fc12475ab6550cb8669daf/index.html

Albert, Nicoleta Larisa, *Cum se vede din bancă ședința cu părinții. O relație autentică a profesorilor cu fiecare părinte îi poate apropia pe copii de școală.*, <https://romania-libera.ro/societate/educatie/>

<https://www.youtube.com/user/COPATORONTO>

Prof. Maria Cătălina Dumitrașcu
Inspector școlar general adjunct – I.Ș.J. Argeș

ÎNVĂȚAREA ASISTATĂ DE CALCULATOR

Informatica s-a afirmat ca ramură de vârf a științei secolului XXI. Calculatorul nu trebuie considerat doar o “mașină de învățat” deoarece cu ajutorul lui elevii își pot verifica și valorifica pe deplin aptitudinile în dialog cu calculatorul. În același timp informatica este o nouă disciplină didactică dar și un instrument de instruire pentru alte materii de învățământ.

Calculatoarele au devenit azi indispensabile pentru realizarea activităților zilnice într-o societate informatizată și cu atât mai mult în activitatea didactică.

În învățământ această ‘unealtă’ a pătruns timid, mai întâi în munca de cercetare științifică și apoi tot mai puternic pe măsura creșterii experienței în lucrul cu calculatoarele.

Calculatorul și tehnologiile informative au invadat societățile avansate iar școala nu face excepție. Copiii manifestă un interes deosebit pentru jocurile pe calculator iar el acționează asupra tuturor factorilor psihici, ce concură la realizarea procesului de cunoaștere: gândirea, memoria, atenția, imaginația și stimulează, în același timp, formarea și dezvoltarea unor trăsături temperamentale și de caracter.

O caracteristică importantă a stadiului actual al dezvoltării societății omenești o constituie explozia informațională, element definitoriu al declanșării revoluției cibernetico-informatică, anticipată de Herman Kahn și Anthony J. Wiener cu mulți ani în urmă și denumită atunci “Lumea standard a anului 2000”¹.

Totodată evoluția gândirii este o lege a dezvoltării, a programului. Omul trebuie să se adapteze mereu la nevoile realității înconjurătoare, în permanență și accelerată schimbare și cei mai ușor adaptabili sunt tinerii, pentru care inventivitatea și creativitatea sunt elemente definitorii ale vârstei lor.

Hotărâtoare în formarea și instruirea omului este școala, prin cele două pârgii importante ale sale: dascălul și cartea.

Învățământul din România cunoaște mutații spectaculoase în contextul adaptării la revoluția cibernetico-informatică, iar rezultatele pur și simplu spectaculoase ale școlii românești la diverse concursuri și olimpiade dovedesc cu prisosință faptul că factorii umani și educaționali sunt de o reală valoare internațională.

Calculatoarele înlesnesc întocmirea programelor din școli. Tot ele înlesnesc organizarea studiului individual, a unui număr mai mare și mai variat de cursuri și de activități în afara programei școlare. Învățământul ajutat de calculator, învățământul programat și alte asemenea tehnici măresc în mod substanțial posibilitatea de diversificare a lecțiilor. Ele permit fiecărui elev să înainteze în interesul său propriu pe una din căile ce le stau la dispoziție pentru obținerea cunoștințelor necesare, în loc să oblige la învățarea rigidă a unui manual cum este astăzi în școală.

Introducerea calculatorului în școală poate fi privită ca un miracol.

Elevii au nevoie de experiența cu calculatorul pentru viitorul lor. Calculatoarele fac instruirea mai interesantă și îi atrag pe elevi. Activitatea didactică crește în eficiență atunci când intervine calculatorul. Scopul introducerii calculatorului în școli este acela de a-i deprinde pe elevi cu o gândire ordonată și logică, de a-i forma

¹ The Future and The Nearsighted Faust - Herman Kahn and Anthony J. Wiener: The Year 2000: A Framework for Speculation on the Next Thirty-Three Years.

deprinderi de explorare și experimentare cu calculatorul. Se caută să se dezvolte și aptitudini pentru luarea unor decizii în condiții restrictive de timp (gândire intuitivă) foarte necesare în dezvoltarea ulterioară a unor probleme din viața de zi cu zi. Avantajul major al instruirii cu calculatorul este acela că timpul de studiu al elevilor se reduce substanțial. Elevii care învață încet și cei rămași în urmă câștigă mai multe de pe urma introducerii calculatorului în munca lor de instruire.

Utilizarea calculatorului permite realizarea unor serii de activități și de dezvoltări care sunt într-adevăr unice. Acestea sunt modelările, simulările și vizualizările pe calculator, dar mai ales așa numitul experiment pe calculator, care reprezintă a treia cale de descoperire științifică după cea experimentală și cea logico-matematică. Mai mult, aspecte fundamentale ale matematicii și fizicii moderne au fost dezvoltate utilizând această nouă direcție de lucru în știință. Dezvoltarea diferitelor ramuri ale științelor exacte depinde din ce în ce mai mult de calculator. Îmbunătățirea experimentelor cu ajutorul calculatorului conduce la depășirea dificultăților de ordin matematic dar și la înțelegerea profundă a unor legi pe care nici nu le-am fi bănuțit fără această nouă față a utilizării calculatoarelor.

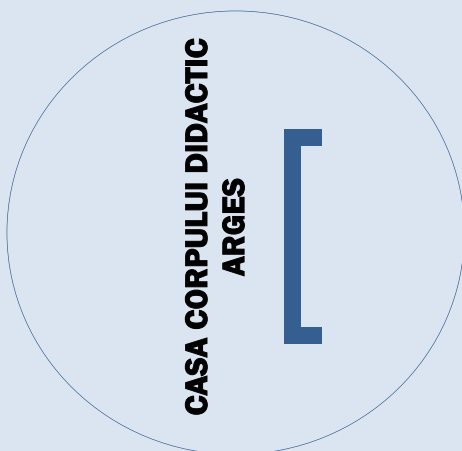
O altă dezvoltare extraordinară a acestui domeniu - informatica -deja crează o revoluție, cea a rețelelor de calculatoare locale și globale. Accesul la informația de toate felurile, baze de date, bibliografii, biblioteci, studii și lucrări de cercetare, muzee, magazine virtuale este la îndemâna oricui posedă aceste facilități.

Procesul învățării se poate desfășura conștient, fiind dirijat și organizat într-o formă specifică, sau poate, spontan, dependent de situațiile concrete traversate de subiect, precum și de activitățile pe care el le desfășoară. În sprijinul educației intervin deci noile tehnologii ale societății informaționale. Metodele învățământului tradițional nu pot face față avalanșei de cunoștințe și acestei varietăți de meserii și domenii de activitate.

Reforma care se desfășoară în învățământ are drept scop crearea de noi posibilități privind adoptarea de strategii și mijloace didactice moderne, care să permită tinerei generații o pregătire de nivel european.

Promovarea învățării asistate de calculator (IAC) îndeplinește un rol dublu în învățământul nostru contribuind la sporirea eficienței proceselor instructiv educative și realizând inițierea elevilor în domeniul informaticii și al calculatoarelor.

*Prof. Daniela Alice Manolescu
Colegiul Național „Alexandru Odobescu” Pitești*

FORMAREA COMPETENȚELOR TIC PRIN PARTICIPAREA LA PROGRAMUL ERASMUS+

În perioada 2 august 2019 - 1 martie 2021, Liceul Tehnologic Nr.1 Mărăcineni, Argeș a implementat Proiectul Erasmus+, domeniul Educație școlară, nr. ref. 2019-1-RO01-KA101-062756, cu titlul „Tehnologii didactice interactive utilizate în clasă”, finanțat cu sprijinul Comisiei Europene. Scopul proiectului a fost formarea unui corp profesoral capabil să utilizeze TIC în activitatea didactică, în vederea creșterii performanțelor beneficiarilor direcți ai educației: elevii.

În cadrul acestui proiect de mobilitate, în perioada 13 - 19 septembrie 2020, nouă cadre didactice de la Liceul Tehnologic Nr.1 din Mărăcineni au participat la cursul de formare „Integrating ICT and new

technologies into teaching and education”, furnizat de “Erasmus Teaching Academy (ELA)” din Bologna, Italia.

În alegerea furnizorului de formare am avut în vedere și faptul că asigură follow-up după finalizarea cursului, ceea ce înseamnă crearea unei comunități de prieteni, de profesori cu aceleași interese și curioșități. Sperăm să mărim această comunitate din domeniul educației, având în vedere că Liceul Tehnologic Nr. 1 Mărăcineni este beneficiarul unui alt proiect de mobilitate, care se va desfășura în acest an școlar, dar despre care am să vă povestesc data viitoare ☺)

Cursul de șapte zile s-a desfășurat în Puerto de la Cruz, Tenerife și s-a axat pe utilizarea resurselor educaționale oferite de Google Drive, Google Apps și pe instrumente precum Quizzes online, Kahoot, Magisto, Mentimeter, Socrative, platforma Edmodo, Weebly & Web design, Pow Toon. Clipul video realizat în timpul mobilității, poate fi vizionat la adresa:

https://www.youtube.com/watch?v=pGJSMKjn8dg&feature=share&fbclid=IwAR3I4hWVrIFiPBkRBLByzI-GZ_Sgc21jrnrcpTBl6IvtOROsbi_8Zgh-Zsw

Prin lecțiile demonstrative care au fost susținute la clasă, la întoarcerea din mobilitate, prin activitățile desfășurate ulterior, de fiecare participant, în cadrul comisiilor metodice, prin instrumentele de evaluare proiectate și postate, ca resurse educaționale deschise, pe platforma www.didactic.ro, respectiv pe platforma <http://arges106957.sdt-team.ro/platforma/index.php>, dar și prin elaborarea Ghidului metodologic de utilizare a tehnicilor digitale, s-a asigurat transferul de cunoștințe către întregul colectiv de cadre didactice din unitate, precum și către profesori din alte școli, din județ sau din țară.

Îmbunătățirea competențelor profesorilor în domeniul utilizării instrumentelor TIC (realizarea de bloguri, site-uri, platforme e-learning apps etc.), dezvoltarea capacității de gestionare a unei săli de clasă "virtuale", comunicarea online cu elevii pe parcursul orelor de curs sau de pregătire suplimentară, au contribuit la proiectarea unor activități didactice interactive și, în final, la creșterea interesului elevilor pentru participarea la ore.

Contextul de învățare Erasmus+ reprezintă pentru cadrele didactice o oportunitate de formare continuă, de învățare pe tot parcursul vieții. Chiar dacă, la acest moment, criza sanitară nu ne mai permite să participăm la mobilități, așa cum o făceam altă dată, ci ne impune respectarea unor condiții stricte pentru prevenirea îmbolnăvirilor cu virusul SARS-CoV-2, interesul nostru pentru inițiativele europene a rămas la fel de viu, încercând să ne adaptăm acestei perioade, prin participarea la evenimentele europene organizate online.

prof. Amalia Velicu, Liceul Tehnologic Nr. 1 Mărăcineni
prof. Valentina Mircea, Liceul Tehnologic Nr. 1 Mărăcineni

CREATIVITATEA ELEVILOR

Termenul de creativitate este utilizat îndeosebi în relație cu trei aspecte. Creativitatea se evidențiază mai întâi în raport cu actul, procesul de creație, fenomen de extremă complexitate prin care se elaborează fie o operă de artă, fie o inovație tehnică, un mecanism, un aparat, fie o nouă teoremă matematică. Ideea este astfel în strânsă relație cu produsul activității, dacă el este sau nu original, nou, deosebit. Olarul care produce zilnic oale ceramice de aceeași formă și culoare, ca și strămoșii săi, nu creează, rezultatul muncii sale fiind unul obișnuit, demult cunoscut. Produsul creativității poate fi concret, dar el poate fi și unul "psihologic", ideal, nepalpabil, cum e cazul unei concepții filozofice "sau al unei teorii științifice".

Rezultatul procesului creator se explică prin creativitatea unei persoane, deci creativitatea are și sensul ei cel mai propriu, acela de a constitui o capacitate complexă a omului, o structură caracteristică a psihicului care face posibilă opera creatoare. În mod obișnuit, când vorbim

de o personalitate creatoare, ne referim la oameni deosebiți, autori ai unor opere remarcabile.

Multă vreme s-a considerat creativitatea ca fiind apanajul unei restrânse minorități. Desigur, nu sunt mulți cei capabili de a ajunge la nivelurile creativității inovatoare sau emergente. Astăzi se consideră însă că orice om normal poate dovedi o creativitate, ducând la mici invenții, într-un domeniu sau altul. E nevoie ca el să fie pus în condiții favorabile care să permită dezvoltarea posibilităților sale native.

Înflorirea disponibilităților creative este împiedicată de o serie de obstacole, bariere. Cea mai puternică o constituie **conformismul**. Oamenilor obișnuiți nu le place ceea ce iese din comun, șocând felul lor de a înțelege și a se comporta. Ei nici nu au încredere în fantezie, prețuind în special gândirea analitică, gândirea critică. În felul acesta există tendința de a-ți controla ideile ce ar putea șoca și pentru care nu poți dezvolta imediat argumente. Un alt blocaj stă în mintea noastră, plină de reguli și metode, algoritmi învățați, la care recurgem îndată, deși ne închistează, rezistând tendințelor de a căuta alte procedee net diferite (blocaj metodologic). Mai sunt și **obstacole emotive**, adică teama de a nu greși, descurajarea rapidă, graba de a accepta prima idee (care rareori este cea bună).

Aceste blocaje apar foarte puternic în școala tradițională, unde se insistă foarte mult asupra disciplinei stricte, a educării raționamentului analitic și critic, unde teama de a nu greși este mare și blocajul metodologic este puternic favorizat. De aceea psihologii preocupați de dezvoltarea creativității au imaginat numeroase metode și procedee pentru stimularea creativității îndeosebi metode asociative ce pun accentul pe libertatea asociațiilor, a gândirii necontrolate, considerându-se că soluțiile ne vin, de regulă, din inconștient.

Cea mai răspândită metodă este cea numită "brainstorming", ceea ce înseamnă "furtuna creierului", termen tradus la noi prin "asaltul de idei". Ea se bazează pe convingerea că atunci când suntem într-o perioadă de relativă "iluminare", adică ne vin în minte tot felul de idei, nu trebuie să încercăm să le analizăm critic, deoarece rareori prima părere este cea bună, ori analiza inhibă apariția altor sugestii. Deci, să amânăm evaluarea.

”Brainstorming”-ul se aplică de obicei în grup, în care 10-12 persoane de diferite profesii debitează, pe rând, tot ce le vine în minte în legătură cu problema abordată, fără nicio preocupare critică, fără nicio discuție. Ideile emise de un participant pot suscita asociații valoroase altor participanți. De aceea se obțin în 50-60 de minute mult mai multe idei, decât s-ar fi găsit când fiecare ar fi lucrat separat. Ideile acestea notate de un secretar sunt studiate ulterior de specialiști și, uneori, cele care păreau absurde au sugerat soluțiile cele mai interesante. De aceea, brainstorming-ul se aplică frecvent în occident.

Mai sunt și alte procedee, unele ”intuitive”, altele ”analitice” care sunt de natură să favorizeze apariția unor soluții neașteptate. Astfel de procedee nu pot fi utilizate în învățământ, cel puțin în cadrul lecțiilor, dar din practicarea lor s-au desprins concluzii privind strategia și tactica necesară pentru a cultiva creativitatea la elevi.

O primă problemă este depistarea elevilor cu potențialități creative superioare. Ea se poate realiza prin folosirea unor teste speciale, prea puțin cunoscute la noi în țară. Mai bine însă, îi putem descoperi în procesul de învățământ, mai ales dacă utilizăm metode active. Elevii dotați ies în evidență prin compuneri, ori soluționări de probleme neobișnuite, sau prin întrebări neașteptate pe care le pun.

Însă, ținând cont că fiecare copil are posibilități creative, profesorul trebuie să aibă în vedere stimularea creativității tuturor.

Cel mai important, în acest scop, pare a fi climatul instaurat de către profesor. Trebuie să se renunțe la stilul autoritar și să realizăm cu elevii relații democratice, permissive, prietenești. Ei nu trebuie să se teamă de profesor, ci numai să-l respecte, datorită prestigiului dobândit. Școlarii să își poată manifesta în voie curiozitatea, spontaneitatea.

Pentru a lupta împotriva blocajelor amintite, profesorul să își exprime în mod evident prețuirea fanteziei, apreciind pozitiv ideile originale, chiar când nu sunt adecvate. Caracterul personal, original al unei expuneri, al tratării unei probleme să fie unul din criteriile notelor mari.

Procesul de învățământ poate fi caracterizat ca o învățare atunci când elevii devin participanți activi la lecție, când se folosesc metode active cum sunt învățarea prin descoperire, problematizarea, analiza de caz, situații în care copiii pot avea inițiativă, pot pune întrebări, pot discuta și propune soluții personale. În timpul lecției, școlarii să pună profesorilor și colegilor întrebări, mai mult decât le adresează cel de la catedră. În fața clasei să apară teme și situații ce stimulează fantezia și stârnesc curiozitate.

De pildă, la limba română, se poate cere copiilor să redacteze o compunere în legătură cu un fapt sau un obiect minor (să fie vorba despre ”un gard de nuiele”), să li se ceară să continue o nuvelă, folosind personajele și stilul autorului, să facă detaliate observații de regie la scene dintr-o piesă clasică.

La matematică, fizică, chimie, să se dea probleme având multiple soluții. Apoi școlarii să fie deprinși să găsească sau să imagineze ei înșiși probleme. La geografie sunt interesante călătoriile pe hartă, cu imaginarea detaliată a variației peisajului. Tot la acest obiect, ca și la istorie, se poate cere explicarea apariției unui oraș sau migrației unui popor. Desigur, profesorul trebuie să manifeste el, în primul rând, creativitate în imaginarea procedeelelor și condițiilor de desfășurare ale lecțiilor. În general, cultivarea creativității se poate face la toate obiectele, cele de natură artistică având, se pare, chiar și multe posibilități în acest sens. Însăși formarea unei culturi generale, solide, este una din condițiile favorizării transferului de soluții, sprijin important în rezolvarea de probleme.

Activitatea în afară de clasă și extrașcolară are mari rezerve pentru cultivarea creativității. În cercurile de elevi se desfășoară o activitate liberă. Aici se pot experimenta diferite metode de stimulare a imaginației, cum ar fi brainstorming-ul. Dirigintele poate organiza întâlniri cu oameni de știință sau de artă, care pot vorbi de dificultățile muncii lor și le pot trezi interesul pentru temele și problemele deschise.

Preocuparea de cultivare a independenței în gândire și exprimare presupune și o legătură cu familia, în special în sensul combaterii unor tendințe, prezente uneori, de dădăcire a copilului, ba chiar de a-l suplini în efectuarea temelor mai dificile, ceea ce

subminează efortul școlii de a emancipa gândirea copilului, de a-l face capabil să se înalțe cu propriile sale puteri.

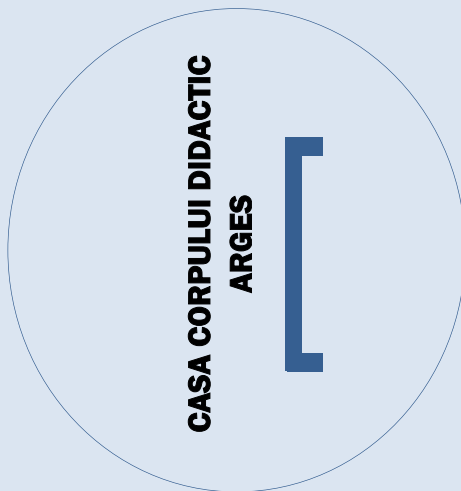
În concluzie, se pot face multe pentru educarea

spiritului creativ în școală și în afara ei. Dar, se vede necesitatea de a modifica destul de mult modul de gândire și stilul de lucru în clasă, cristalizate în secole de învățământ tradițional, prea puțin preocupat de această latură a personalității elevului, care capătă în zilele noastre o valoare din ce în ce mai importantă.

Bibliografie:

1. Nicola, Ioan, 1992, *Pedagogie*, E.D.P., București;
2. Stoica, Ana, 2000, *Creativitatea elevilor*, E.D.P., București;
3. Neculau, Adrian, 1992, *Câmpul educativ*, Revista de pedagogie.

*Prof. Andreia-Maria Demeter,
Inspector școlar pentru limba și literatura română*

CE ÎNSEAMNĂ CLASA PREGĂTITOARE PENTRU COPIL, PĂRINȚI ȘI DASCĂL?

1. Ce înseamnă clasa pregătitoare pentru copil?

Pentru copil, clasa pregătitoare este o perioadă de **acomodare** cu viața școlii, care să-i permită o bună **adaptare** la programul, colectivitatea și cerințele specifice acestui mediu diversificat în planul **dezvoltării socio-emoționale, intelectuale și fizice**.

Din punct de vedere socio-emoțional, clasa pregătitoare **sprijină** copilul să capete încredere în forțele proprii, să-și sporească stima de sine, inițiativa și dorința de reușită.

2. Ce înseamnă clasa pregătitoare pentru părinți?

Începutul școlii este important și pentru părinți. Au un mare rol în reușita școlară a copilului. Ei trebuie să discute deschis cu cel mic despre începerea școlii și despre ce va însemna noul an școlar, să-și arate entuziasmul pentru a-i insufla și lui acest lucru, să vadă totul ca pe o experiență nouă, plăcută și cu interes. Când vorbesc despre școală să folosească doar cuvinte pozitive, apreciative. Să se implice împreună în activitățile care privesc școala – să discute despre program, despre activități preferate, despre ce i-ar plăcea la pachetul etc. Să-l ajute să aibă un **program și o rutină sănătoasă zilnică**, inclusiv rutina corectă de somn. Să citească în fiecare seară cu copilul o poveste, insuflându-i plăcerea pentru lectură.

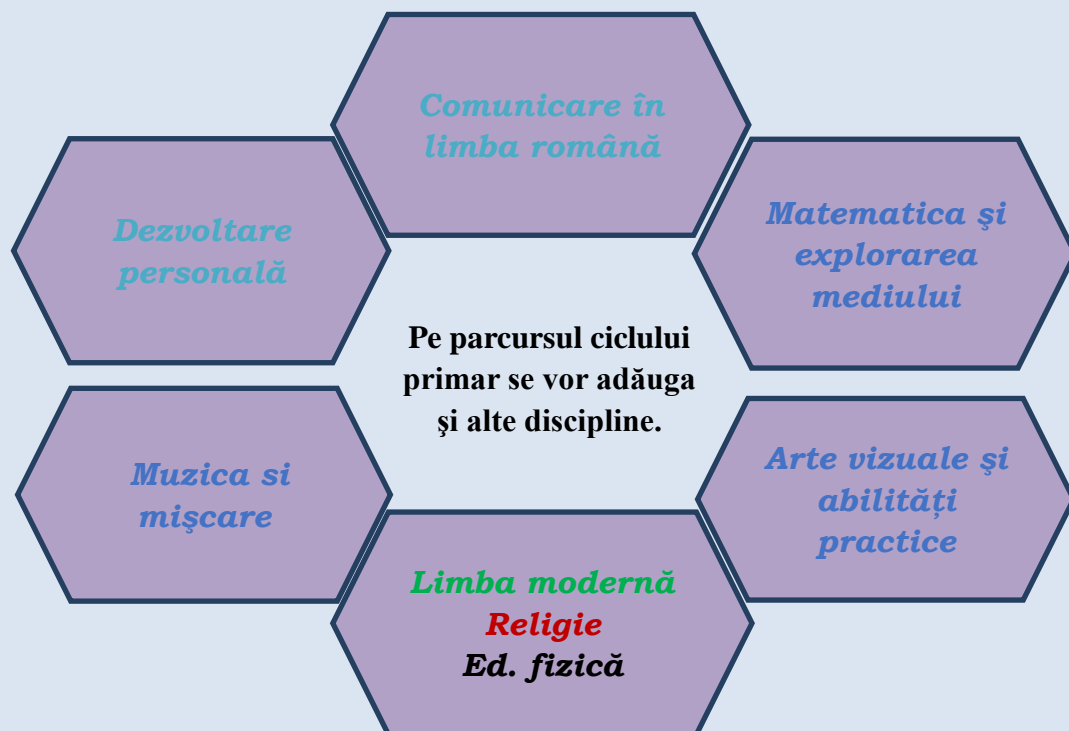
În noul context epidemiologic, părinții trebuie să-și încurajeze copilul să respecte **regulile** impuse (**masca, distanța, spălătul și dezinfectatul mâinilor, traseele**) și să fie un **exemplu pentru el**.

De asemenea, să nu uite să încurajeze independența copilului.

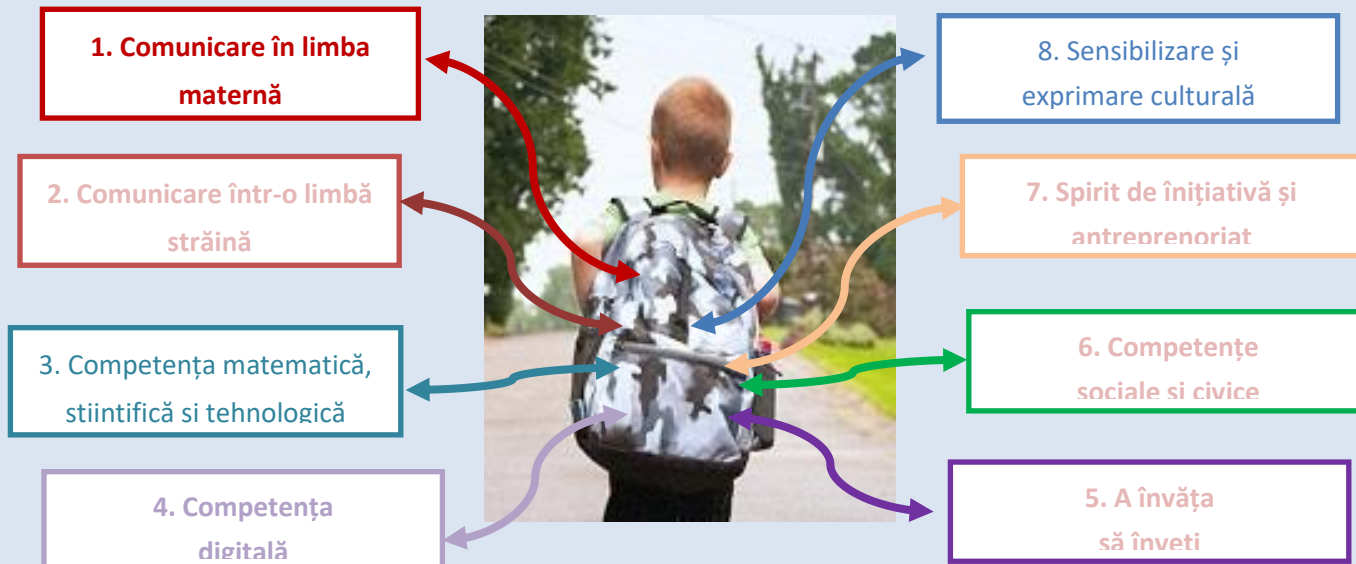
3. Ce înseamnă clasa pregătitoare dascăl?

Fiecare nou an școlar reprezintă un început, bucuria de a cunoaște alte generații de copii și părinți, o nouă șansă de a aplica ceea ce a învățat atât din propria experiență cât și din experiența colegilor, o provocare de a învăța lucruri noi și de a se adapta la nevoile elevilor săi.

4. Ce învață copiii la clasa pregătitoare?

Odată cu începerea școlii, copiii pășesc pe o nouă treaptă a educației, o etapă foarte importantă din viața lor. Prin activitățile desfășurate atât în cadrul școlii cât și în afara ei, vor dobândi **opt competențe** care se dezvoltă prin intermediul tuturor disciplinelor pe care le vor studia. În toți cei cinci ani de ciclu primar se va urmări, gradual, atingerea acestor **competențe**. *(competență = capacitatea elevului de a rezolva o anumită situație, pe baza unor deprinderi și cunoștințe dobândite anterior) care determină profilul de formare a elevului:

La clasa pregătitoare:

- Comunicarea în limba maternă

reprezintă capacitatea:

- de a interacționa, adecvat și creativ în contexte familiare, sociale, culturale;
- de a identifica fapte, opinii, sentimente, emoții în formă orală, scrisă;
- de a participa la interacțiuni verbale în contexte familiare, pentru rezolvarea unor probleme de școală sau de viață.

- Comunicarea în limbi străine urmărește:

- participarea la interacțiuni verbale simple în contexte familiare de comunicare;
- identificarea de informații în limba străină în mesaje orale sau scrise simple, în contexte familiare de comunicare;
- exprimarea unor păreri și emoții în cadrul unor mesaje scurte, simple, scrise și orale, în contexte familiar.

- Competența matematică și competențe de bază în științe și tehnologii implică:

- manifestarea curiozității pentru aflarea adevărului și pentru explorarea unor regularități și relații matematice întâlnite în situații familiare;
- formularea unor explicații simple, utilizând terminologia specifică matematicii;
- rezolvarea de probleme în situații familiare, utilizând instrumente și/sau procedee specifice matematicii;
- realizarea unui demers investigativ simplu prin parcurgerea unor etape în vederea atingerii unui scop;
- realizarea unor produse simple pentru nevoi curente în activitățile proprii de învățare, cu sprijin din partea adulților;
- manifestarea interesului pentru sănătatea propriei persoane și pentru un mediu curat;
- aplicarea unor reguli elementare de igienă personală și de comportament responsabil în raport cu mediul.

- Competența digitală implică - abilitățile de bază privind tehnologia informației și a comunicației (TIC);

- respectarea unor norme de bază privind siguranța în utilizarea a dispozitivelor, aplicațiilor, conținuturilor digitale și pe internet;
- utilizarea în învățare a unor funcții și aplicații simple ale dispozitivelor digitale din mediul apropiat, cu sprijin din partea adulților;
- dezvoltarea unor conținuturi digitale simple în contextul unor activități de învățare.

- Competența de a învăța să înveți presupune:

- identificarea/clarificarea elementelor pe care le presupune sarcina de lucru înainte de începerea unei activități de învățare;
- formularea de întrebări pentru clarificarea unei sarcini de lucru;
- utilizarea de tehnici, metode simple pentru a învăța, activa cunoștințe anterioare și înregistra informații;
- concentrarea atenției, perseverarea în lucru la o sarcină până la finalizarea corespunzătoare și verificarea propriei activități.

- Competențele sociale și civice au în vedere:

- manifestarea interesului pentru autocunoaștere;
- punerea în practică a unor norme elementare de conduită în contexte cotidiene;
- asumarea unor roluri și responsabilități prin participarea la acțiuni în contexte de viață din mediul cunoscut;
- recunoașterea și respectarea diversității (etno-culturale, lingvistice, religioase etc.).

• **Spiritul de inițiativă și antreprenoriat** reprezintă:

- capacitatea de a transforma ideile în acțiuni, presupunând creativitate, inițiativă, cooperare și asumarea unor sarcini simple de lucru ce implică angajament, în realizarea unor obiective;
- manifestarea curiozității în abordarea de sarcini noi și neobișnuite de învățare, fără teama de a greși;
- asumarea unor sarcini simple de lucru, care implică hotărâre, angajament în realizarea unor obiective, inițiativă, creativitate, cooperare cu ceilalți;
- manifestarea interesului pentru autocunoaștere.

• **Competența sensibilizare și exprimare culturală** urmărește:

- identificarea utilității unor meserii/profesii pentru membrii comunității;
- recunoașterea unor elemente ale contextului cultural local și ale patrimoniului național și universal;
- exprimarea bucuriei de a crea prin realizarea de lucrări simple și prin explorarea mai multor medii și forme de expresivitate;
- recunoașterea unor elemente ale contextului cultural local și ale patrimoniului național și universal;
- participarea la proiecte culturale (artistice, sportive, de popularizare) organizate în școală și în comunitatea locală.

La clasa pregătitoare nu se dau teme, iar stimularea învățării se face sub prin joc.

Este important de precizat faptul că **fiecare copil este unic**, având ritm propriu de dezvoltare. Învățătorul are misiunea de a-l ajuta să-și formeze și să-și dezvolte aceste competențe-cheie prin metode variate, centrate pe elev, ținând cont de particularitățile individuale și de vârstă ale fiecăruia.

5. Cum se vor realiza toate țintele propuse?

- **Printr-un parteneriat real profesor-elev-părinte, bazat pe sprijin reciproc, încredere, colaborare;**
- **Identificând în primul rând nevoile copilului;**
- **Organizat;**
- **Treaptă cu treaptă;**
- **Încurajând;**
- **ÎMPREUNĂ**

Bibliografie:

Suport de curs „CRED – Curriculum relevant, educație deschisă pentru toți. Formare nivel II – învățământ primar”

”Key Competences for Lifelong Learning — a European Reference Framework, Recommendation of the European Parliament and of the Council of 18 December 2006” (“Recomandarea [2006/962/CE](http://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=CELEX%3A2006%2F962%2FCE) a Parlamentului European și a Consiliului din 18 decembrie 2006 privind competențele-cheie pentru învățarea pe tot parcursul vieții”)

Planuri-cadru de învățământ pentru învățământul primar, aprobate prin OMEN nr. 3371/12.03.2013 (<http://programe.ise.ro>)

Curriculum național pentru învățământul primar

***Roșu Adeluța, inspector școlar pentru învățământ primar,
Inspectoratul Școlar Județean Argeș***

CASA CORPULUI DIDACTIC
ARGEȘ

GLOBALIZAREA – problemă a omenirii

Globalizarea este un termen ce provine din limba engleză și este cunoscut în prezent în toată lumea. Deși s-au dat numeroase definiții globalizării niciuna nu este unanim acceptată și nici satisfăcătoare. Tiberiu Brăileanu afirmă în cartea sa *Globalizarea: Numele nimicului*, „este greu să definești un fenomen confuz încă și atât de complex, fiecare autor evidențiind o anumită latură sau dimensiune a sa”². Sociologul Geoge Ritzer spune despre globalizare că „este o perspectivă care pune accentul pe capacitatea unor state moderne și organizații în mare măsură capitaliste de a-și spori puterea și influența pe glob”³. Tot în cartea sa *Globalizarea nimicului: cultura consumului și paradoxurile abundenței* introduce noi termeni precum „grobalizare” (ambițiile și dorința națiunilor, corporațiilor, organizațiilor de a se impune în diverse arii geografice) și despre o „glocalizare” (întrepătrundere a globalului și localului, cu rezultate unice în arii geografice diferite). Pentru unii autori, globalizarea este ceva spre care ne îndreptăm și care ne va aduce beneficii tuturor, iar pentru alții este un fenomen care ne va afecta viața în viitor. Cert este faptul că ne îndreptăm spre o lume a globalizării.

În primul rând, globalizarea se poate referi la mediul înconjurător (factorul natural). În acest sens putem menționa schimbările climatice și încălzirea globală drept rezultat al acțiunilor necontrolate ale omului, prin distrugerea în mod sistematic a suprafețelor ocupate de către păduri. Acestea au avut drept consecință afectarea stratului de ozon, topirea calotelor glaciare și a ghețarilor montani, poluarea cursurilor râurilor (din cauza deversărilor industriale), ploii acide, etc. Toate acestea au avut consecințe resimțite la nivel planetar asupra faunei și florei, dar și asupra comunităților umane. Calculele arată că temperatura aerului deasupra solului a crescut de trei ori în ultima sută de ani, ajungând la 6-7°C ceea

² Tiberiu Brăileanu, *Globalizarea. Numele nimicului*, Iași, Editura Institutul European, 2004, p. 130–131.

³ George Ritzer, *Globalizarea nimicului: cultura consumului și paradoxurile abundenței*, București, Editura Humanitas, 2010, p. 33.

ce va duce la creșterea nivelului oceanic cu 16 m la țărm în următoarea sută de ani, din cauza topirii a 2/3 din ghețarii continentali. Deasemenea, fenomene climatice precum El Nino, secetele, inundațiile, uraganele, ploile torențiale etc. devin tot mai frecvente și se produc cu o intensitate tot mai mare afectând suprafețe întinse și un număr tot mai mare de oameni.

Factorul economic oferă o altă latură a globalizării datorită efectelor pe care le produce asupra vieții umane, prin schimbările pe care le produce asupra domeniilor de activitate și deci implicit asupra nivelului de trai. Acest tip de globalizare este direct influențat de repartiția resurselor, dar și a piețelor de desfacere a produselor. Trăim într-o perioadă a giganților economici care sunt într-o permanentă căutare de forță de muncă ieftină, spații de producție ieftine și de noi piețe de desfacere. „În prezent, în lume sunt peste 70 000 de companii multinaționale, transnaționale, dispunând de circa 900 000 de filiale în alte state, care utilizează 60 milioane de salariați și realizează peste 10% din PIB global și 1/3 din exporturile globale. Ele acționează în domenii diferite: comerț și servicii, industrie, tehnologie și comunicații, [domeniile] financiar, bancar și de asigurări”⁴. Creșterea contactelor și a deplasărilor impune cunoașterea unei singure limbi de comunicare. Deși limba chineză este cea mai vorbită și răspândită, tendința este de a utiliza limbile engleză sau franceză, care sunt folosite în majoritatea tranzacțiilor. Cu alte cuvinte, procesul de globalizare are tendința de a reduce numărul de limbi vorbite pe Glob (se apreciază că lunar dispar una sau două limbi, din lipsă de vorbitori).

O altă latură a globalizării (devenită și de mare actualitate) poate fi cea uniformizării microbienei planetei, eveniment petrecut în ultimii 500 de ani, de la marile descoperiri geografice și până în prezent. Omenirea se comportă în mod unitar în raport cu bolile și microbii, ca o singură societate. Dacă pentru unele boli, omenirea a găsit soluții (ciumă, holera, gripa, bolile de plămâni), pentru altele nu este încă pregătită (SIDA, virusul SARS-CoV2).

România, ca „parte” a planetei nu poate sta deoparte și nici nu poate fi ocolită de fenomenul globalizării. Viitorul apropiat ne va spune cu siguranță dacă omenirea va câștiga sau va pierde în relație cu globalizarea.

Topul 10 – cele mai bine vândute produse în lume

---

⁴ Vasile Stănescu, Globalizarea: spre o nouă treaptă de civilizație..., Cluj-Napoca, Editura Eikon, 2009, p. 55.

1. În fiecare zi se consumă 1,8 miliarde de sticle de Coca-Cola, două din opt persoane la nivel mondial consumă o sticlă de Coca-Cola zilnic;
2. În fiecare an se consumă 633 milioane de pungi de chipsuri Lay's;
3. PlayStation a vândut 344 milioane de console de la înființarea companiei în 1995;
4. Toyota a vândut 40,7 milioane de modele COROLLA de la lansarea autoturismului în 1966;
5. Apple a vândut 211 milioane de tablete iPad din 2010, anul lansării;
6. Angry Birds a fost descărcat de 2 miliarde de ori;
7. Albumul "Thriller" al lui Michael Jackson s-a vândut în peste 70 milioane de exemplare de la lansare în anul 1982;
8. Volumele Harry Potter s-au vândut în peste 450 de milioane de exemplare de la lansare în anul 1997
9. Apple a vândut în peste 516 milioane de telefoane iPhone, un număr mai care decât toată populația Europei la un loc;
10. Cel mai cunoscut joc al copilăriei, cubul Rubik, s-a vândut în peste 350 milioane de exemplare de la lansarea din anul 1980. Această valoare este de 35 de ori mai mare decât populația Ungariei, țara originară a jucăriei.

Top 10 cele mai costisitoare branduri:

1. Apple
2. Coca Cola
3. Microsoft
4. IBM
5. Google
6. Philip Morris
7. Procter & Gamble
8. McDonald's
9. Johnson & Johnson
10. AT&T

***Prof. Adrian HERNEST
Colegiul Economic „Maria Teiuleanu” Pitești***

METODE DE COMBATERE ȘI PREVENIRE A ABSENTEISMULUI

Pornind de la o constatare a faptului că numărul de absențe în cataloagele școlare s-a mărit în ultimii 2-3 ani, atingând cote alarmante, e nevoie să tragem mai multe concluzii:

- Școala a devenit neatractivă
- Părinții sunt total dezinteresați de situația școlară a copiilor
- Corpul cadrelor didactice întâmpină dificultăți de relaționare cu proprii copii

Întrebarea firească „Ce se naște?”, „Ce facem?”. Continuăm să înnegrim catalogul cu evidențierea absențelor sau ne hotărâm să acționăm. Evident că alegem a doua variantă. O altă problemă care se pune este legată de metoda Cum facem?.

Există trei pași:

- Constatăm
- Acționăm
- Metoda de acțiune

Fiecare profesor își poate alege metoda de a acționa în vederea reducerii absenteismului prin mijloace clasice:

1. Discuții cu elevii care absentează în mod frecvent de la ore
2. Convocarea părinților în vederea stabilirii motivelor reale ale absenteismului școlar.

Cu siguranță toți am apelat la aceste metode și totuși nimic nu a părut să se schimbe. Ceea ce înseamnă că aceste mijloace de

combateră a absenteismului școlar sunt depășite.

Noi cadrele didactice am dezvoltat în timp un comportament de confirmare în fața unui sistem saturat de reguli. A venit vremea să colorăm de pe poziția conferită de societate și să înțelegem nevoile reale ale elevilor de astăzi. Să înțelegem că ceva s-a schimbat în atitudinea elevilor față de cadrele didactice. La rândul nostru suntem părinți și ne confruntăm cu nedumeririle copiilor noștri, cu temerile lor legate de sistemul de învățământ, cu fricile lor față de anumite materii și anumiți profesori. Ceea ce este nou cu metoda de acțiune, este încercarea de a empatiza cu elevul care fuge de la ore din diverse motive, mai puțin cele care țin de seama de a nu fi ascultat la ore și notat conform cunoștințelor acumulate.

Știu că este greu să ne adaptăm nevoilor de informație ale elevilor, este dificil să găsim o cale optimă de comunicare cu părinții. Ni se cere să nu mai fim doar profesorul de matematică, de limba română, istorie, ... Ni se cere să fim în primul rând adulți și să privim în alt mod lumea elevilor.

Ca o concluzie în alegerea metodei de acțiune împotriva absenteismului școlar e necesar să empatizăm cu elevii noștri indiferent de situație și să aflăm adevăratul motiv pentru

care unii dintre ei refuză în mod frecvent să vină la școală.

Și ca un argument, întotdeauna elevul care absentează are în general, un comportament necorespunzător în școală și în afara acesteia. Și în acest caz, e necesar să aruncăm la coș vechile metode de corecție care nu conduc la altceva decât la escaladarea manifestărilor violente.

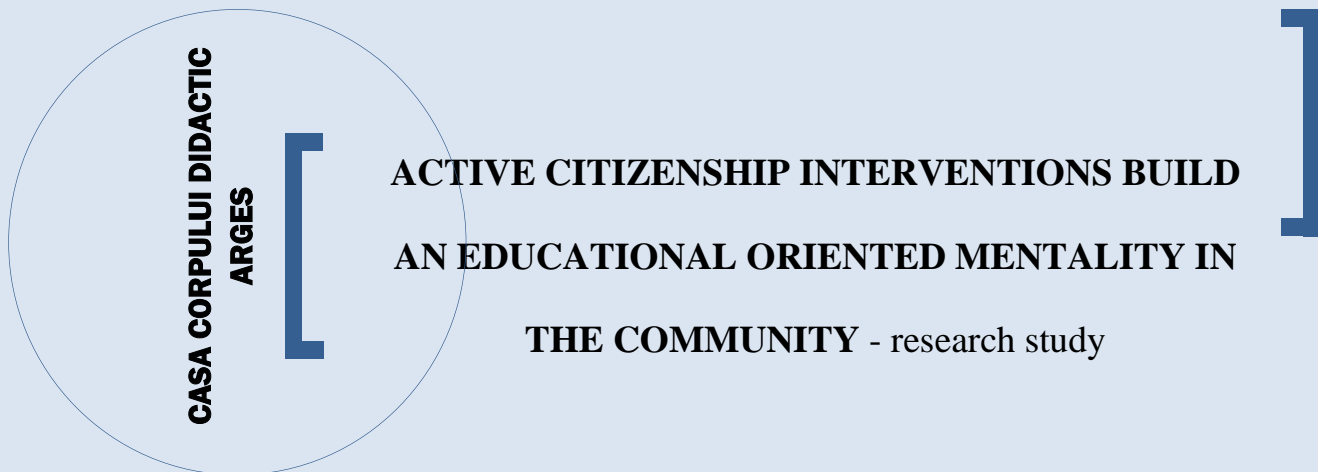
A nu se uita că un adolescent folosește violența verbală și fizică atunci când se simte nedreptățit, marginalizat. Un astfel de comportament este de netolerat însă doar a pedepsi nu este unica metodă de temperare a acestor manifestări. Apropierea de elev în sensul acceptării izbucnirilor violente ale acestuia este primul pas spre stabilirea

Bibliografie:

- Sălăvăstru, Dorina, 2004, *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași:
- Șoitu, Laurențiu, Hăvârneanu, Cornel, *Agresivitatea în școală*, Iași, Institutul European, 2001.

Prof. Prodan Elena Maria

Școala Gimnazială Vintilă Brătianu, Ștefănești, Argeș

The Romanian stakeholders in the field of education have often tackled community approaches for improving the educational environment. Educational projects developed by schools is something common in almost any school. Even so, the results were not as significant as expected.

Every year the statistics reveal the following:

-high rate of school drop

- high rate of illiterate adults or functional illiteracy
- low educational motivation.

Actions took place within projects or partnerships implemented by local institutions and there have also been various National Strategies but nevertheless, the actions lack coherence from the personal involvement to national level.

As for Argeș county educational environment, results came from various initiatives implemented by schools, NGOs, local institutions. They have as starting point the local needs identified by the organizers. Some led to support and guidance regarding prevention of anti-social actions (mainly among kids under 18), or developed innovative educational product for workers in the field of education (teachers, youth workers)

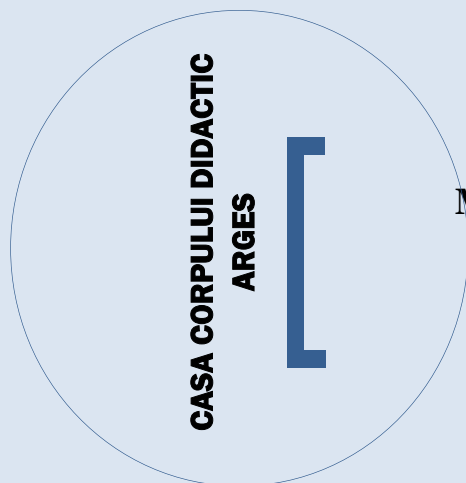
Some community approaches between local institutions and experts proved to be successful, but even so, the impact is limited.

Few goals were targeted most:

- increase, promote and develop tools and methods that are useful for youth workers;
- make use of the information shared by experts;
- analyse the support of the community in combating and prevention of bullying in schools;
- developing competences of school violence management and of communication with each member of the community;
- developing the right behavioural attitudes among the students in schools;
- promoting Children Rights.

Some resistance is always expected but there is also will to discover and learn.

Prof. Loredana Dracea-Sima
Școala Gimnazială Nr. 1 Micești

METODE DE PREVENIRE SI COMBATERE A VIOLENTEI IN SCOALA

Pentru a putea preîntâmpina și dezarma un comportament violent în școala/grădinița trebuie mai întâi să clarificăm și să înțelegem conceptul de violență, să aflăm cauzele acesteia și în final să fie concepute măsurile de combatere și prevenire.

Violența este acțiunea în sine, dezorganizarea brutală a personalității sau colectivității și afectează atât individul cât și mediul în care acesta se manifestă. Violența nu este ereditară, dar este contagioasă....

Astfel întâlnim mai multe tipuri de violență în mediul școlar:

- Violența fizică, concretizată prin lovirea persoanelor, vătămarea fizică a acestora, deposedarea prin forță de bunuri, etc;
- Violența materială ce se răsfrânge asupra obiectelor din jur, asupra mobilierului școlar, și a bunurilor altor persoane;
- Violența psihică ce are ca efect formarea complexelor de inferioritate la persoana agresată, și se manifestă prin verbalizare, atitudini de respingere, izolare.

Pentru prevenirea și combaterea unor comportamente agresive în mediul educațional, trebuie avute în vedere numeroase aspecte.

Cadrele didactice trebuie să observe comportamentul elevilor pentru a putea preveni manifestările violente ale acestora prin discuții atât cu elevii în cauză cât și cu familiile lor.

Doar o bună colaborare a familiei cu personalul didactic va reuși prevenirea/stoparea/îndreptarea unor deviații comportamentale, deoarece cadrul legal nu permite școlii luarea unor măsuri extreme care să determine din partea elevului respectarea drepturilor celor din jur. Școlii îi revine sarcina de a corija abaterile, de a defini clar diferența dintre moral și imoral, deoarece copilul se va manifesta în mediul școlar influențat de imaginile vizualizate.

Rolul învățătorului/ educatorului este acela de a omogeniza colectivul, de a-i determina să-și respecte colegii și cadrele didactice. Acest lucru se poate realiza prin dezbateri colective, prin intermediul povestioarelor, prin acordarea de sarcini pe echipe. Școlarii/ preșcolarii trebuie învățați ce înseamnă a trăi în societate: a te înțelege reciproc, a asculta opiniile celor din jur, a exprima problemele în cuvinte nu în fapte, a lua decizii colective, și a te supune deciziei majorității, a-și controla pornirile violente.

La nivelul clasei sau grupeii de elevi este indicată elaborarea unui regulament intern. Elevii sunt cei ce negociază regulile, și stabilesc sancțiunile în cazul abaterilor. Trebuie stabilite reguli simple ce pot fi lesne înțelese și respectate.

În condițiile în care situațiile de violență școlară nu pot fi rezolvate în mod direct prin acțiunea efectivă și imediată a cadrului didactic se impune formarea unei echipe (în cadrul căreia să fie incluse atât cadrele didactice cât și psihologul școlii, medicul, reprezentanți ai poliției, pompierilor, primăriei).

Aceasta echipă ar putea preveni și combate acte de violență prin prezentarea faptelor și explicarea urmărilor acestora.

La înscrierea copilului în școală, părintele trebuie să semneze că este în acord deplin cu regulile școlii, reguli ce pot stabili de la scăderea notei la purtare până la exmatricularea definitivă a elevului în cazul constatării unor fapte de violență ce ar periclita siguranța celorlalți.

La nivelul școlii se pot înființa grupuri de dezbateri în care să se pună în discuție dificultățile muncii de formare a comportamentului prosocial al elevilor. Situațiile problemă expuse, de unul sau mai mulți profesori să fie dezbătute în cadrul grupului.

Înființarea în cadrul școlii a unui centru de consultanță cu părinții și elevii unde să se poată depista, mediatiza, și dezbate acte de violență școlară.

Ca măsură de constatare a gradului de violență în școală este indicată supravegherea elevilor cu ajutorul sistemelor video.

Astfel se pot monitoriza accesul în incinta școlii, comportamentul copiilor în pauze, perturbarea activităților cadrelor didactice de către alte persoane.

Dacă din punct de vedere psihic prezența camerelor video în incinta școlii descurajează manifestările violențe prevenind astfel încălcarea regulamentului de ordine interioară, din punct de vedere practic înregistrările oferă dovezi incontestabile ale faptelor comise și ajută la luarea unor măsuri imediate, nepermițând agravarea conflictelor.

Pentru a evita evoluția și perpetuare violenței în mediul școlar, este necesar ca M.E.C.I să aibă o bună colaborare cu Mass - Media și să semnaleze părinților impactul pe care vizualizarea emisiunilor necorespunzătoare

Bibliografie:

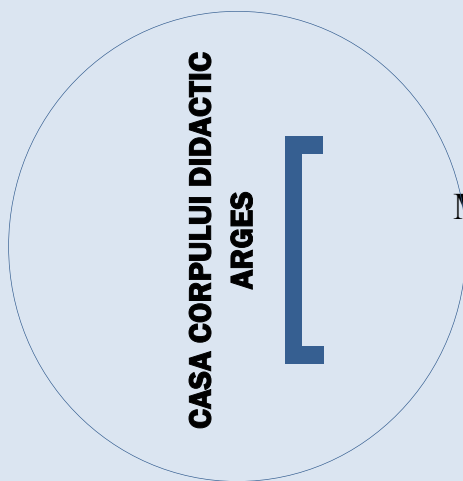
- Sălăvăstru, Dorina, 2004, *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași:
- Șoitu, Laurențiu, Hăvârneanu, Cornel, *Agresivitatea în școală*, Iași, Institutul European, 2001.

vârstei îl are asupra copilului, căci sprijinul familiei este hotărâtor.

A elabora strategii, proiecte de prevenire a violenței școlare implică a ține cont de toți factorii (temperamentali, sociali, familiari) care pot determina comportamentul violent al copilului.

Școala are un rol important în prevenirea violenței și asta nu numai în condițiile în care sursele agresivității sunt în mediul școlar ci și în situația în care sursele se afla în exteriorul granițelor școlii.

*Secretar Șef Husariu Liliana
Școala Gimnazială “Vintilă Brătianu”, Ștefănești*

**MĂSURI PENTRU COMBATAREA VIOLENȚEI
ÎN MEDIUL ȘCOLAR**

În mod tradițional, școala este locul de producere și de transmitere a cunoașterii, de formare a competențelor cognitive, de înțelegere a sensului vieții și a lumii care ne înconjoară, de înțelegere a raporturilor cu ceilalți și cu noi înșine. Școala trebuie să profileze caractere, să-i educe tânărului plăcerea de a învăța întotdeauna ceva nou.

În acest context, a vorbi despre violență acolo unde ne așteptăm să găsim cele mai bune condiții pentru formarea și dezvoltarea armonioasă a personalității, poate părea un fapt cel

puțin neverosimil. În ultimii ani, violența în rândul minorilor a constituit subiectul a numeroase dezbateri mediatice.

Spre deosebire de agresivitate, care reprezintă potențialitatea ce permite dirijarea acțiunii și ține de gândire și analiză, fiind

intrinsecă, violența este acțiunea în sine, dezorganizarea brutală a personalității sau colectivității și afectează atât individul cât și mediul în care acesta se manifestă. Violența nu este ereditară, dar este contagioasă.

Jaques Pain reperează două tipuri de violență în mediul școlar: violențe obiective care sunt de ordinul penalului - crime, delictе și asupra cărora se poate interveni frontal și violențe subiective care sunt mai subtile, țin de atitudine și afectează climatul.

Socializarea elevilor este realizată de sisteme sociale: familie, comunitate, școală. Elevii care omit asemenea agresiuni provin din toate categoriile sociale, dar o frecvență mai mare o au elevii care provin din familii dezorganizate, cu dificultăți materiale sau sunt copii ai unor persoane importante pe plan local.

Comportamentul elevilor are cauze multiple: problemele familiale, familii dezmembrate, situație materială precară, familii în care există un climat conflictuală, poziția socială, modele de comportament învățate în familie, anturajul (afilierea la un grup implică a discuta, a fi împreună, a te îmbrăca și a te comporta într-un mod similar cu membrii grupului de apartenență), caracteristici specifice vârstei dorința de a atrage atenția, de a impresiona.

Fenomenul violenței școlare este extrem de complex, iar la originea lui se află o multitudine de factori. Pentru a evita actele de violență, accentul trebuie să cadă pe metodele de prevenire și combatere. Cadrele didactice trebuie să observe comportamentul elevilor pentru a putea preveni manifestările violențe ale acestora prin discuții atât cu elevii în cauză, cât și cu familiile lor. Doar o bună colaborare a familiei cu personalul didactic va reuși prevenirea, stoparea, îndreptare unor deviații comportamentale.

Rolul cadrului didactic este acela de a omogeniza colectivul, de a-i determina să-și respecte colegii și profesorii. Acest lucru se poate realiza prin dezbateri colective. Elevii trebuie învățați ce înseamnă a trăi în societate: a te înțelege reciproc, a asculta opiniile celor din jur, a exprima problemele în cuvinte nu în fapte, a lua decizii colective și a te supune deciziei majorității, a-și controla pornirile violente.

La nivelul clasei este indicată elaborarea unui regulament intern. Elevii sunt cei ce negociază regulile și stabilesc sancțiunile în cazul abaterilor. Trebuie stabilite reguli simple ce pot fi ușor înțelese și respectate. Astfel, printre cele mai eficiente reguli sunt:

În condițiile în care situațiile de violență școlară nu pot fi rezolvate în mod direct prin acțiunea efectivă și imediată a cadrului didactic se impune formarea unei echipe din cadrele didactice, psihologul școlii, medicul, reprezentanți ai poliției, pompierilor, primăriei. Această echipă ar putea preveni și combate acte de violență prin prezentarea faptelor și explicarea urmărilor acestora.

O altă metodă de prevenire și combatere a violenței este elaborarea Regulamentului de ordine interioară și aducerea acestuia la cunoștința atât elevilor cât și părinților și respectarea sa strictă. La înscrierea copilului în școală, părintele trebuie să semneze că este în acord deplin cu regulile școlii, reguli ce pot stabili de la scaderea notei la purtare până la exmatricularea definitivă a elevului în cazul constatării

unor fapte de violență ce ar periclita siguranța celorlalți.

La nivelul școlii se pot înființa grupuri de dezbateri în care să se pună în discuție comportamentul elevilor. Situațiile problemă expuse este necesar să fie dezbătute în cadrul grupului.

Înființarea în cadrul școlii a unui centru de consultanță cu părinții și elevii, unde să se poată depista, mediatiza și dezbate acte de violență școlară constituie o altă metodă de prevenire a violenței în mediul școlar.

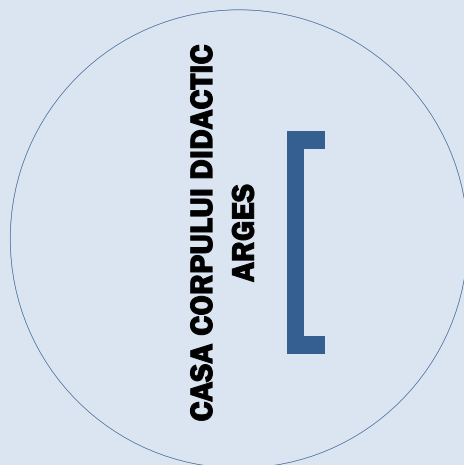
Atât de mediatizată în ultima vreme este supravegherea elevilor cu ajutorul sistemelor video, ca măsură de constatare a gradului de violență în școală. Astfel, se pot monitoriza accesul în incinta școlii, comportamentul copiilor în pauze, perturbarea activităților cadrelor didactice de către alte persoane. Dacă din punct de vedere psihic, prezența camerelor video în incinta școlii descurajează manifestările violențe, prevenind astfel încălcarea regulamentului de ordine interioară, din punct de vedere practic

Bibliografie:

Sălăvăstru, Dorina, 2004, *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași:

Șoitu, Laurențiu, Hăvârneanu, Cornel, *Agresivitatea în școală*, Iași, Institutul European, 2001.

*Bibliotecar Șerban Natalia-Ionela
Școala Gimnazială „Vintilă Brătianu”, Ștefănești*

EDUCAȚIA INTERCULTURALĂ ÎNTR-O SOCIETATE GLOBALĂ

Educația interculturală se adresează tuturor elevilor, ajutându-i să internalizeze valori precum: respectul pentru diversitate, toleranța, solidaritatea,

cooperarea, acceptare, echitatea etc.

Prin intermediul unui demers educațional intercultural, elevii trebuie:

➤ Să înțeleagă că trăiesc într-o lume interdependentă, a diversității;

înregistrările oferă dovezi incontestabile ale faptelor comise și ajută la luarea unor măsuri imediate, nepermițând agravarea conflictelor.

În concluzie, datoria noastră, a cadrelor didactice, este să ne orientăm atenția asupra educației elevilor noștri și să facem apel la toate metodele pentru a preveni violența în mediul școlar.

➤ Să înțeleagă cum funcționează rasismul, intoleranța și xenofobia;

➤ Să poată gândi, depășind prejudecățile și stereotipurile negative;

➤ Să își dezvolte gândirea critic, precum și gândirea care să

le permită să evalueze în mod pozitiv diferențele și diversitatea;

➤ Să-și dezvolte o atitudine și un comportament pozitiv față de oameni din alte societăți și culturi.

Deschiderea școlii, și implicit a profesorilor, către valorile educației interculturale, ale pedagogiei diversității, nu se poate solda decât cu efecte formative deosebite.

Educația interculturală nu trebuie să se regăsească numai în CDS, ca disciplină opțională, sau ca demers specific, în special, disciplinelor Istorie și Geografie. Ea trebuie să fie o componentă intrinsecă a ethosului școlii, expresia unei noi înțelegeri și filozofii a educației, în contextual unei societăți globale, caracterizată prin pluralism cultural.

Misiunea educatorilor este de a cultiva elevilor respectul pentru diversitate, toleranță, spiritul de solidaritate, de acceptare, de a le forma conduite și atitudini intercultural de tipul:

- Deschiderea spre altul, spre străin, spre neobișnuit.
- Aptitudinea de a percepe ceea ce este străin.

- Acceptarea celui alt ca fiind altul.

- Trăirea situațiilor ambivalente fără teamă, ca premisă pentru acceptarea a ceea ce este diferit.

- Atitudinea favorabilă de a experimenta.

- Alungarea fricii față de altul. Capacitatea de a recunoaște și relativiza propriile repere etno-și sociocentriste.

Accentul plasat pe dimensiunea intercultural a educației nu echivalează, desigur, cu o eludare a valorilor specific culturii naționale și nici nu trebuie să genereze efecte de tipul dezrădăcinării sau anulării identității naționale.

”Ființa umană – afirma C.Cucoș - trebuie în primul rând centrată cultural, în concordanță cu instrumente date, specific comunității de bază, și, totodată, ea se cere a fi de-centrată, pusă în relație cu alte experiențe spirituale, prin racordarea la expresii aparținând altor comunități sau indivizi. (...). Școala trebuie să fie mai întâi cultural și apoi interculturală”

Dimensiunea etnică, religioasă și, în special, culturală a

clasei de elevi reprezintă o provocare pentru educatori. Este greu sau aproape imposibil ca în spațiul clasei să identifiți elevi care împărtășesc aceleași valori culturale, au același pattern sau background cultural. Provenind din medii socio-familiale diferite, elevii ”aduc” cu ei valori diferite, atitudini și comportamente diverse, moduri de a gândi, de a simți și acționa variate, experiențe de viață puternic individualizate afectiv și nu numai. Clasa de elevi este o realitate cu mii de nuanțe, o realitate ”multicoloră”, este un spațiu multicultural.

Pentru a cultiva respectul pentru diversitate, profesorii vor implementa practici educaționale care promovează metodele și tehnicile interactive, vor încuraja învățarea prin colaborare, comunicarea instituită între elevi și interînvățarea în grupuri de lucru eterogene. Astfel, elevii își vor ”împărtăși” din propriile valori, vor învăța să empatizeze cu un altul diferit, să accepte perspective și puncte de vedere diferite de ale lor, vor învăța toleranța și respectul pentru alteritate, pentru diversitate.

Bibliografie:

Ulieru Dogaru Valentina, Drăghicescu Luminița, Educație și dezvoltare profesională, Scrisul Românesc, Fundația-Editura, 2011.

***Profesor Panait Carmina
Școala Gimnazială „George Topîrceanu,, Mioveni***

CASA CORPULUI DIDACTIC
ARGEȘ

LOCUL ȘI ROLUL CURRICULUM-ULUI LA DECIZIA ȘCOLII

Măsurile de reformă a educației s-au impus ca adaptare a învățământului la schimbările sociale, politice și economice din ultima perioadă, în general, și ca răspuns la evoluția științelor educației și a psihologiei învățării, în special. Tendințele majore ale reformelor curriculum-ului în plan european vizează: educația pentru toți, adecvarea instruirii la nevoile fiecărui individ, predarea și învățarea centrate pe elev, relevanța curriculum-ului pentru individ și pentru societate, dezvoltarea unor atitudini și valori dezirabile, dezvoltarea gândirii critice, evaluarea autentică a performanțelor școlare.

Prin natura sa, reforma are ca obiectiv strategic modernizarea învățământului în vederea creșterii calității acestuia. Pornind de la această intenție și de la baza ei teoretică, a fost elaborat Curriculumul Național, care, așa cum afirmă autorii, „este proiectat să răspundă, în mod adecvat, provocărilor fără precedent pe care secolul următor le rezervă tinerilor aflați acum pe băncile școlii. Procesul de reformă din România își propune să răspundă necesităților educaționale actuale și de perspectivă ale societății românești, iar pe de altă parte, să participe la compatibilizarea de ansamblu a acestuia cu structurile europene”

Conceptul de curriculum deschide o direcție fundamentală în proiectarea și dezvoltarea educației. El concentrează programul activității educaționale în integralitatea și funcționalitatea sa. Ca structură, un curriculum cuprinde: curriculumul formal, curriculumul comun (trunchi comun), curriculumul specializat, curriculumul ascuns, curriculumul nonformal, curriculumul informal și curriculumul local, concepte avansate prin intermediul Curriculumului Național, care reprezintă particularizări la specificul românesc ale terminologiei în domeniu, consacrate pe plan internațional.

Curriculumul la decizia școlii acoperă diferența de ore dintre Curriculumul nucleu și numărul maxim de ore pe săptămână, pe disciplină și pe un an de studii, prevăzute în planul-cadru de învățământ. Obiectivele și conținuturile care intră în CDS nu sunt obligatorii. Ele însă fac parte din disciplina prevăzută în planul-cadru. CDS se poate concretiza în: curriculum național aprofundat (CNA); curriculum extins (CE); curriculum elaborat în școli (CES).

CES presupune diverse tipuri de activități opționale, pe care le propune școala sau le alege din lista avansată de la nivel central.

Pentru a veni în sprijinul nevoii de învățare centrată pe elev, am ales să venim în întâmpinarea dorințelor copiilor de clasa a III-a, prin cursul opțional "*De-a arhitectura. Educație pentru arhitectură și mediu construit*" care propune o abordare interdisciplinară, ce îmbină elemente de matematică, arte vizuale și abilități practice, limba română, alfabetizare digitală și istorie comunitară, geografie, subsumându-le în același timp unor elemente de educație civică.

Dincolo de tematica propusă, noutatea disciplinei vine din activitățile practice derulate. Abordarea învățării prin proiecte individuale și proiecte colective, precum și activitățile în aer liber, fac explicită legătura dintre ceea ce învață elevii și scopul pentru care învață. Realizarea unor activități tip proiect îi antrenează pe copii în exerciții de luare a deciziei, de propunere a unor strategii de rezolvare

a unor probleme concrete ale clasei și ale comunității în care trăiesc.

Un alt aspect inedit cu privire la acest opțional este reprezentat de predarea în echipă compusă din învățător și un arhitect/ student arhitect.

Disciplina are un pronunțat caracter practic-aplicativ și presupune respectarea unor exigențe ale învățării durabile, printre care:

- utilizarea unor strategii didactice care permit alternarea formelor de activitate (individuală, în perechi și în grup) și care pun accent pe abordări flexibile și parcursuri diferențiate;
- utilizarea unor metode active, prin intermediul cărora este creat acel context educațional care încurajează interacțiunea pozitivă, motivarea și implicarea elevului în procesul de învățare.

Activitățile realizate împreună cu elevii au fost organizate potrivit învățării experiențiale, urmând structura *observ + analizez, construiesc + prezint* reflectată corespunzător la nivelul demersului didactic:

- demersul educațional axat pe *observare și analiză* a urmărit, pe de o parte, explorarea mediului construit și dobândirea de către elevi a unor achiziții, îndeosebi prin experiență directă (vizite, excursii, activități în aer liber, prezentări vizuale), iar, pe de altă parte, reflecția critică asupra mediului construit din localitatea în care trăiesc;

- demersul educațional axat pe *construcție și prezentare* a urmărit pe de o parte, punerea în practică a

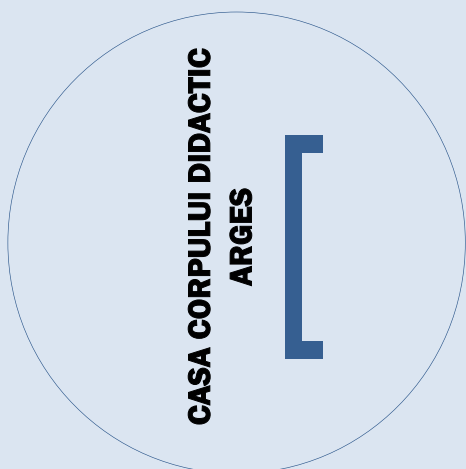
achizițiilor dobândite anterior de elevi, exersarea de către aceștia a lucrului în echipă pentru realizarea proiectului individual și a celui comun, iar, pe de altă parte, prezentarea acestuia.

Sucesiunea *observ + analizez, construiesc + prezint* nu face altceva decât să încurajeze integrarea interdisciplinară, prin aplicarea abilităților deja formate în diverse arii curriculare. Pe de altă parte, axul întregului curs - legătura dintre a trăi și a învăța - aduce o revigorare necesară din punct de vedere motivațional și emoțional. Vechea paradigmă a învățării academice și a predării în spațiul clasei este zdruncinată din ce în ce mai evident de angajarea copiilor și tinerilor în situații de învățare care să-i pregătească să trăiască în lumea lor, nu a profesorilor. Întreaga școală, cartierul și orașul pot deveni medii de învățare. Cursul încurajează deopotrivă adulții și copiii în a recunoaște că orașul și viața sa pot constitui ocazii fructuoase de învățare.

Bibliografie:

- Stanciu, M., 2001, *Reforma conținuturilor curriculare*, Editura Polirom Iași;
- Programa școlară pentru disciplina opțională *De-a arhitectura. Educație pentru arhitectură și mediu construit*

Prof. Florescu Dana, Școala Gimnazială "Mihai Eminescu", Pitești
Prof. Florescu Sebastian, Școala Gimnazială "Mihai Eminescu", Pitești

PROBA LABIRINTULUI

Etimologic, cuvântul *labirint* derivă de la grecescul *labrys* și înseamnă secure, bardă cu două tăișuri, secure rituală făcută probabil din piatră și găsită destul de des în multiple variante în cursul săpăturilor de la Cnossos.

Strabon descrie labirintul ca pe o operă ce nu e mai prejos decât piramidele. Încă de pe vremea lui Platon, labirintul a fost prezent ca o figură de stil, ba mai mult chiar, ca o imagine care poate fi considerată "arhetipică". Se poate întâmpla să nu existe epoci - ca a noastră de exemplu - pe care pe drept cuvânt să le putem numi „labirintice”,

fără ca prin aceasta ele să fie mai fertile în reprezentări ale labirintului.

Labirintul este un drum complicat în mod neregulat, cu multe coridoare, prin care sau în jurul căruia e greu să găsești direcția, fără ajutorul unei călăuze. Este un loc încurcat de drumuri care face dificilă ieșirea. Există însă labirinturi care au o ieșire ce poate fi găsită și nu întotdeauna labirintul este un dispozitiv de „drumuri” sau coridoare. Vom putea spune că labirintul este un drum întortocheat, construit cu intenția de a obstacula, contraria sau înșela pe cei care vor să ajungă la obiectivul spre care acesta conduce. Un labirint nu trebuie să fie

niciodată închis; el poate avea sau nu un centru, dar există și labirinturi cu mai multe centre. De altfel, centrul poate fi de trecere sau de sosire. Cu alte cuvinte, de-a lungul drumului pot exista cotituri obligate sau bucle din care drumul este reluat pentru a se ajunge la „adevăratul” și ultimul centru. Totodată, centrul poate fi închis sau deschis, adică, odată ajunși în centru, va trebui, pentru a ajunge afară, să ieșim printr-o poartă unică. Parcursul poate începe din centru sau poate sfârși la el. Toate labirinturile care au un singur centru pot fi reduse teoretic la o buclă. Aceasta este destul de „intuitivă” și nu poate fi identificată cu labirintul deși există totuși o înrudire între cele două reprezentări.

Într-un interviu, Mircea Eliade spunea „... eu cred că labirintul este imaginea prin excelență a inițierii ...”¹. Se știe că autorul însuși și-a comparat propria-i viață cu un labirint. Sistematizând cele afirmate mai sus, am putea spune că întreaga viață a lui Eliade a fost o succesiune de inițieri, un labirint - ca loc al inițierilor. De-a lungul **Jurnalului** observăm că două figuri sunt cel mai profund înscrise în viața sa: Labirintul și Ulise, două figuri duble. La Ulise, rătăcirea și patria sunt inseparabile iar Labirintul are sens numai dacă rătăcește, dar nu haotic și pentru totdeauna. Dacă reușești să ieși din Labirint, atunci devii o altă ființă. Însă ca să poți ajunge la lumină, la centru, în labirint trebuie să pătrunzi singur. A pătrunde în centru e un ritual inițiativ, ca în mitul lui Tezeu. Simbolismul labirintului este deosebit de complex.

Drumul amăgitor întreprins cu siguranță dar și cu șiretenie până în centrul labirintului, lupta și întoarcerea victorioasă, reia o anume viziune asupra vieții și a morții, asupra tentativei de purificare a eului silit să se confrunte cu forțele oarbe ale întunericului reprezentate de hybrisul generat el însuși de neputința umană în fața destinului. Din peregrinarea sa aventuroasă omul se întoarce purificat, eliberat de spaima și

incertitudinea călătoriei sale nesigure. Figurarea labirintului poate fi asimilată cu o tentativă sintetică de reprezentare a existenței ca un drum ce se finalizează cu regenerarea spiritului după moarte, după un proces de perfecționare interioară a individului, proces care poate să îl aducă pe acesta până la posibila identificare cu divinitatea. Acest drum are un caracter inițiativ.

În general, și aproape indiferent de împrejurările în care e reprezentat, simbolul labirintic poartă cu sine, chiar abstract de contextul în care e plasat, ideea vieții umane ca un continuu pelerinaj către un centru. Găsirea, ajungerea acestui centru, e sinonimă cu realizarea posibilității unei mutații, centrul fiind întotdeauna un loc al transformărilor.

Drumul spre centru poate însemna însuși itinerariul spiritual pe care l-a parcurs Eliade în vederea găsirii de sine, atât ca ființă creatoare individuală, cât și ca membru al unei civilizații care-și putea afla axa printr-o raportare articulată și coerentă la universul culturii. Totodată, obsesia centrului - și deci a labirintului - precum și a etapelor care conduc către el poate fi socotită tema dominantă a întregii opere a savantului român.

Tehnica socratică se fundează pe siguranța că orice om are adevărul în el; trebuie doar să i-l amintești; să-l scoți la lumină. Tot după Socrate, omul suferă pentru că ignoră valoarea și „situația” propriului suflet își ignoră, adică, propriul său „centru”. Suferința, drama, dezastrul condiției umane se datorește unei absurde amnezii: „omul nu își mai amintește adevărul, nu își mai recunoaște sufletul”². Salvarea omului, tot în opinia lui Socrate, stă în putința sa de a-și aminti sau de a recunoaște adevărul. Dar acest „adevăr” este în om, alcătuind chiar centrul ființei sale. Drumul spre înțelepciune sau spre libertate este un drum spre centrul ființei sale. Deci această căutare a „centrului” poate fi comparată cu o lungă călătorie prin labirint; ea este un fel de încercare inițiativă. De altfel, chiar Eliade afirma: „... pe de

altă parte, consider că orice existență omenească este alcătuită dintr-o serie de încercări inițiatice; omul se face printr-un șir de inițieri inconștiente.”

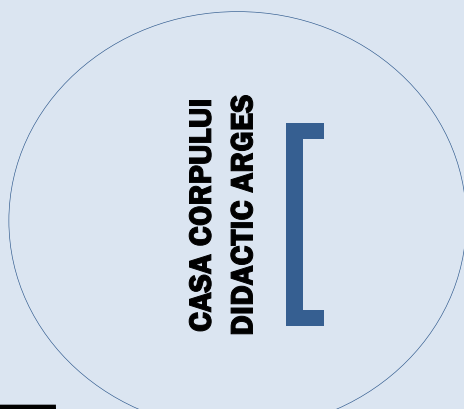
Ca să pătrunzi în labirint și să descoperi în curând unitatea unei opere și a unei vieți, orice intrare e potrivită. Ucenicia în India la 20 de ani și apropierea de Jung la „Eranos”, cu 20 de ani mai târziu, adâncile rădăcini românești, de recunoscut până și în felul de a considera lumea drept patrie; inventarul miturilor alcătuit pe baza înțelegerilor; strădania istoricului și străvechea pasiune de a născoci legende; Nicolaus de Cusa și Himalaya; se înțelege de ce la Eliade tema labirintului răsună atât de des și de stăruitor.

Un labirint este uneori apărarea magică a unui centru, a unei bogății, a unui înțeles. Pătrunderea în el poate fi un ritual inițiativ, după cum se vede în mitul lui Tezeu. Acest simbolism este modelul oricărei existențe care trecând prin numeroase încercări, înaintează spre propriul său centru, spre sine însuși, Atman, pentru a folosi un

Bibliografie:

1. Mircea Eliade, *Încercarea labirintului*, Cluj-Napoca, Ed. Dacia, 1990, pag. 31.
2. Mircea Eliade, *Drumul spre centru*, București, Ed. Univers, 1991, pag. 179.

Prof. Gabriela Isacovici
Școala Gimnazială Traian Pitești

E-LEARNING. PREZENT ȘI VIITOR

Educația este un fenomen social fundamental de transmitere a experienței de viață a generațiilor adulte și a culturii către generațiile de

copii și tineri, în scopul pregătirii pentru viață, pentru integrarea lor în societate.

Procesul urmărește formarea personalității umane și se realizează la niveluri și zone diferite, în funcție de obiectivele vizate.

Finalitățile acțiunii educaționale circumscriu modelul de personalitate pe care educația urmează să-l formeze, sunt integrate într-un tot unitar, în funcție de cerințele societății și se diferențiază astfel: idealul educațional, scopuri și obiective educaționale și se constituie într-un sistem cu o funcționalitate internă bine determinată.

Finalitățile educaționale au un rol important rol director și reglator asupra oricărei acțiuni educaționale.

Idealul pedagogic al unei epoci exprimă în primul rând starea societății în epoca dată. În elaborarea unui ideal educațional se va proiecta și se vor anticipa nevoile sociale obiective ale societății, cât aspirațiile ei în ceea ce privește finalitățile acțiunii educaționale. Dacă într-un anumit moment al vieții sociale idealul educațional constituie un model, totuși acesta nu este imuabil fiind direct condiționat de realitate. El este supus restructurării continue, determinat de dinamica societății.

Evoluția învățământului înregistrează o traiectorie ascendentă de la metodele expositive la cele dialogate și interactive, la

desfășurarea activităților prin apelul tot mai des la multimedia, către o didactică a învățământului deschis, la distanță, către o pedagogie WEB și un învățământ structurat, diseminat oriunde și oricând sunt semnalate cerințe și nevoi de pregătire. Educația multimedia presupune mai întâi investiții în infrastructura informatică, apoi alfabetizarea în domeniul informaticii, urmată de utilizarea concretă a calculatorului. La baza desing-ului instruirii online stă constructivismul învățării, într-o formă moderată, care acceptă de exemplu posibilitatea și necesitatea sprijinului instrucțional și a predării sistematice. Învățarea într-un mediu virtual se bazează pe teoriile învățării autodirijate și cooperative.

Cererea revoluționării învățământului prin introducerea noilor tehnologii este în continuă creștere, iar oferta nu acoperă încă cererea. Entuziasmul față de e-learning înregistrează cote înalte. Acest lucru este explicabil prin avantajele pe care le are învățarea online, flexibilitatea în timp și în spațiu. Un alt avantaj (deși indirect) este acela că ne stimulează să găsim noi forme de învățare și concepte didactice noi, în dorința de a obține performanțe cât mai înalte. Există desigur și limite în acest tip de comunicare, cele ale calculatorului, care este o mașină. Computerul nu gândește și nu simte (încă), nu are emoții și nici capacitate empatică.

Modalitățile de evaluare a activității de învățare într-un câmp virtual care pot fi folosite sunt: chestionarul, observarea activității în spațiul virtual, analiza interacțiunilor online, discuțiile online.

E-learning-ul implică modificări organizaționale ale procesului de învățământ, reconsiderări metodologice în predare-învățare și evaluare, specializări ale cadrelor didactice. Cerințele sunt tot mai acute cu cât cresc cerințele de pregătire din partea utilizatorilor și necesitățile de a sporire a vitezei schimburilor informaționale.

Competențele e-profesorului se diversifică, ele fiind de ordin tehnic sau competențe mediatice, competențe didactice, metodice și competențe specifice domeniului de învățământ predat.

O bună parte a competențelor sunt comune tuturor profesorilor. Diferențele rezultă din specificul comunicării mediate de computer, comunicare care impune cerințe speciale. Mediile electronice de învățare solicită forme de învățământ aparte, deci o didactică proprie. Acest tip de comunicare

necesită utilizarea unui pachet software specializat pentru dezvoltarea de programe de instruire online (program în HTML).

Pentru a deveni profesor on-line, în Germania de exemplu, se urmează o serie de patru cursuri de specialitate în urma cărora se acordă un certificat și se încheie un acord prin care e-profesorul se angajează să respecte anumite reguli ale comunicării online.

Aceste reguli privesc modul de tehnoredactare și calitatea profesională și științifică a documentelor transpuse pe internet.

Bibliografie:

1. *Metodica predării informaticii și tehnologiei informației*, Carmen Petre, Daniela Popa, Ștefania Crăciunoiu, Camelia Iliescu

2. https://programareliceu.files.wordpress.com/2014/07/suport_de_curs_integrare-tic-in-informatica.pdf

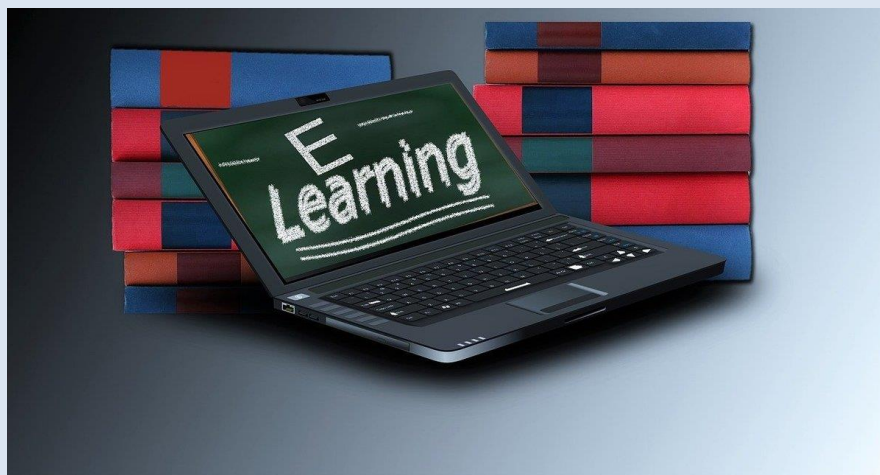
Profesioniștii în domeniul calculatoarelor, au încercat să reducă din neajunsurile învățării într-un mediu virtual legate de lipsa contactului interpersonal direct, prin crearea unei interfețe prietenoase și prin stimularea interactivității.

Calculatorul poate, în egală măsură, să instruiască, să ajute în rezolvarea unor sarcini și să distreze. Ambianța educațională specifică situațiilor de învățare face-to-face este înlocuită cu mediul virtual de învățare. Educatul beneficiază de cursurile profesorului în mediul propriu (de acasă), pe care și-l organizează după bunul plac.

Trăim într-o societate aflată în continuă schimbare, în care tehnologia digitală transformă fiecare aspect al vieții umane, în vreme ce biotehnologia poate schimba însăși viața într-o singură zi.

Viața modernă oferă șanse și opțiuni mai mari, dar și riscuri și incertitudini sporite. Spațiul contemporan, definit ca o societate a comunicării generalizate, este marcat de intensificarea continuă a schimbului de informații. Dilatarea pieții informaționale este posibilă datorită avântului noilor tehnologii informatice și comunicaționale ce marchează sfârșitul modernității și începutul epocii postmoderniste.

Prof. Mitrică Aurelia Ionela
Școala Gimnazială Nr. 1 Vlădești

ORGANIZAREA METODELOR DE ÎNVĂȚARE UTILIZATE ÎN PREDAREA RELIGIEI

Metodele de învățământ sunt părți componente ale procesului instructiv-educativ cu ajutorul cărora profesorul își organizează și modelează activitatea didactică în conformitate cu obiectivele propuse, cu conținutul ce urmează a fi predat și cu particularitățile de vârstă ale elevilor. Aceste metode sunt influențate de unele aspecte cum ar fi creativitatea, personalitatea și competența cadrului didactic.

Metodele utilizate în predarea religiei se clasifică astfel:

- a. Metode expositive;
- b. Metode interogative;
- c. Dezbaterile;
- d. Metode de comunicare scrisă;
- e. Metode de înțelegere a conceptelor religioase.

a. Metodele expositive sunt utilizate atunci când se dorește o transmitere organizată și continuă a informațiilor:

1. *Povestirea* este cel mai des folosită la clasele ciclului primar de învățământ deoarece, aici se ține cont, într-o măsură mai mare, de capacitatea de înțelegere a elevilor. Astfel, în jurul „cuvântului” se țese întregul scenariu prin care se creează anumite trăiri față de evenimente, personaje și situații prezentate. Rolul profesorului de Religie este acela de a se implica afectiv, de a intra în rol, ajutându-l pe elev să înțeleagă și să ajungă la anumite convingeri și sentimente față de eroii și evenimentele prezentate.

2. *Explicația*, deși folosită cu precădere în predarea disciplinelor reale, acolo unde se impune explicarea și înțelegerea unor legi, teoreme, principii, etc., ea poate fi aplicată și în predarea religiei, ajutându-l pe elev să pătrundă cu mintea noțiunile, motiv pentru care se aplică la clasele gimnaziale, acolo unde elevii trebuie să dovedească o bună capacitatea de abstractizare a noțiunilor. Pe de altă parte, la clasele primare, de

mare ajutor sunt materialele explicative deoarece aceștia au nevoie de elemente suport în formarea reprezentărilor referitoare la cunoștințele noi.

3. *Prelegerea* este utilizată atunci când profesorul pleacă de la o idee principală, transmitând un volum bogat de informații printr-o succesiune de raționamente. Astfel, profesorul transmite, într-o formă logică și pe baza unui plan, cunoștințele ce urmează a fi predate. Profesorul poate folosi două modalități de implementare a acestei metode: fie pornește de la un aspect concret pentru a genera o concluzie generală, fie pleacă de la conceptul general, urmând să îl întărească cu exemple concrete.

4. *Expunerea* este o metodă prin care profesorul își poate întrerupe șirul prezentării ca urmare a

intervenției unui elev care cere explicații suplimentare pe motiv că are dificultăți în înțelegerea conceptelor abordate. În această situație participarea colectivului clasei este mai interactivă, profesorul putând cere celorlalți elevi să intervină.

b. Metodele interogative

1. *Problematizarea* este acea metodă prin care profesorul supune atenției elevilor un moment conflictual în încercarea de a determina colectivul să facă față dezacordului dintre ceea ce i se cere de către profesor să înțeleagă și să rezolve, pe de o parte, și ceea ce stăpânește el din punct de vedere al cunoștințelor până în acel moment, pe de altă parte. Tot în cadrul acestei metode, profesorul poate aduce colectivul de elevi în situația de a selecta anumite noțiuni dintr-un volum mare de cunoștințe, ajutându-i să-și dezvolte aceste abilități.

2. *Descoperirea* este în strânsă legătură cu problematizarea, întrucât, pentru a descoperi ceva, mai înainte trebuie să ți se prezinte volumul de cunoștințe și să fi provocat în a selecta informațiile vizate. Prin această metodă se are în vedere oferirea unor elemente care să îl ajute pe elev să observe, să experimenteze și să descopere cunoștințe care îi vor fi de folos în dezvoltarea unor competențe. Și aici regăsim două variante de utilizarea a acestei metode: fie elevul primește o serie de informații concrete pentru a genera idei generale, concluzii; fie se

pleacă de la situațiile generale și se ajunge la elemente de profunzime ale conceptelor abordate.

3. *Conversația* sau metoda dialogului dintre profesor și elev se bazează pe întrebările profesorului și răspunsurile elevului, metodă prin care se urmărește transmiterea și verificarea volumului de informații predate. Este o metodă foarte des utilizată în predarea religiei, întrucât aceasta îl ajută pe elev să se exprime, contribuie la dezvoltarea gândirii și capacităților sale creatoare, îl antrenează în descoperirea și stabilirea unor lucruri concrete sau generalități și contribuie la dezvoltarea unor abilități de a dialoga și de a emite păreri.

*Profesor Mihai Geanina Magdalena
Școala Gimnazială „Traian”, Pitești*

EDUCAȚIA PENTRU CONSERVAREA NATURII

Protecția mediului reprezintă totalitatea acțiunilor întreprinse pentru păstrarea echilibrului ecologic, menținerea și ameliorarea factorilor naturali, dezvoltarea valorilor naturale, asigurarea condițiilor de viață și un comportament responsabil față de mediu.

A proteja natura înseamnă:

- a cunoaște și respecta legile ei de existență și evoluție;
- a nu deranja armonia componentelor ei;
- a admira frumusețea tuturor peisajelor naturale;
- a nu polua aerul, apele și solurile;

- a iubi sincer și a ajuta să supraviețuiască toate ființele vii;
- a fi răspunzător pentru toate încercările și experiențele de a „desăvârși” creația naturii;
- a nu distruge cuiburile de păsări și lăcașele animalelor sălbatice;
- a nu lăsa deșeuri în păduri, în râuri, pe sol;
- a nu lăsa inscripții pe trunchiurile copacilor.

Strategia Protecției Mediului răspunde cerințelor și sarcinilor ce revin celor implicați în

ocrotirea mediului pe plan național, și internațional, sarcinilor ce revin țării noastre din convențiile la care a aderat sau este parte, precum și din documentele Uniunii Europene.

Strategia constituie modul de rezolvare a problemelor complexe ridicate de protecția mediului, și a necesitat elaborarea unui *Plan Național de Acțiune*, racordat la Programul de Acțiune pentru Protecția Mediului în Europa Centrală și de Est, document ale cărui principii au fost aprobate de Conferința Ministerială de la Lucerna (28-30 aprilie 1993), principii însușite și de România.

Planul Național de Acțiune este conceput ca o componentă a Programului de restructurare și dezvoltare și conține obiective și sarcini concretizate și cuantificate în timp, spațiu și costuri.

Principiile strategiei protecției mediului sunt:

- conservarea și îmbunătățirea condițiilor de sănătate a oamenilor;
- dezvoltarea durabilă;
- evitarea poluării prin măsuri preventive;
- conservarea biodiversității;

Bibliografie:

- Vădineanu G., Educația la frontiere dintre milenii, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1988;
- Roșu E., Educația Ecologică și protecția mediului, Editura Brevis, Oradea 2008;
- Popescu E. Ecologia și protecția mediului - Editura Tiparg, 2004

- conservarea moștenirii, a valorilor culturale și istorice;
- cine” poluează plătește”;
- stimularea activităților de redresare a mediului.

În ceea ce privește prioritățile identificate, acestea reflectă nu numai nevoile naționale, dar și tendințele și inițiativele existente pe plan global, ele fiind:

➤ menținerea și îmbunătățirea sănătății populației și a calității vieții, ceea ce corespunde primului principiu al strategiei protecției mediului;

➤ menținerea și îmbunătățirea potențialului existent al naturii, acesta corespunde principiului dezvoltării durabile;

➤ apărarea împotriva calamităților naturale și a accidentelor;

- raportul maxim beneficiu-cost;
- racordarea la prevederile convențiilor internaționale și la programele internaționale privind protecția mediului.

Planul Național de Acțiune este reactualizat în concordanță cu programul de adoptare acquis-ului comunitar și urmărește implementarea unor acțiuni și proiecte concrete având ca scop final îmbunătățirea progresivă a calității factorilor de mediu în România.

În conformitate cu Strategia Uniunii Europene și în vederea îndeplinirii angajamentelor asumate în procesul de negociere cu Uniunea Europeană a fost elaborată „Strategia pentru Dezvoltarea Durabilă Orizont 2025”, care stabilește obiectivele pe termen scurt, mediu și lung privind mediul înconjurător.

Profesor: Petre Georgeta
Școala Gimnazială Ion Pillat, Pitești, Argeș

PROVOCĂRI ȘI OPORTUNITĂȚI ÎN CONTEXTUL PANDEMIEI DE COVID-19

Răspândirea noului coronavirus în întreaga lume a adus provocări majore pentru toate domeniile, dar mai ales în cadrul activităților de educație.

Criza COVID-19 a dus la o schimbare de paradigmă, a modului în care elevii și profesorii din întreaga lume își desfășoară activitatea.

Comunitatea educațională internațională continuă să caute soluții spre a oferi experiențe didactice interactive și motivante în această perioadă. În acest sens, Comisia Europeană a elaborat un Plan de acțiune pentru educația digitală (2021-2027).

Planul de acțiune pentru educația digitală (2021-2027) prezintă viziunea Comisiei Europene pentru o educație digitală de înaltă calitate, incluzivă și accesibilă în Europa. Este un apel la acțiune pentru o cooperare mai strânsă la nivel european.

Criza provocată de noul coronavirus a evidențiat și inegalitățile din sistemele de învățământ. Mulți elevi, din

mediile defavorizate, nu au avut acces la instrumentele digitale necesare învățământului la distanță, neputând să realizeze astfel parcurgerea întregii materii.

Situația provocată de pandemia de COVID-19 a determinat utilizarea tehnologiei în educație la un nivel nemaiîntâlnit până acum, profesorii și elevii demonstrând o flexibilitate extraordinară în procesul instructiv-educativ.

În acest context, educația poate beneficia de pe urma deschiderii către experiențele și proiectele concrete, a noilor instrumente și materiale de studiu, precum și a resurselor educaționale deschise (R.E.D).

Elevii și studenții pot dobândi mai multă autonomie prin colaborarea online. Accesul la tehnologii digitale și utilizarea lor pot contribui la reducerea decalajului la învățatură dintre elevii care provin din medii socio-economice favorizate și cei din medii defavorizate.

Profesorii, elevii și părinții s-au familiarizat cu Google Classroom, Google Meet, Zoom, Kahoot, Quizizz, Socrative, Wordwall, Jamboard, Padlet, tablete grafice și o serie de alte platforme și instrumente de învățare online.

A apărut o presiune formidabilă pentru digitalizare prin formarea profesională continuă a cadrelor didactice. S-au realizat cursuri de formare, webinarii, în special pe dimensiunea utilizării tehnologiei (aplicații și platforme educaționale). Mulți profesori au participat Proiectul „Curriculum relevant, educație deschisă pentru toți – CRED”.

Realizarea în online a activităților educative a impus, pentru unele cadre didactice, trecerea de la modelul de educație „centrată pe profesor”, la modelul de educație „centrată pe elev”.

Soluțiile de învățare adoptate pentru cursurile „online”, în timpul pandemiei, vor putea fi folosite în sistemele de educație, integrate în așa fel încât să ofere oportunități mai mari de învățare și atunci când profesorii și elevii vor participa la cursuri „face-to-face” sau „hybrid”.

Au fost făcuți „pași importanți” în realizarea unei infrastructuri de învățare online și la distanță pentru toate nivelurile de învățământ. Cele mai multe școli au acces la o platformă educațională pe care o pot folosi atunci când este

Bibliografie:

- <https://www.oecd.org/countries/romania/38614298.pdf>
- <https://www.edu.ro/sites/default/files/SMART.Edu%20-%20document%20consultare.pdf>
- <https://digital.educared.ro/>
- https://ec.europa.eu/education/education-in-the-eu/digital-education-action-plan_ro

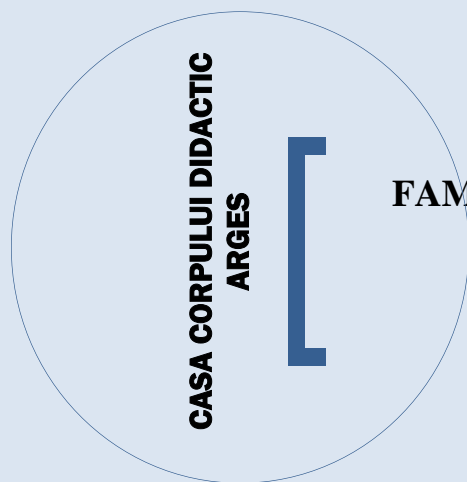
nevoie (unii elevi sau profesori nu pot ajunge la școală din motive medicale-boli cronice).

Este important să învățăm din această criză, deoarece această pandemie poate să nu fie ultima cu care ne confruntăm și va fi necesar să acordăm prioritate educației.

Criza de COVID-19 poate fi transformată într-o oportunitate de evoluție, schimbare și adaptare la nevoile de învățare ale elevilor, dar și ale profesorilor și părinților.

Prof. Sprîncenea Marius

Școala Gimnazială Ion Minulescu Pitești

FAMILIA ȘI ȘCOALA - FACTORI DETERMINANȚI ÎN DEZVOLTAREA PERSONALITĂȚII COPILULUI

Educația în familie, cei șapte ani de-acasă, influențează puternic întreaga existență a copilului. Părinții sunt modele pe care copiii, conștient sau inconștient, le văd cu ochii minții și le urmează.

Marele pedagog John Locke, convins de puterea exemplului în familie, afirma „Nu trebuie să faceți în fața copilului nimic din ce nu vreți să imite”. Familia înseamnă înțelegere, bucuria de a sta împreună, de a fi cu toții în diferite ocazii, de a pleca în vacanțe. Ea este cea care mediază comunicarea cu celelalte componente sociale, în special cu școala. Școala este un factor care ajută copilul în desăvârșirea propriei personalități. Factorii determinanți în dezvoltarea personalității copilului sunt familia și școala.

Climatul educațional familial cuprinde ansamblul de stări psihice, modurile de relaționare interpersonală, atitudini ce caracterizează grupul familial o perioadă mare de timp. Acest climat poate fi pozitiv sau negativ. Școlarul are nevoie acasă de un mediu de viață în care să se simtă în siguranță. Într-un climat educativ bun părinții sunt calmi în raporturile cu copiii, fără a le satisface însă orice

capriciu. Copilul simte că părinții se ocupă de el, că sunt interesați de necazurile și problemele lui, ca și de rezultatele școlare.

Familia este un cadru ferm de disciplină, în care și copiii și părinții împărtășesc același nivel de exigență. Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de ceea ce îi aparține. Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului, din următoarele puncte de vedere:

fizic, intelectual, moral și estetic.

Familia se preocupă de dezvoltarea fizică a copiilor. Ea asigură hrana și îmbrăcămintea copiilor, îi ferește de pericole, le lasă timp de joacă, le creează condiții cât mai bune de odihnă și se îngrijește de sănătatea lor. Un regim rațional de viață nu poate avea decât urmări pozitive asupra dezvoltării sale fizice. Dezvoltarea intelectuală este cea mai importantă. În cadrul familiei copilul își însușește limbajul. Volumul, precizia vocabularului și corectitudinea exprimării copilului depind de munca depusă de părinți în această direcție.

Ca prim factor educativ, familia oferă copilului cele mai multe cunoștințe uzuale (ex: despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiecte casnice etc.). Familia se preocupă și de dezvoltarea proceselor intelectuale ale copiilor. Ea le dezvoltă spiritul de observație, memoria și gândirea. Părinții încearcă să explice copiilor sensul unor fenomene și obiecte pentru a le putea înțelege. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare. Părinții trebuie să-i asigure copilului cele necesare studiului: rechizite școlare, cărți de lectură, manuale școlare etc., cât și niște condiții bune de muncă și nu în ultimul rând liniște pentru a se putea concentra. Părinții trebuie să-și ajute copiii la învățatură; ajutorul trebuie limitat la o îndrumare sau sprijin, nefiind indicat să efectueze temele copiilor. Cu timpul, părinții se vor limita la controlarea temelor de casă și a carnetului de note. Deci, atitudinea părinților trebuie să fie una de mijloc: să nu-l ajute prea mult pe copil, dar nici să nu se intereseze deloc de rezultatele acestuia. În familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de lucrurile încredințate.

În realizarea acestor sarcini, modelul parental ajută cel mai mult; părintele este un exemplu pentru copil. Părinții le spun copiilor ce e bine și ce e rău, ce e drept și ce e nedrept, ce e frumos și ce e urât în comportamente. Aceste noțiuni îl ajută pe copil să se orienteze în evaluarea comportamentului său și a celor din jur. Tot în sens moral, familia îl îndrumă să fie sociabil, să fie un bun coleg și prieten. Familia fundamentală pentru existența și formarea personalității elevului, ca

mediu educativ determinant, dar și ca sursă de dezadaptare școlară și de comportament deviant al elevului, prin factori psiho-pedagogici, cu efect causal negativ. Modelele de conduită oferite de părinți pe care copiii le preiau prin imitație și învățare precum și climatul socio-afectiv în care se exercită influențele educaționale constituie primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Strategiile educative la care se face apel în familie, mai mult sau mai puțin conștientizate, determină în mare măsură dezvoltarea personalității, precum și rezultatele școlare ale copiilor, comportamentul lor socio-moral. Familia este partenerul tradițional al școlii. Aceasta influențează atitudinea copilului față de învățatură, de aceea școlarizarea nu se poate realiza fără participarea activă a părinților.

Prof. Narcis Iordache
Școala Gimnazială Matei Basarab Pitești

EDUCAȚIE PENTRU PROGRES CONTINUU

Societatea este într-o continuă evoluție. În funcție de caracteristicile fiecărei etape, ea și-a creat întotdeauna școala de care a avut nevoie și care a corespuns intereselor sale. Învățământul modern a creat o deschidere către nevoile elevului ca viitor membru al societății, plasându-l în centrul acțiunii tuturor tipurilor de educație.

Pentru pregătirea elevilor conform cerințelor pieței se impune implicarea lor în activități productive, în care să-și valorifice cât mai mult posibil creativitatea. Pentru aceasta, în școală trebuie să existe laboratoare, cabinete și ateliere înzestrate cu aparatură și utilaje adecvate, și mai ales cadre didactice cu o pregătire corespunzătoare care să le permită investigarea aptitudinilor elevilor pentru a găsi căile cele mai potrivite stimulării fiecărui elev și angajarea lui într-o activitate eficientă. Timpul petrecut realizând diferite machete, referate, prezentări Power Point, piese de mobilier și alte materiale didactice atât de necesare nu face decât să-i pregătească pe elevi pe un fond larg de specializare.

Tot ceea ce se întâmplă în această societate informatizată ne determină să acordăm o atenție deosebită educației pentru progres. Educația pune accent pe oameni, urmărește dezvoltarea unor calități umane și explorarea potențialului uman, este orientată predominant spre pregătirea pentru viață. Cadrul didactic este dator să dezvolte și să restructureze în același timp, actul educațional. Trebuie să trezească dorința de cunoaștere permanentă. Elevii trebuie să conștientizeze că doar așa se poate progresa.

Talcott spunea: „Avem nevoie să planificăm învățarea noastră pe durata vieții și să vedem cum, printr-o învățare programată pe ritmul propriu la

locul de muncă și în educația și instruirea formală, putem rămâne viguroși într-o economie schimbătoare”.

Profesorii aleg strategia de predare, operează schimbări în prezentarea conținutului în funcție de disponibilități, profil de învățare, interese. Elevii utilizează cunoștințe dobândite nu numai prin educația oferită de școală ci și cele acumulate prin educația informală (care precede și depășește ca durată pe cea formală) și nonformală (ce rezidă din activități opționale și extrașcolare). Toate cele trei tipuri de educație trebuie să interfereze deoarece au un scop comun: formarea unui tânăr absolvent ce a devenit conștient de capacitatea sa de a se integra pe piața muncii (aflată într-o continuă schimbare) și în societate, bine pregătit atât din punct de vedere profesional cât și social.

Rolul apostolic al profesorului este de coordonator, de a-i determina pe elevi să descopere singuri modul în care pot lucra în cadrul lecției. În acest sens, testele inițiale aplicate de către profesorii diriginți la începutul anului școlar pentru stabilirea căruia dintre stilurile de învățare – vizual, auditiv sau practic – aparține fiecare elev în parte, sunt de un real folos pentru toate celelalte cadre didactice de la toate disciplinele de învățământ.

Activitatea educativă înseamnă atât lucrul în echipă cât și capacitatea de a lua decizii individual. Munca în echipă presupune organizarea și dirijarea specifică a relațiilor sociale din cadrul grupului de elevi, favorizând stimularea participării active a elevilor în procesul propriei instruirii. Din acest lucru se deduce că elevii participă conștient la procesul de învățământ. În condițiile unei rapide acumulări de date noi, organizarea orelor de curs eficiente ridică problema însușirii cunoștințelor, nu atât cantitativ, cât mai ales, calitativ. Elevii sunt îndrumați să

pătrundă în sensurile multiple ale lucrurilor, să surprindă relațiile logice dintre fenomene, să încorporeze datele cunoscute în experiența proprie, să învețe cum să-și valorifice cunoștințele în activitatea practică, să-și însușească tehnica unei continue autoinstruirii, să înțeleagă sensurile sociale ale progresului lor intelectual și practic.

Interdisciplinaritatea și transdisciplinaritatea au și ele un rol important, esențial, în educația pentru progres. Interdisciplinaritatea presupune abordarea fenomenelor și proceselor complexe, ducând la realizarea unei imagini unitare a realității, la însușirea unei modalități de abordare a realității. Transdisciplinaritatea se referă la exercitarea proceselor de studiu al realității, astfel încât să se ajungă în cele din urmă la definirea unor domenii noi ale cunoașterii. Transdisciplinaritatea realizează legături între discipline prin ceea ce au în comun.

La orele de curs, elevul se află într-o dublă ipostază: obiect al educației și subiect al educației. El nu este un simplu consumator al instrucției, ci se află pe o poziție selectivă față de actul instructiv-educativ. Acumulează ceea ce concordă cu interesele și cerințele lui la un moment dat, într-o anumită etapă a dezvoltării sale. Devine asociat al profesorului în acțiunea de modelare a propriei persoane, atât din punct de vedere profesional cât și social.

La obținerea unor rezultate bune contribuie și alegerea adecvată și la timpul potrivit a modului de organizare a procesului de învățământ. Este indicată folosirea combinată a tuturor parametrilor, atât în sarcina dată elevilor cât și în modul de participare a

Bibliografie:

1. Anghel-Stănilă Elena, *Psihologia educației pe tot parcursul vieții*, Editura For You, București, 2017.
2. Bontaș Ioan, *Tratat de pedagogie*, Editura ALL, București, 2007.
3. Floarea Nicoleta-Adriana, Șurles Cosmina-Florentina, *Procesul instructiv-educativ în școala modernă*, Editura Arves, Craiova, 2005.

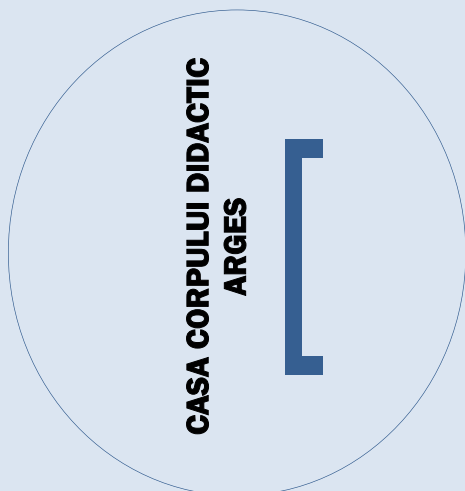
acestora la lecție și modul de desfășurare a actului instructiv-educativ. Elevul își poate alege sarcina pe care o îndeplinește gradat, rezultatele consemnându-se în fișe de lucru și apoi în fișe de progres. Curba rezultatelor trasată pe baza acestor notări dezvăluie informații despre capacitatea de prelucrare a datelor în sens creator a celor implicați în procesul de formare.

Periodic, explorează realitatea sau substitutele ei. Învăță prin descoperire, face apel la metode active care favorizează însușirea unei experiențe deduse din contactul direct cu lumea obiectelor și fenomenelor reale - observarea directă și independentă, experimentul, studiul de caz. În ansamblul lor, aceste metode plasează elevul într-o situație de cercetare a propriei identități, ajutându-l să-și însușească, nu numai noi cunoștințe, ci și calități și comportamente apropiate aceluia implicat în actul de cercetare științifică.

Introducerea și folosirea calculatoarelor în educație constituie o mare realizare a acesteia. Calculatorul este un suport global, care amplifică capacitatea de a gândi și a comunica. În decursul istoriei, cea mai rapidă dezvoltare a avut-o informatica. Calculatorul este prezent în toate mediile datorită reducerii costurilor, miniaturizării, ale creșterii vitezei de calcul și stocării volumului de date.

În concluzie, educația pentru progres înseamnă mai curând posibilitatea de a descoperi prin experimentare decât de a primi un transfer de informații directe.

Prof. Ologu-Neagoe Oana-Andrada
Școala Gimnazială "Adrian Păunescu", Pitești

ROLUL PROFESORULUI ÎN ȘCOALĂ

„Un bun profesor este un maestru al simplificării și un dușman al simplismului.”

(Luis A. Berman)

Profesorul are un rol esențial în formarea elevilor, în desăvârșirea personalității acestora, fiind o influență pătrunzătoare pe care încă necunoscute în totalitate. Nu există altă profesie care să ceară profesorului ei o altă competență, dăruire și umanism ca cea de educator pentru că în nici una nu se lucrează cu un lucru mai prețios, mai sensibil și mai complet decât este copilul/adolescentul - omul în devenire.

Profesorului îi revine misiunea de a dezvolta inteligența elevilor și de a modela conduita elevilor lui. Pregătirea și personalitatea cadrului didactic influențează în mod direct calitatea activității instructiv-educative și prin puterea exemplului este un model de comportament permanent pentru elevii săi.

Tactul pedagogic reprezintă o aptitudine foarte complexă ce se întrepătrunde cu alte aptitudini specifice activității didactice cum ar fi: creativitatea, capacitatea de a comunica accesibil cunoștințele, imaginația pedagogică etc. Acțiunea pedagogică, indiferent de natura și caracterul ei trebuie să respecte măsura: măsură în gesturi, în atitudine în exigențe, în ton și în vorbe etc. Deci, tactul presupune autocontrol, stăpânire de sine, sensibilitate, putere de discernământ, capacitatea de a înțelege motivele reale ale conduitei elevilor și de a adopta măsurile convenite ținând cont de acestea. Tactul presupune capacitatea de a vedea în fiecare situație pedagogică ceva original, nou și în fiecare elev o personalitate irepetabilă.

Tactul pedagogic este un act creator și este opus rutinei, închistării și practicizmului îngust și contribuie la crearea unei atmosfere optime în relația cadru didactic-elev. Aceste aptitudini pedagogice se manifestă în procesul comunicării pedagogice a profesorului cu elevii.

Capacitatea de comunicare este o însușire de bază pentru profesori și se manifestă prin comunicarea verbală dar și nonverbală dar mai ales printr-o altă cale -comunicare afectivă.

Comunicarea verbală constă în transmiterea clară, cursivă, corectă și pe înțelesul elevului a informațiilor educative. Bogăția vocabularului, ritmul și cursivitatea vorbirii, claritatea exprimării dar și tonul și timbrul vocii sunt condiții care dau calitate și eficiență comunicării.

Comunicarea nonverbală constă în exprimarea prin resursele gestive, mimice și ale pantomimei ce însoțește comunicarea verbală, dar poate fi folosită și fără. De exemplu, un zâmbet vizibil sau doar schițat poate semnifica aprobarea, încurajarea, satisfacția sau simpatia, dar și o ușoară ironie. Postura corpului, pantomimă îmbogățește expresivitatea atitudinii profesorului. Aceasta exprimă mirarea, ascultarea, preocuparea, surprinderea sau nemulțumirea.

Comunicarea afectivă reprezintă exteriorizarea trăirilor și stărilor interioare ale profesorului din punct de vedere al comunicării și atitudinii sale față de elevi. Pe timpul activităților practice pe care un profesor le întreprinde cu elevii săi, acesta poate acumula anumite deprinderi și

aptitudini care pot conduce la așa numita măiestrie pedagogică.

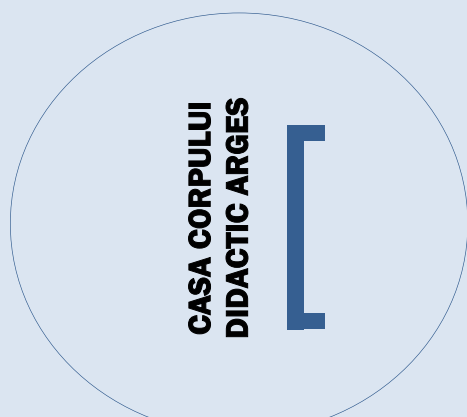
Măiestria pedagogică pune în lumină dezvoltarea tuturor componentelor personalității profesorului, fiind un rezultat al tuturor însușirilor

Bibliografie:

1. Barna A., Curs de pedagogie-Editura Europlus 2005.
2. Cerghit I.-Didactica-Editura didactică și pedagogica 1990.
3. Lascus V-Repertoriul profesorului – „Revista de pedagogie” 1990.
4. Salade D.-Educație și personalitate-Editura Casa cărții de știință 1995.

psihopedagogice și general umane ale personalității cadrului didactic, care va duce la o performanță mai ridicată a activității sale cu copii. Aceasta se formează prin interacțiunea permanentă cu elevii, dar și prin perfecționarea continuă a activității sale.

Scărlătescu Nicoleta
Școala Gimnazială Petre Badea Neagrași

SFÂNTA CRUCE

Crucea, înainte de venirea Mântuitorului nostru Iisus Hristos, în această lume, era folosită ca obiect de tortură pentru cei care săvârșeau mari fărâdelegi. Prin răstignirea și moartea cea de bunăvoie a Mântuitorului pe cruce, ea a devenit altarul sfânt de jertfă mântuitoare și de răscumpărare la Dumnezeu-Tatăl. De aceea, Biserica noastră Ortodoxă cinstește Sfânta Cruce. Credincioșii se închină nu materialului din care este făcută Sfânta Cruce, ci celui care s-a răstignit pe ea, ne-a mântuit din blestemul cel de demult, devenind astfel semnul de sfințenie dumnezeiască.

Sfânta Cruce este armă lucrată de Dumnezeu, pavăza credinței, coif neclătit în războaie, sabie cu două ascuțituri a credincioșilor împotriva văzuților și nevăzuților vrăjmași,

văpaie de care se topește nerușinatul diavol, cum se topește ceara de la fața focului.

Din această cauză Sfântul Chiril al Ierusalimului spune: „ Fă semnul cinstitei cruci la orice trebuință; când mergi, bei, te așezi, te scoli, vorbești sau când umbli și nu începe lucrul tău fără semnul crucii: în casă, la drum, ziua și noaptea și în orice loc sau timp. Dar să nu faci cinstitul semn în bațjocură și cu păcat, ci crucea ta să fie dreaptă și adevărată, adică împreună cu se cuvine cele trei degete mari ale mâinii drepte - căci ele închipuiesc Treimea cea de o ființă: Tatăl, Fiul și Sfântul Duh, iar degetele mici lipește-le strâns de podul palmei, de vreme ce ele arată pe Adam și Eva, care cu smerenie și pocăință se pleacă nedespărțitei Treimi. După aceea, du mâna ta dreaptă la frunte și spune: în numele Tatălui, la pânțele: și al Fiului; la cei doi umeri: și al Sfântului Duh, iar la sfârșit: Amin! Pentru că fruntea închipuiește cerul, pânțele, pământul, iar umerii, locul și semnul puterii.”

Sfinții Părinți arată în tâlcuirile lor că ridicând mâna la frunte cerem Tatălui din ceruri înțelepciunea și cugetul cel mai înalt-să sfințească neputincioasa noastră minte și să o izbăvească de gândurile rele; coborând-o la pânțele ne rugăm Fiului, care s-a pogorât pe pământ pentru mântuirea noastră, să ne scape de lăcomie, de beție, de desfrânare; înălțând mâna dreaptă către umeri, chemăm pe Duhul Sfânt, care plinește lucrarea mântuirii noastre și toate le sfințește să întărească și să sfințească puterile noastre spre săvârșirea faptelor bune, iar când zicem „Amin”, făgăduim lui Dumnezeu să ne facem vrednici de semnul Crucii, fiindcă „Amin” înseamnă „așa să fie!”

Semnul văzut, prin care credincioșii își arată iubirea și respectul profund față de Dumnezeu și Maica Domnului, față de sfinți și Biserică, de sfintele icoane și sfintele moaște, este închinarea cu semnul Sfintei Crucii. Însăși crucea, ca obiect de cult, este cinstită de credincioși tot prin însemnarea lor cu Sfânta Cruce. Credincioșii ortodocși însoțesc toate actele

lor de cult cu sfânta cruce, cu care își însemnează fața lor și prin care se deosebesc de necreștini.

Crucea în creștinism, este semnul păcii, fiindcă ea este mijlocul prin care Dumnezeu

ne-a împăcat cu Sine. Între noi și Dumnezeu era un perete despărțitor al vrăjbei, păcatul pustiitor săvârșit de strămoșii noștri Adam și Eva și moștenit de noi. Acest perete a fost dărâmat prin jertfa de pe cruce a Fiului lui Dumnezeu (Ef. II, 14-16; Col. I, 19-21, II, 14-15). De câte ori ne însemnăm cu Sfânta Cruce, trebuie să ne gândim la împăcarea noastră cu Dumnezeu, să ne gândim că prin acest semn ne apropiem de El, prin credință, nădejde și dragoste și suntem într-o stare de nespusă fericire, asemănătoare cu aceea pe care o trăiește un fiu, care se împacă cu tatăl său, pe care l-a supărat mult și de care a stat multă vreme despărțit.

Sfânta Cruce a fost preînchipuită în Vechiul Testament ca mijloc de mântuire prin lovirea Mării Roșii de către Moise cu toiagul (Ieșire 14, 16), de mâinile lui Moise întinse la orizontal și sprijinite de Aron și Hur în lupta cu amaleciții (Ieșire 17, 1-2), de șarpele de aramă înălțat de Moise în pustie, pentru vindecarea celor mușcați de șerpi veninoși (Num. 2,9; Ioan 3, 14-15).

În Noul Testament, crucea a devenit altarul de jertfă pe care Mântuitorul s-a jertfit

Bibliografie:

1. *Biblia sau Sfânta Scriptură*, Ed. Institutului biblic și de misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 1997;
2. *Carte de rugăciuni*, Ed. Bunavestire, Râmnicu Vâlcea, 1977;
3. Rădulescu Boris, *Jertfa Crucii în Liturghie și Apocalipsă*, București, 1994;
4. Pr. Dr. Ivan Ilie, *Îndrumător catehetic*, Ed. Conphys, Râmnicu Vâlcea, 2001;
5. Pr. Todoran Isidor. Arhid. Prof. dr. Zăgrean Ioan, *Teologia Dogmatică, manual pentru seminariile teologice*, Ed. Institutului biblic și de misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 1991.

pentru răscumpărarea neamului omenesc. Ea este mijlocitoarea preamăririi lui Hristos, mijlocul prin care s-a înlăturat vrăjmășia dintre oameni și împăcarea lor cu Dumnezeu, este semnul biruinței lui Hristos asupra morții și semnul Fiului Omului, care se va arăta pe cer la a doua venire a Domnului (Matei 24, 30), pecetea lui Dumnezeu asupra celor meniți să scape de la pierzanie (Iez. 9,4-6; Apoc. 7, 2-3;9,4).

Noi, creștinii, venerăm crucea, pentru multe și întemeiate motive, arătate în Sfânta Scriptură și Sfânta Tradiție. Sfânta Cruce are puterea de a alunga duhurile rele, adică pe diavoli. Sunt multe pilde, în istoria creștinismului, despre puterea de a înlătura ispita diavolească și stăpânirea diavolului asupra omului, prin semnul Sfintei Cruci. Sfântul Chiril, patriarhul Ierusalimului, vorbind despre puterea biruitoare a crucii împotriva diavolului, spune: „Când ne însemnăm pe noi înșine cu semnul Sfintei Cruci, atunci diavolul, știind că Hristos Domnul s-a pironit pe ea pentru mântuirea noastră și pentru pierderea puterii diavolești, nu poate să stea față, nici să sufere puterea crucii, ci fuge de la noi și nu ne bântuie și mai ales pentru că avem atunci deprindere să chemăm numele lui Hristos”.

Sfinții Părinți, pătrunși de puterea crucii biruitoare asupra uneltirilor diavolului împotriva credincioșilor, au alcătuit rugăciuni cântate, care cuprind simțăminte de venerare față de Sfânta Cruce și de Dumnezeu: „Doamne, armă asupra diavolului Crucea Ta ai dat-o nouă că se îngrozește și se cutremură, nesuferind a căuta spre puterea ei; că morții i-a sculat și moartea a surpat. Pentru aceasta ne închinăm îngropării Tale și învierii” (Stihira a treia de la Laude, gls. VIII).

Crucea este altarul real și istoric al creștinismului, pe care Domnul Hristos s-a adus jertfă, reală, universală, sângeroasă, prisositoare, o dată pentru totdeauna și pentru toți spre iertarea păcatelor. Jertfa de pe Cruce se prelungește până la sfârșitul veacurilor, prin jertfa nesângeroasă, în Sfânta Liturghie, unde Domnul Hristos este jertfă, și preotul care aduce această sfântă jertfă așa cum ne învață Sfinții Părinți.

Sfânta Cruce este semnul văzut prin care se deosebesc creștinii de necreștini, precum steagul este semnul distinctiv al unui popor. De altfel, Sfânta Tradiție, precum și istoria Bisericii, ne dau mărturie despre cinstirea crucii pretutindeni, începând cu epoca apostolică. O găsim așezată pe turlele bisericilor, la răspântiile drumurilor, la mormintele creștinilor, ca și în casele credincioșilor. În biserici, ea se află imprimată pe veșmintele liturgice, pe vasele liturgice, pe copertile cărților de cult, este zugrăvită pe pereții interiori, etc.

În chip firesc, avem îndatorirea ca semnul acesta, pe care îl avem în suflet, să-l facem și cu mâna, în tot locul și în tot timpul, ca mai ușor să ne aducem aminte că prin aceasta suntem uniți în Hristos, Care ne-a învățat prin cuvintele: „Cel ce voiește să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze Mie” (Marcu VIII, 34).

**Profesoară Neguț Ecaterina Camelia
Școala Gimnazială „Sanda Movilă” Albota**

CASA CORPULUI
DIDACTIC ARGES

SINCRON VERSUS ASINCRON

Folosirea unei
singure
platforme

pentru școala online, alternarea predării sincrone cu cea asincronă, respectarea pauzelor pentru elevi și adaptarea predării la posibilitățile tehnice ale profesorilor – toate acestea sunt pe cea mai nouă listă de recomandări trimisă de Ministerul Educației către toate școlile. Ministerul Educației recomandă și **„alternarea predării sincrone cu cea asincronă, astfel încât un elev să nu fie nevoit să petreacă foarte mult timp conectate în fața dispozitivelor”**. Iar elevii ar trebui să știe din timp cum se va desfășura ora, iar pauzele să fie respectate: **„comunicarea, în avans, către elevi a modalității în care se vor desfășura orele, informațiilor tehnice necesare conectării și accesării lecțiilor, precum și respectarea pauzelor”**.

„Adaptarea modalităților de predare la funcționalitățile și posibilitățile tehnice pe care le au la dispoziție cadrele didactice”, este o altă recomandare făcută de instituție.

Subliniem importanța învățării sincrone, deoarece este similară cu învățarea în

timp real, programată apriori. Are o bază interacțiunii directe, orientate spre învățare, permite elevilor și profesorilor să participe în timp real și să se implice în discuții sincrone, similară unei ore organizată cu prezență fizică, ceea ce ușurează tranziția elevilor de la orele față în față la cele online”.

Când cursurile online au fost introduse pentru prima dată, au fost aproape în totalitate asincrone - o versiune actualizată a cursurilor de învățare la distanță prin corespondență. Acum avem sisteme de management ale sălilor de clasă virtuale și instrumente audio care fac posibil să se facă aproape tot ceea ce facem în sălile de clasă din campus. În plus, putem angaja adesea studenții în activități de colaborare și reflectare, iar ceea ce urmează este înregistrat și arhivat și disponibil apoi pentru revizuire ocazională. Uneori, nu este nimic mai bun decât un brainstorming interactiv în timp real, alteleori, cerința de a gândi, de a planifica, scrie și rezuma este ceea ce face din învățare mai eficientă pentru o persoană. Varietatea de activități care sunt acum posibile on-line face posibilă crearea mai multor tipuri de medii de învățare eficiente.

În lumea educației online sau a învățării la distanță, orele pot fi asincrone sau sincrone. Ce înseamnă? Sincron

Când ceva este *sincron*, două sau mai multe lucruri se întâmplă în același timp, în sincronitate. Sunt „sincronizate”. Învățarea sincronă are loc atunci când două sau mai multe persoane comunică în timp real. Așezați într-o sală de clasă, vorbiți la telefon, discutați prin mesaje instantanee sunt exemple de comunicare sincronă. La fel stă într-o clasă într-o lume departe de locul în care profesorul vorbește prin teleconferință. Gândește „trăiește”.

Pronunție: sin-krə-nəs

Cunoscut și ca: concurent, paralel, în același timp

Exemple: prefer învățarea sincronă pentru că am nevoie de interacțiunea umană de a comunica cu cineva ca și cum ar fi în fața mea.

Resursă sincronă: 5 motive pentru care ar trebui să vă înscrieți la un atelier

Asincron

Când ceva este *asincron*, sensul este opus. Două sau mai multe lucruri nu sunt „sincronizate” și se întâmplă în momente diferite.

Învățarea asincronă este considerată mai flexibilă decât învățarea sincronă. Predarea are loc la un moment dat și este păstrată pentru ca elevul să participe la un alt moment, ori de câte ori este cel mai convenabil pentru elev.

Tehnologie precum e-mail, cursuri electronice, forumuri online, înregistrări audio și video fac acest lucru posibil. Chiar și mailul melc ar fi considerat asincron. Înseamnă că învățarea nu are loc în același timp cu predarea unei discipline. Este un cuvânt elegant pentru comoditate.

Pronunție: ā-sin-krə-nəs

Cunoscut și ca: non-concurent, nu paralel

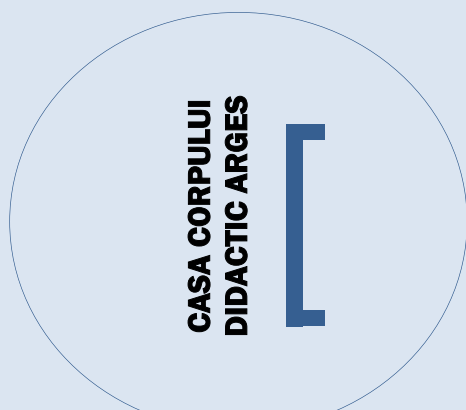
Exemple: prefer învățarea asincronă, deoarece îmi permite să stau la computer în mijlocul nopții, dacă vreau și să ascult o prelegere, apoi să-

mi fac temele. Viața mea este agitată și am nevoie de această flexibilitate.

Școala online nu este un tip de învățământ tradițional. Bazat aproape în întregime pe competențe digitale, totuși ea nu exclude celelalte competențe transversale pe care profesorii le dețin și le-au format până acum. Deși conținuturile sunt stăpânite de profesori și ei își cunosc foarte bine obiectivele lecției ce urmează să fie predată online, cadrul este foarte diferit: din fața calculatorului, amplasat în mediul familiar de acasă, profesorul transmite informația elevului aflat și el la capătul terminalului propriu. Interacțiunea este foarte diferită, depersonalizată uneori, pot interveni probleme tehnice care zădărnicesc eforturile participanților iar evaluarea nu poate fi mereu obiectivă. Managementul clasei este complet diferit, temporizarea de neestimat. Profesorului îi este greu să motiveze elevul aflat atât de departe; cuvintele de încurajare ce în clasă ajungeau ca o șoaptă la urechea elevului, acum sunt bun public sau devin niște banale rânduri într-o fereastră de chat. Cel mai important semn de întrebare din noua ecuație a cărei rezultat trebuia să fie Școala online, era Cum? Cum să ajuți elevul să învețe prin metode interesante, atractive, ca achiziția sau fixarea eficientă să aibă loc și elevul să fie motivat și performant? Fiecare elev este un individ cu un caracter distinct, parte dintr-un grup specific, deci o metodă care merge la o clasă s-ar putea să nu fie eficientă la alta. Astfel, pentru profesor începe o perioadă de experimentare continuă prin care propune o combinație între metode asincrone ce permit unor elevi să avanseze în ritm propriu și metode sincrone pentru lucrul efectiv la ora, în direct. Diferențele între cele două tipuri relevă oportunitatea alternării sau combinării acestora.

Ciobanu Nicoleta

Școala Gimnazială Galeșu, Brăduleț, Argeș

STUDIUL DE CAZ

SUBIECTUL: P. D. 11 ani, clasa a III-a

PREZENTAREA CAZULUI: Inadaptarea școlară

- elevul înregistrează rezultate slabe la învățatură, atingând cu greu standardele minimale de performanță;

- lipsa de respect față de tata, dezinteres față de activitatea școlară, nervozitate, agitație, tulburări de comportament.

ISTORICUL EVOLUȚIEI PROBLEMEI

Copilul este doar în grija tatălui, mama fiind plecată în Italia. Tata are probleme cu alcoolul și manifestă dezinteres pentru activitatea școlară a lui P. D.

DESCOPERIREA CAUZELOR GENERATOARE:

- D. este tot timpul deprimat, nu are prieteni și nu socializează cu elevii din clasă;

- are numeroase absențe nemotivate.

Comportamentul:

- nu vorbește în clasă decât atunci când i se adresează în mod direct o întrebare;

- răspunde ezitant, cu o voce nesigură, abia auzită, se înroșește la față și evită să privească în ochi învățătorul când i se cere să răspundă oral în fața colegilor;

- când trebuie să lucreze individual în clasă nu-și termină niciodată activitatea, nu rămâne liniștit și își deranjează colegii;

- are puțini prieteni și începe foarte rar o conversație;

- rămâne singur în timpul recreațiilor, ceilalți îl ocolesc, pentru că are de multe ori, un comportament violent;

- D. spune că acasă nimeni nu-l bruschează, dacă este liniștit.

- D. este un alt copil acasă;

- tata spune că îi este greu de când a plecat mama în Italia, că lui D. îi este dor de mama lui, că băiatul îi simte lipsa. De la plecarea mamei are din ce în ce mai multe probleme cu ceilalți și de multe ori refuză să meargă la școală,

- are un comportament ostil și agresiv față de sora lui. Vorbește urât, de multe ori sare la bătaie, dacă sora lui îi atrage atenția că nu vorbește frumos;

- tata nu-l pedepsește pentru ceea ce face, considerând că va veni timpul când D. își va da seama că greșește și nu va mai fi violent, iar când mama se va întoarce, totul va intra în normal.

ANALIZA DATELOR ȘI STABILIREA IPOTEZELOR

» Inadaptarea lui D. la școală este atată expresia certitudinii că el nu este capabil să reușească, cât și expresia adevărului conform căruia "Cine sunt ei să râdă de mine?"

» Problemele copilului în legătură cu terminarea activităților la școală pun în lumină problema de motricitate fină și de motivație

» Dacă va avea un număr mai mare de probe orale și va fi încurajat să le rezolve în timp util, el constată că va reuși în ciuda problemelor sale motorii.

» Cu toate acestea există o contradicție între comportamentul băiatului de acasă (închis în sine și ostil) și de la școală (agresiv și ostil) aceste comportamente îi permit să stăpânească

ambele situații.

CREAREA UNUI PROGRAM DE SCHIMBARE:

Fixarea obiectivelor

Obiective pe termen lung

1. D. va frecventa regulat toate orele.
2. La școală va lua parte la discuțiile structurate și nestructurate cu toți colegii.
3. Activitățile scrise vor fi terminate în timp util.

Obiective pe termen scurt

1. Va fi implicat în a-și spune părerea la toate discuțiile din clasă alături de colegii săi.
2. I se vor da sarcini precise, fiind implicat în diverse acțiuni, pentru a fi responsabilizat.

Metode și strategii

Conceperea și punerea în practică a unor metode coerente de lucru cu el.

O strânsă legătură cu familia, astfel încât prezența sa la școală să fie de aproape 100%.

Ajutarea lui D. de a depăși teama de a participa la ore, spunându-și părerea în fața colegilor săi, printr-un sistem de sprijin și încurajare din partea învățătorului.

Mai puțină exigență din partea învățătorului în materie de teme scrise.

I se va da ocazia să-și mărească încrederea în sine și să-și îmbunătățească aptitudinile în situațiile în care interacționează cu grupul de elevi (clasa), prin responsabilizarea sa în competiții, concursuri.

Se va cere ajutorul consilierului școlar, dată fiind natura cronică a problemelor lui D.

APLICAREA PROGRAMULUI DE SCHIMBARE:

În timpul unei întâlniri la care au participat tata, învățătorul, directorul școlii, D. a acceptat să încerce să atingă obiectivele pe termen scurt.

I se cere lui D. să răspundă zilnic de creta și buretele pentru tablă, de curățenia clasei, explicându-i cât de importantă este sarcina sa. Va lucra o dată pe săptămână cu consilierul școlii.

Rolul jucat de învățător va scădea în funcție de progresul înregistrat de elev, astfel încât să-i permită să participe sau să răspundă spontan la discuțiile din clasă.

În timpul activităților de grup, D. va avea ca sarcină să dirijeze sau să coordoneze planul de acțiune după o consultare cu învățătorul care trebuie să spună ce să spună și ce să facă în rolul respectiv.

O dată pe săptămână vor avea loc ședințe de consiliere în cabinetul școlar.

O dată pe lună va participa tata lui D.

EVALUAREA PROGRAMULUI DE SCHIMBARE

La interval de două săptămâni, apoi la o lună de la prima întâlnire au avut loc ședințe cu D., tata și consilierul școlar. Obiectivele pe termen scurt au fost realizate și se observă progrese rapide în relațiile spontane și convenabile lui D. cu alte persoane.

Nu mai absentează de la ore, dar este bine să fie supravegheat în continuare pe această temă. Numărul mărit de activități scrise pare să fi mărit puțin câte puțin siguranța băiatului. Spre exemplu, după perioada de două săptămâni a obiectivului pe

Bibliografie:

1. Cristea, Sorin, Managementul organizației școlare, E.D.P., București, 2003
2. Jinga, Ioan, Managementul învățământului, Ed., „Aldin”, București, 2001
3. Iucu, B. Romiță, Managementul clasei de elevi – aplicații pentru gestionarea situațiilor de criză educațională, Editura Polirom, Iași, 2006

termen scurt, elevul a început să participe în clasă din ce în ce mai mult, fiind din ce în ce mai activ.

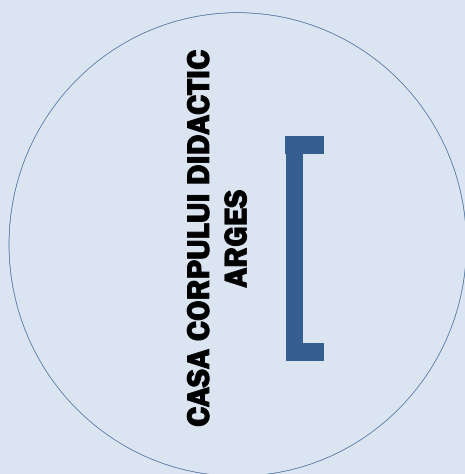
Atunci când a început să participe spontan, el a încercat să afle până unde putea merge (întârzia, dădea răspunsuri nepotrivite, vorbea neîntrebat, vorbea în timpul orei cu alți colegi, deranjând ora și se purta la fel ca înainte).

CONCLUZII

Teama pe care o manifestă D. de a nu se face de râs în fața colegilor, dorința lui de a epta prin comportamentul agresiv, atât verbal cât și fizic, se datorează lipsei de comunicare atât cu mama cât și cu tatăl. Îi este teamă să-și facă prieteni, să se atașeze emoțional de o altă persoană și de aici dificultatea lui de a relaționa cu colegii.

Prof. Ionescu Daniel

Școala Gimnazială Petre Tudose Mălureni

ROLUL APLICAȚIILOR PRACTICE ÎN ÎNVĂȚAREA MATEMATICII (STUDIU DE SPECIALITATE)

Evaluările naționale la matematică din ultimul timp, atât la clasa a VIII-a cât și la clasa a VI-a, pun accent pe rezolvarea de probleme de matematică aplicată în viața cotidiană. Aplicațiile practice sunt aproape absente în predarea matematicii. Majoritatea elevilor refuză să mai învețe teorie ca mai apoi să înțeleagă rezolvarea unei probleme. Ca urmare a apărut problema dacă prezentarea și experimentarea aplicațiilor practice contribuie la facilitarea însușirii și reținerii unor concepte matematice.

Studiul de față încearcă să răspundă acestei probleme, prin realizarea unui studiu în cadrul orelor de curs.

Am propus să realizez un studiu cu ipoteza: prezentarea și experimentarea aplicațiilor practice contribuie la facilitarea însușirii și reținerii unor concepte matematice.

Pentru a verifica eficacitatea demersului metodic folosit în activitatea instructiv-educativă cu scopul de a recepta optim conceptul de asemănare a triunghiurilor s-a procedat la o comparație a

rezultatelor obținute de eșantionul experimental cu cele obținute de eșantionul de control.

Experimentul s-a desfășurat în trei etape: etapa inițială, etapa formativ-ameliorativă și etapa finală. Subiecții investigați au fost elevii a două clase a VII-a ale aceleiași unități de învățământ, cu aproximativ același nivel de pregătire matematică. Clasa experimentală este formată din 25 elevi, iar clasa de control este formată din 26 de elevi, cele două colective fiind alcătuite din copii cu o dezvoltare intelectuală eterogenă. Durata studiului a fost de 3 săptămâni, în cadrul unității „Asemănarea triunghiurilor”, pe durata parcurgerii lecțiilor „Teorema lui Thales”, „Triunghiuri asemenea”, „Criterii de asemănare a triunghiurilor” și „Teorema fundamentală a asemănării”.

Aplicarea testelor la cele două eșantioane s-a desfășurat în aceeași etapă a perioadei de studiu, au cuprins probe gradate ca dificultate prin care s-au verificat cunoștințele și competențele elevilor în ceea ce privește receptarea cu succes a teoremelor și criteriilor și aplicarea lor în mod corect; au fost evaluate după aceiași descriptorii de performanță și de către același cadru didactic.

Competențele specifice unității au fost urmărite pe perioada studiului, punând accent pe competența 6. „Aplicarea asemănării triunghiurilor în rezolvarea unor probleme matematice sau practice”. Acestea au fost implementate în mod diferit la cele două clase, prin abordare tradițională în cadrul clasei de control și prin abordare alternativă în cadrul clasei experimentale.

Etapă inițială

S-a aplicat un test de evaluare inițial, elaborat în concordanță cu competențele generale, pentru a se stabili nivelul de pregătire al elevilor. Elevii au fost testați în aceeași zi, după același test, li s-a acordat același timp necesar rezolvării sarcinilor de lucru. În această etapă inițială, constatativă a nivelului de cunoștințe ale elevilor, rezultatele au indicat că elevii ambelor clase au nivele asemănătoare de pregătire, fiind omogene din acest punct de vedere – condiție esențială pentru dezvoltarea investigației propuse.

Etapă formativ-ameliorativă

În această etapă, la clasa de control, lecțiile s-au desfășurat în mod tradițional, după predarea noțiunilor teoretice s-au rezolvat, la tablă, în fiecare oră, probleme din manual și culegeri. La clasa

experimentală, după predarea noțiunilor teoretice în sala de curs, am continuat următoarele ore în curtea școlii și în apropierea acesteia. Elevii au primit fișe, rigle și rulete. Am folosit teoremele de asemănare a triunghiurilor și criteriile de asemănare pentru a determina înălțimea clădirii școlii (fără a o măsura efectiv, folosindu-ne de lungimea umbrei acestora), a grădiniței, a unui bloc de locuințe; uzând de aceleași principii și de lungimea unui creion am determinat înălțimea unui stâlp de iluminat, a unui copac, dimensiunile unui panou publicitar, adâncimea unei gropi. Am rezolvat problemele pe foi de flip-chart, iar unele chiar pe asfaltul din curtea școlii. Toți elevii au participat activ. Fiecare a găsit o sarcină care i-a stat în putință să o efectueze. După enunțarea și rezolvarea primei sarcini (să aflăm înălțimea clădirii școlii, fără a o escada și măsura), elevii au putut observa utilitatea practică a conceptelor predate în sala de curs. Atitudinea lor s-a schimbat, au devenit mai interesați să aplice noțiunile și în alte situații, au realizat că există o legătură între teorie și practică, sunt mai motivați să învețe ceea ce pot să aplice.

Etapă finală

În această etapă cele două eșantioane (clasa de control și clasa experimentală) au susținut două teste de evaluare, aplicate în condiții similare. Primul test a fost susținut la sfârșitul unității de învățare „Asemănarea triunghiurilor”, iar al doilea a fost susținut la sfârșitul anului școlar, acesta conținând și itemi privind unitatea menționată. Am înregistrat și prelucrat rezultatele obținute în vederea confirmării sau infirmării ipotezei enunțate.

Concluzii

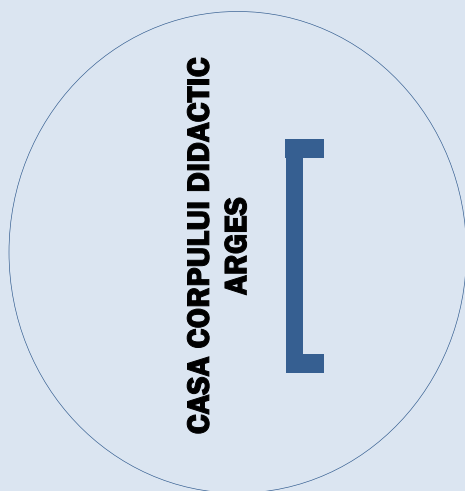
În etapa de evaluare finală a nivelului de reținere a conceptelor matematice studiate prin aplicarea lor practică am folosit rezultatele testelor susținute. În urma administrării primului test, la sfârșit de unitate de învățare, cele două eșantioane au obținut medii aproximativ egale: 5,9 pentru clasa de control și 6,1 pentru clasa experimentală, o diferență prea mică pentru a confirma sau infirma ipoteza. Însă, analizând rezolvarea itemilor legați de unitatea de învățare în discuție, din cadrul evaluării finale, s-a observat că 84% dintre elevii din eșantionul experimental au rezolvat (complet sau parțial) problemele legate de asemănare, față de doar 60% dintre elevii din eșantionul de control.

Comparând rezultatele testelor, în special al celui final, se constată că performanțele elevilor clasei experimentale sunt superioare celor ale elevilor clasei de control, care la începutul perioadei aveau aproximativ același nivel de pregătire. Acest fapt dovedește că, aplicând în activitatea instructiv-educativă un demers metodic alternativ, prin folosirea unor metode activ-participative și interactive, prin folosirea în mod practic a noțiunilor teoretice studiate, se pot obține progrese în ceea ce

privește receptarea eficientă și corectă a conceptelor matematice, reținea acestora o mai lungă perioadă de timp, aplicarea și generalizarea pe cazuri reale.

Pentru a promova studiul obiectului Matematică în sistemul de învățământ, pentru a o face mai atractivă pentru elevi, este necesară integrarea în programa școlară a mai multor exemple din viața reală, a aplicațiilor practice, edificatoare pentru deslușirea conceptelor matematice.

*Profesor: Manea-Marinescu Nicoleta
Școala Gimnazială Nr. 1 Micești*

ERASMUS SCHIMBĂ VIEȚI, DESCHIDE MINȚI!

În perioada 13-19 septembrie 2020, s-a derulat în Puerto de la Cruz, Tenerife, proiectul Erasmus+ nr. 2019 -1- RO01- KA101- 062756, cu titlul „Tehnologii didactice interactive utilizate în clasă”.

Un grup de profesori de la Liceul Tehnologic Nr. 1 din Mărăcineni au beneficiat de un curs de formare în domeniul TIC, ”Integrating ICT and new technologies into teaching and education”, furnizat de Erasmus Teaching Academy, o instituție din Bolonia care are o experiență îndelungată în proiectarea, implementarea și promovarea cursurilor de formare a profesorilor din instituțiile de învățământ din Europa (Italia, Finlanda, Germania, Grecia, Franța, Croația, Spania).

Componenta echipei de proiect

- manager de proiect, persoana de contact - prof. Mircea Valentina
- responsabil monitorizare și evaluare - prof. Deonise Corina - director
- responsabil logistică, selecție și pregătire participanți - Enache Maria - director adjunct
- responsabil diseminare - prof. Velicu Amalia

- responsabil financiar - Corbescu Valentina - contabil șef.

Scopul proiectului a fost formarea unui corp profesoral capabil să utilizeze TIC în activitatea didactică, în vederea creșterii performanțelor beneficiarilor direcți ai educației, elevii.

Obiective:

-Să dezvolte competențe ale utilizării TIC la 9 profesori care predau limba română, limba engleză, matematică, informatică, biologie, geografie, economie (discipline la care se susțin examene naționale)

-Să crească frecvența utilizării TIC în procesul didactic de către participanții la mobilitate

-Să producă un „Ghid metodologic” de utilizare a tehnicilor digitale, elaborat de participanți, care să fie la dispoziția profesorilor din școală și județ

-Să reducă absenteismul prin derularea de activități interactive și atractive, curriculare și extracurriculare

-Să crească randamentul școlar la disciplinele pe care le predau participanții la formare.

Cursul de 7 zile s-a axat pe utilizarea resurselor educaționale Google Drive, Google Apps, pe instrumente ca Quizzes online, Kahoot, Magisto, Mentimeter, Socrative și platforma Edmodo. Prin lecțiile demonstrative care vor fi susținute la clasă, prin activitățile din cadrul comisiilor metodice desfășurate de fiecare participant, dar și prin elaborarea unui „Ghid metodologic” de utilizare a tehnicilor digitale se va asigura transferul de cunoștințe către întregul colectiv de cadre didactice din unitate.

Îmbunătățirea competențelor profesorilor pentru utilizarea instrumentelor TIC (bloguri, siteuri, platforme elearning, apps), dezvoltarea capacității de gestionare a unei săli de clasă „virtuale”, comunicarea online cu elevii pe parcursul orelor de pregătire suplimentară vor conduce la proiectarea unor activități didactice interactive, eficiente și vor crește interesul elevilor pentru prezența și participarea la ore.

Participanții la curs au avut ocazia să se familiarizeze cu următoarele aplicații:

Magisto este un editor video online care simplifică munca utilizatorului, eliminând necesitatea unei înțelegeri sau a unor cunoștințe aprofundate despre cum să utilizați un software de editare video complicat. Aplicația Magisto conține o bibliotecă de muzică pe care utilizatorii o pot utiliza în creațiile lor video. Muzica, în mare parte aparținând unor artiști independenți, are licență pentru utilizarea în aplicație.

Mentimeter este o aplicație care creează prezentări interactive cu ajutorul editorului online, ușor de utilizat. Se pot insera întrebări, sondaje, teste, diapozitive, imagini, gif-uri și multe alte prezentări pentru a crea materiale distractive și captivante. Participanții își folosesc smartphone-urile pentru a se conecta la prezentare, unde pot răspunde la întrebări.

Răspunsurile lor pot fi vizualizate în timp real, pentru a crea o experiență distractivă și interactivă.

Edmodo este o rețea care permite profesorilor să partajeze conținut, să distribuie teste, sarcini și să gestioneze comunicarea cu elevii, colegii și părinții. Edmodo este centrat pe profesori, iar elevii și părinții se pot alătura la platformă doar dacă sunt invitați să facă acest lucru de către un profesor. Edmodo este gratuit, dar oferă și servicii premium.

Socrative este un instrument de evaluare formativă care îi ajută pe profesori și cursanți să evalueze înțelegerea și progresul în timp real, în clasă, prin utilizarea de teste, întrebări și întrebări de reflecție.

Kahoot este o platformă de învățare bazată pe joc, utilizată ca tehnologie educațională în școli și alte instituții de învățământ. Jocurile sale de învățare, „Kahoots”, sunt teste cu alegeri multiple generate de utilizator, care pot fi accesate printr-un browser web sau prin aplicația Kahoot.

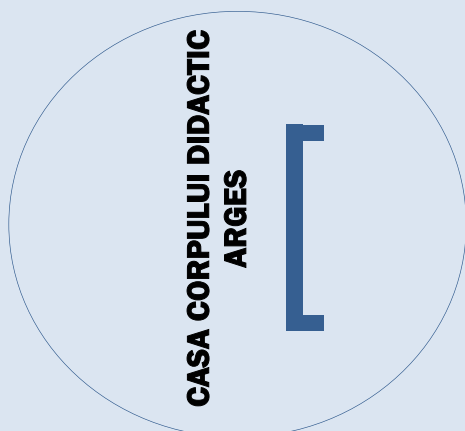
Pow Toon este un software web de animație, care permite utilizatorilor să creeze prezentări animate prin manipularea obiectelor pre-create, a imaginilor importate, a muzicii și a vocilor create de utilizator.

Weebly este un constructor de site-uri web care permite oricui să-și construiască propriile site-uri web rapid și ușor. Este o platformă foarte populară și are mai mult de 12 milioane de utilizatori înregistrați dintr-un motiv foarte simplu – este gratuită și este foarte ușor de utilizat.

Quizlet este o aplicație americană de studiu online, care permite studenților să studieze diverse subiecte prin instrumente de învățare și jocuri. Quizlet pregătește elevii prin flashcards și diverse jocuri și teste. Începând cu 6 februarie 2019, Quizlet are peste 300 de milioane de seturi de carduri flash generate de utilizatori și peste 50 de milioane de utilizatori activi. Acum se clasează printre primele 50 de site-uri web din S.U.A.

Pe lângă activitatea didactică, cursul a avut și o componentă culturală, care le-a oferit participanților șansa de a se familiariza cu istoria, tradițiile și obiceiurile locale, precum și de a vizita cele mai importante obiective turistice din zonă.

Prof. Tudor Ramona
Liceul Tehnologic nr. 1, Mărăcini

ARTA TRANZIENTĂ ȘI ÎNVĂȚAREA ÎN NATURĂ

Învățarea în natură reprezintă o temă tot mai importantă din prisma preocupării insistente a cercetătorilor în domeniul educației. Totodată, arta tranzientă este un concept nou care are ca principal beneficiu stimularea creativității copiilor. În acest articol, doresc să evidențiez modalitățile prin care arta tranzientă poate eficientiza învățarea în natură.

Învățarea în natură

Cercetările arată că elevii rețin pentru o perioadă lungă de timp experiențele din vizite sau activități în natură. Totuși, o simplă amintire a unei vizite nu presupune că aceea a fost o experiență de învățare mai eficientă decât una în sala de clasă. Pentru a demonstra eficiența reală a activităților de învățare în natură, cercetătorii (J. Dillon et alii, 2006) aduc în atenție un studiu realizat pe elevi de gimnaziu din 11 școli din California care au urmat un curriculum bazat pe mediu. Astfel, elevii au avut rezultate mai bune în 72% din examenele de evaluare (citire, științe, matematică) comparativ cu elevii din școli tradiționale.

Alt studiu desfășurat în Turcia (G. Yıldırım, G. Özyılmaz Akamca, 2017) a evidențiat că folosirea învățării în natură conduce la dezvoltarea preșcolarilor la nivel cognitiv, lingvistic, socio-emoțional și motric.

În același timp, analizând interesul crescut al autorităților engleze pentru jocul afară, Bilton (2010) constată că în documentul oficial de promovare „Play England” se regăsesc doar două imagini în care copilul se joacă folosind piese libere (*loose parts*), acestuia fiindu-i oferite materiale create de adult. Astfel, copilului nu i se oferă posibilitatea de a schimba și a adapta mediul. Conceptul de „*loose parts*” este întâlnit și în arta tranzientă.

Arta tranzientă

Arta tranzientă este o artă non-permanentă cunoscută și sub denumirea *no glue art* sau arta fără lipici. Are la bază lucrul cu elemente din natură, dar și cu piesele libere (*loose parts*) care pot proveni și din alte surse.

Important de subliniat este faptul că la arta tranzientă ne concentrăm asupra procesului, nu asupra produsului. Așadar, este important procesul prin care copilul ajunge să creeze ceva, nu rezultatul final. De asemenea, arta tranzientă este un tip de joacă și creație cu final deschis (*open ended play*). Pentru o stimulare veritabilă a creativității, copilul va alege singur cum își va finaliza lucrarea fără intervenția adultului.

Deși poate părea simplistă, arta tranzientă este un proces complex care presupune anumite activități: sortarea materialelor, combinarea culorilor, crearea unui model, aranjarea și rearanjarea elementelor, identificarea unei idei, explorarea texturilor materialelor, sincronizarea tuturor acestor procese.

Arta tranzientă și învățarea în natură la vârsta preșcolară

Arta tranzientă poate fi folosită cu succes în învățarea la vârstă preșcolară. Arta tranzientă pune accent pe stimularea creativității, iar noi, cadrele didactice putem canaliza această creativitate pentru eficientizarea învățării. Astfel, pot fi desfășurate cu succes activități matematice prin îmbinarea unor activități specifice artei tranziente. Preșcolarii pot realiza cifre prin sortarea și alegerea materialelor, combinarea culorilor, aranjarea și rearanjarea materialelor. De asemenea, se pot desfășura activități de raportare a cantității la număr și invers cu ajutorul materialelor selectate din natură.

În ceea ce privește Domeniul Limbă și Comunicare, arta tranzientă poate fi un mijloc eficient în învățarea literelor, copiii putând crea litere din materialele selectate, gradul de retenție a informației fiind semnificativ îmbunătățit. Combinarea culorilor, alegerea cu grijă a materialelor, așezarea și rearanjarea materialelor, manipularea materialelor, explorarea texturilor vor avea un rol definitoriu în acest sens.

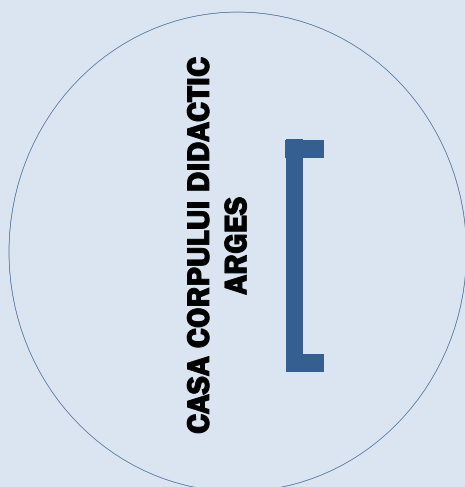
Concluzionând, arta tranzientă poate fi folosită cu succes pentru eficientizarea învățării la vârsta preșcolară, în special în activitățile în natură. Stimularea creativității, maximizarea nivelului de retenție informațională, realizarea de conexiuni logice sunt doar câteva avantaje ale îmbinării artei tranziente cu învățarea în natură. În același timp, aspectul cel mai important consider că este crearea de contexte educaționale atractive, aspect care ar trebui să ne preocupe pe noi, dascălii.

Bibliografie:

1. Justin Dillon, Mark Rickinson, Kelly Teamey, Marian Morris, Mee Young Choi, Dawn Sanders and Pauline Benefield, The value of outdoor learning: evidence from research in the UK and elsewhere, School Science Review, March 2006, 87(320);

2. H Bilton, Outdoor learning in the early years: Management and innovation, 2010;
3. Günseli Yıldırım, Güzin Özyılmaz Akamca, The effect of outdoor learning activities on the development of preschool children, South African Journal of Education, Volume 37, Number 2, May 2017
4. <https://kindertrips.com/ro/ce-este-arta-tranzienta/>
5. <https://www.earlyyearscares.com/eyc/latest-news/not-try-transient-art-setting/>
6. <https://www.tts-group.co.uk/blog/2017/08/09/transient-art-stimulating-learning-rachel.html>
7. <https://www.nurseryworld.co.uk/features/article/eyfs-best-practice-all-about-transient-art>

*Lazăr Maria – profesor învățământ preșcolar
Școala Gimnazială „Nicolae Bălcescu”, Pitești*

ABANDONUL ȘCOLAR

Rata abandonului școlar variază și reprezintă o situație destul de frecventă. Motivele pe care tinerii le pretind că renunță la școală variază de la eșecul academic la plictiseală. Repercursiunile abandonului pot afecta un adolescent pentru întreaga lui viață.

Efortul zilnic în cadrul orelor de curs în școală este cel mai mare motiv pentru care majoritatea elevilor aleg să renunțe la liceu. Copiii care nu citesc cursiv, coerent până în clasa a patra au șanse mult mai mari să renunțe la școală decât colegii lor. Întrucât citirea este necesară pentru orice disciplină din clasele superioare, cu cât nivelul de lectură este mai scăzut, cu atât efortul depus va fi mai mare. Dar, de obicei, dacă un elev are probleme cu cititul, atunci istoria, matematica, etc. vor deveni mai dificile, crescând probabilitatea de a nu mai frecventa cursurile. Descurajat, elevul ar putea renunța la școală, deoarece simte că oricum nu îl duce nicăieri.

Astfel, intervenția timpurie este crucială pentru a menține copiii implicați în școală. Părinții, profesorii și consilierii școlari ar trebui să fie în căutarea elevilor care au dificultăți la disciplinele de bază, în special în perioada claselor primare. Psihologii venit în întâmpinarea acestor probleme cu diferite strategii pe care părinții și profesorii le pot folosi pentru a încerca să îmbunătățească nivelurile de citire (citirea în comun, păstrarea cărților accesibile, încurajarea lecturii și a intervențiilor de citire individuală).

Școlile trebuie să monitorizeze cu atenție prezența copiilor la școală și să anunțe părinții imediat dacă elevii lipsesc în mod regulat. Sprijinul profesorului și implicarea părinților ar putea fi cheia pentru a ne asigura că elevii se prezintă la școală și rămân acolo. Din păcate, copiii ce provin din familii dezorganizate nu au o relație bună cu părinții, ceea ce îngreunează sau chiar împiedică o comunicare de orice fel între ei și cadrul didactic.

Potrivit unui studiu realizat de Centrul Național de Statistică pentru Educație, elevii cu venituri familiale mici au cele mai mari rate de abandon școlar, 9,4%. Acest lucru este cauzat de faptul că, de multe ori, acești copii trebuie să obțină un loc de muncă mai degrabă decât să meargă la școală, astfel încât să poată ajuta la întreținerea familiilor lor.

Consumul de droguri / Dependența

Consumul de droguri în rândul adolescenților este o mare problemă. Agenția Națională Antidrog (ANA) a finalizat *Studiul în școli privind consumul de alcool, tutun și droguri ilicite în România – ESPAD 2019*, parte a celui mai extins proiect internațional de cercetare, axat pe studiul consumului de substanțe psihoactive la adolescenți, la care participă de regulă în jur de 35 de țări. În țara noastră, ANA implementează componenta națională a acestui studiu, care furnizează cele mai recente informații privind caracteristicile și dimensiunea consumului de droguri în rândul elevilor de 16 ani. Studiul este deosebit de important în evaluarea situației,

Bibliografie

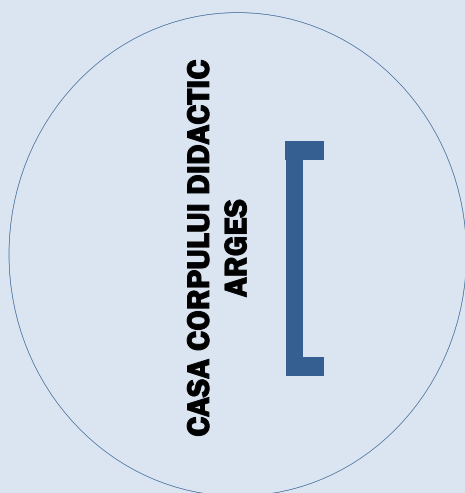
- Sălăvăstru Dorina – *Psihologia educației*, Editura Polirom, 2004, București
- http://ana.gov.ro/wp-content/uploads/2020/11/ESPAD-2019_3.pdf

monitorizarea tendințelor, identificarea priorităților, planificarea și evaluarea politicilor de răspuns pentru această categorie de populație.

Concluziile finale au relevat o creștere a consumului de alcool în rândul adolescenților și o stagnare, față de acum 4 ani, la consumul de substanțe interzise, situație care nu trebuie să ne liniștească, având în vedere că deși unii adolescenți vor experimenta o dată și nu vor mai încerca după sau vor continua să le folosească ocazional, fără a avea consecințe semnificative, alții vor dezvolta o dependență, încercând droguri din ce în ce mai puternice. Pe măsură ce adolescenții încep să consume droguri sau devin dependenți, nu numai că starea lor fizică se înrăutățește, dar încep să lipsească din ce în ce mai mult de la școală până încep să nu mai vină deloc.

A rămâne la școală este o alegere. Deși există numeroase motive pentru care copiii renunță, programele și intervențiile pot ajuta la readucerea elevilor indiferent dacă sunt plictisiți sau abuzează de droguri. Găsirea soluției optime este esențială pentru a ne readuce copiii pe drumul personal spre succes.

*Monica Măcăneață
Școala Gimnazială "Tudor Arghezi" Pitești*

JOCUL – EXERCITIU

”Jocul - exercițiu sau funcțional - are rol de antrenament al funcțiilor și proceselor psihice și al comportamentelor. Copilul sare, aleargă, selectează obiecte după diferite criterii, le ordonează, își ordonează, își exersează atenția, versifică, creează povești, se joacă cu cuvintele, cu literele și cifrele, caută obiecte ascunse de alții, demontează și remontează jucării, etc. Elementele de joc și regulile sunt multiple, importanța competiției cu sine sau cu ceilalți fiind predominantă. Jocul - exercițiu are la bază metoda exercițiului, ca metodă maximal activă, deoarece îl introduce pe copil în situația în care el acționează efectiv” (Lespezeanu, 2007, p. 117).

”Exercițiile sunt considerate ca acțiuni motrice sau intelectuale ce se repetă relativ identic cu scopul automatizării și interiorizării unor modalități sau tehnici de lucru de natură motrică (manuală) sau mintală” (Nicola, 2003, p. 467).

Exersând anumite acțiuni până la realizarea lor cu ușurință și efort minim, copilul își dezvoltă abilitățile acționale și își formează deprinderi motrice și intelectuale. A efectua un exercițiu înseamnă ”a executa o acțiune în mod repetat și conștient, a face un lucru de mai multe ori în vederea dobândirii unei îndemnări, a unei deprinderi” (Cerghit, Neacșu, Dobridor, Pânișoară, 2001, p. 191 – 192).

Realizarea prin exerciții a activităților didactice, impune cu necesitate respectarea unor condiții pedagogice (Păiși, Ezechil, 2011, p. 192):

- alegerea exercițiilor trebuie să asigure acțiunea cu material didactic după model apoi individual;
- pentru a realiza funcționalitatea cunoștințelor trebuie să se realizeze legături interdisciplinare;
- să se asigure mânuirea de către fiecare copil a materialului didactic individual (distributiv), conform unor sarcini precise și corect formulate de către educatoare;
- să se asigure succesiunea efortului intelectual în cadrul aceleiași activități, de la o secvență la alta și de la o grupă la alta;
- să se asigure o structură variată de activități, prin combinarea de exerciții, care să sprijine realizarea obiectivelor propuse;
- după fiecare exercițiu trebuie să se scoată în evidență rezultatele acțiunii și explicarea soluției găsite, a procedurii folosite;
- să se utilizeze un limbaj adecvat, pe care copiii să și-l însușească treptat și integral;
- mijlocele didactice (demonstrative și individuale) trebuie pregătite din timp conform obiectivelor activității.

Iată câteva exemple:

GRUPA MICĂ: Educarea limbajului: ”Spune la fel ca mine”, ”Ce a uitat piticul să spună?”, ”Fă ca ursulețul, ...”, ”Plouă, bate vântul, a ieșit soarele, etc.”; **Activitatea matematică:** ”Spune ce este?”, ”Jocul culorilor”, ”O păpușă, mai multe păpuși”, ”Te rog să-mi dai”, ”Caută perechea”, ”Alege imaginile”, ”Alege jucăriile mici, mari”, etc.;

GRUPA MIJLOCIE: Educarea limbajului: ”Povestește despre prietenul tău”, ”Completează ce lipsește”, ”De-a magazinul”, ”Jocul ghicitorilor”, ”Cum îmbrăcăm păpușa?”, etc.; **Activitate matematică:** ”Grupează obiectele de aceeași culoare, mărime sau formă”, ”Recunoaște semnul”, ”Formează grupe de 2, 3, 4, 5 elemente”, ”Spune ce s-a schimbat?”, etc.;

GRUPA MARE: Educarea limbajului: ”Povestește ce ai visat”, ”Cu cine vrei să semeni și de ce?”, ”Completează mai departe”, ”Facem cumpărături”, ”Când se întâmplă?”, etc.; **Activitate matematică:** ”Unde e păpușa?”, ”Alege cifra potrivită”, ”Labirintul”, ”Desenează unde îți spun eu”, ”Alege un jeton și spune cum este”, etc.

Bibliografie:

1. Cerghit I., Neacșu I., Neguleș Dobrian I., Pânișoară I. O., (2001), *Prelegeri pedagogice*, Iași, Editura Polirom;
2. Ezechil L., Păiși - Lăzărescu M., (2011), *Laborator preșcolar* (revizuit), București, Editura V & I Integral;
3. Lespezeanu M., (2007), *Tradițional și modern în învățământul preșcolar*, București, Editura Omfal Esențial;
4. Nicola I., (2003), *Tratat de pedagogie școlară*, București, Editura Aramis;

*Prof. înv. preșcolar: Chifan Maria Cristina
Grădinița cu Program Prelungit ”Sfânta Marina”, Câmpulung Muscel, Argeș*

ACTIVITĂȚI EXTRAȘCOLARE

Activitățile extracurriculare și extrașcolare par de multe ori plictisitoare și stresante pentru un puști sau un adolescent care trebuie să învețe singur noțiuni noi și să rezolve un volum mare de teme de la o zi la alta. Chiar și așa, poți să te orientezi spre unele cursuri online gândite special să-i dezvolte personalitatea, inteligența și încrederea în sine într-un mod distractiv și totodată ideal pentru viitorul lui.

Inspiră-te dintr-o listă cu peste 10 idei de activități extrașcolare și extracurriculare pe care le poate realiza cu ajutorul online-ului și pe care puteți să le alegeți împreună! Pentru că sunt foarte multe idei de activități extrașcolare și extracurriculare, hai să vedem, mai întâi, la ce se referă ele și cum îți pot ajuta copilul.

Activitățile extracurriculare s-au mutat exclusiv în online în această perioadă, iar acest format vine în ajutorul părinților care caută să-i țină implicați pe copii într-o învățare continuă.. Cursurile disponibile urmăresc să mențină dezvoltarea copiilor, iar cei mici descoperă într-un ritm intens formatul digital și utilizarea acestuia în scop academic.

Despre activitățile extrașcolare știm că joacă **un rol esențial în formarea personalității sau a unor anumite competențe ale copilului** atât pentru succesul lui, cât și pentru o dezvoltare personală și socială armonioasă. În cazul acestora, vorbim de acele activități în care copiii pot să-și descopere talentele și pasiunile, dar și să-și dezvolte diverse abilități interpersonale, pe care nu le pot deprinde în timpul școlii. În general,

activitățile extracurriculare sunt și extrașcolare, spre avantajul celor care le urmează.

Activități extracurriculare tehnico-științifice

Îți știi copilul pasionat de matematică, fizică sau diferite mistere ale naturii? Îți pune tot soiul de întrebări despre Univers și despre planeta noastră? Există cluburi și cercuri tematice, în care se învață aceste tipuri de activități extracurriculare tehnico-științifice, potrivite și pentru liceeni, dar și pentru copiii din școala primară. Chiar dacă în această perioadă de izolare locațiile fizice sunt închise, copii continuă explorarea în online, alături de instructori

care adaptează curricula pentru noul format.

Ateliere creative de arte frumoase

Artele frumoase sunt la fel de valoroase în viața copilului tău precum sunt științele. Dacă cele din urmă îți ajută copilul să gândească logic și analitic și să rezolve probleme, atelierele de arte îi stimulează empatia, abilitățile de comunicare și

discurs, creativitatea și imaginația. Mai mult, îl ajută să-și înțeleagă emoțiile mult mai bine și să-și dezvolte un mindset sănătos ca viitor adult. De aceea e important să-i oferi copilului tău șansa de a învăța să se exprime în orice formă artistică și se potrivește mai mult, sub îndrumarea unui profesionist. Cine știe, poate descoperi că ai în familie un mic pictor, un viitor scriitor talentat, ori un actor care va face furori pe scena comediei.

Activități extrașcolare de turism virtual

Știi că există și activități extracurriculare pentru micii exploratori? Dacă vrei să-l ajuti pe copilul tău să-și îmbogățească cunoștințele despre comunitatea în care trăiește, dar și despre alte civilizații din ziua de azi sau unele antice, poți alege să vizitezi în regim virtual o selecție impresionantă de muzee internaționale care “și-au deschis porțile” în această perioadă, în online. Pentru a-i diversifica activitatea din fiecare zi pe perioada carantinei, explorează alături de puștiul tău un muzeu nou sau o grădină zoologică și transformă această “excursie virtuală” într-una educativă. Combate lenea și plictiseala cu această activitate online interactivă!

Aplicații cu cursuri gratuite de limbi și literaturi străine

În cazul în care preferi ceva mai convențional, puteți să vă descărcați aplicații pe calculator sau tabletă pentru ca cel mic să descopere și să învețe noi limbi și literaturi străine. Vorbim de clasicele cursuri de cultură și civilizație engleză sau franceză, dar și de cele mai puțin studiate (spaniolă, italiană, japoneză).

Cursuri și ateliere de gătit, perfecte pe perioada carantinei

Traversăm o perioadă în care alimentația reprezintă o preocupare principală, de la achiziționarea alimentelor necesare, până la gătitul acestora într-un mod cât mai sănătos, dar și delicios pentru familie. Este o ocazie excelentă de a găti împreună cu copilul tău și de a descoperi arta culinară mai mult ca niciodată. Alimentația haotică pe care copiii o urmează încă de la vârste fragede este un motiv real de îngrijorare. România este pe locul doi la obezitate infantilă (1 din 2 elevi e supraponderal), din cauza unei alimentații inadecvate și a lipsei de mișcare.

Cursuri de robotică pentru copii și adolescenți

Dacă în ceea ce privește cursurile de programare activitatea poate continua în mediul online, programarea unui robot necesită un spațiu fizic în care copilul are acces la materialele necesare și învață manual tot ce ține de robotică. Dacă vei dori să îi ocupi timpul după școală cu ceva interactiv și de viitor, te poți orienta spre cursurile de robotică. Fiind o tehnologie care deja face parte din viața copiilor, cu atât mai mult este important să știe cum să o folosească în mod inteligent.

Cursuri de improvizație pentru copii

Adulții sunt mai puțin curajoși decât copiii, când vine vorba de a vorbi în public sau de a

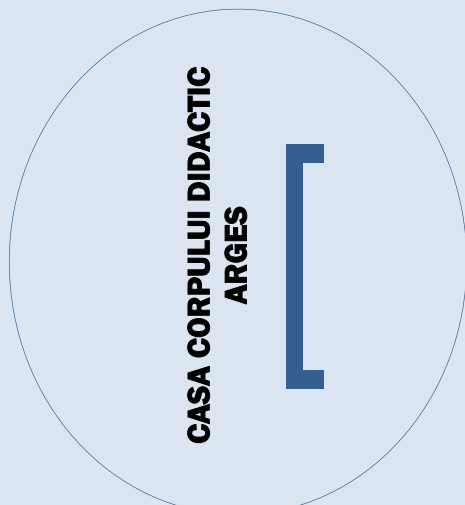
improviza. Emoțiile, firea introvertită, anxietatea sau neîncrederea în sine pot fi motive reale pentru care un adult nu se poate bucura de surprizele vieții, dar și de potențialul său imens. Din fericire, ai la dispoziție cursuri de improvizație pentru adulți, inclusiv pentru părinți, care te ajută să scapi de emoții și de frici. Dar n-ar fi mai bine să și previi decât să tratezi? Poți alege să îți înscrii copilul la cursurile de improvizație și, cine știe, poate vei învăța și tu lucruri noi de la el.

Activități extrașcolare de ecoturism și protecția mediului

Dacă vrei un copil responsabil și conștient de comunitatea în care trăiește, poți opta pentru cercuri de ecoturism sau ecologie. Pe lângă faptul că a devenit o prioritate la nivel global, educația ecologică ajută copiii să afle cât de important e ca mediul înconjurător pentru viața oamenilor și cum să aibă grijă de spațiul în care locuiesc, dar și cum pot promova obiectivele turistice din comunitatea lor.

*Pîrvu Andreea Iulia
Școala „Petre Badea” Negrași*

CUM A SCHIMBAT PANDEMIA VIAȚA ȘCOLII?

Suntem profesori. Iubim meseria noastră de dascăl. Fac parte din acea categorie de profesori educați într-un sistem de învățământ care nu se reforma continuu, cu oameni care chiar dacă aveau posibilitatea schimbării domeniului de activitate, reconfigurarea traseului carierei lor, au rămas în această breaslă, au rămas fideli traseului inițial al carierei. De ce?! Pentru că, într-adevăr, iubim ceea ce facem, ne place să vedem în ochii copiilor pe care îi îndrumăm acea licărire de “am înțeles, acum știu!”.

Și ne place școala! Înțelegem mult mai bine “mersul școlii” decât alte categorii de oameni, pentru că suntem parte a școlii, ne înălțăm odată cu ea sau coborâm odată cu ea. Ca în orice viață, și în viața școlii există „suișuri și coborâșuri”. Acestea sunt generate de oamenii școlii, de cei cu care interacționăm, de conjuncturi, de pandemii...

Activitatea didactică și-a mutat de vreo zece ani, cel puțin teoretic, centrul de greutate de pe activitatea profesorului pe activitatea elevului, ea este acum centrată pe elev. Activitatea de la clasă fiind centrată pe elev, ne induce ideea de schimbare a mentalității în sistemul nostru educațional, ideea necesității îmbinării tradiționalului cu modernul în educație, astfel încât elevul, beneficiarul direct al educației, să fie și fericitul câștigător al noilor schimbări din sistem. Pandemia ne-a luat pe nepregătite, în ultimul an am fost nevoiți să ne reinventăm ca profesori, toți am utilizat aplicații interactive, iar camera video, laptopul și tastatura au luat locul tablei, catedrei și cretei. Chiar dacă unii dintre noi nu foloseau frecvent aplicațiile interactive, au investit financiar în tablă pentru acasă sau tableta grafică, în laptop sau cameră video pentru tabla de acasă, au petrecut multe, multe ore în fața ecranului

pentru a căuta să învețe metode prin care să îi atragă pe elevi în orele on-line.

Schimbarea, în direcția folosirii metodelor moderne în lucrul la clasă, nu era de curând intervenită, însă inerția sistemului este mare, este uneori generată de reticența la schimbare a unor membri ai corpului profesoral și în același timp accelerată nejustificat de dorința unor părinți de a vedea în copiii lor niște elevi perfecți, bine pregătiți în desfășurarea unor ore moderne. Și, astfel, se mai ivesc în mersul firesc al școlii și unele “derapaje” de la traseul pe care noi îl analizăm, îl proiectăm. Corectăm derapajele, redresăm mersul, altfel vom avea de-a face cu un „drum al școlii” sinuos...

De ce profesorii sunt reticenți la schimbare!? Este greu să schimbăm un mod de gândire a oamenilor, a le cere ceva anume, imediat, fără a le da un îndrumar, un exemplu bun de urmat. Nu teoretic, ci practic! Aceasta a fost lecția pandemiei pentru noi, profesorii, lecție pe care marea majoritate a noastră a înțeles-o și a învățat-o! Noi, acum, a trebuit să lucrăm dintr-odată cu multe mijloace moderne, cu aplicații de care nici nu auzisem și trebuia să le și folosim la clasă, am lucrat cu emoțiile din on-line ale copiilor, a trebuit să le canalizăm gândirea pe necesitatea aplicabilității în viață a celor învățate la ore, altfel riscam mereu să nu știm răspunsul la întrebarea spusă sau nespusă cu voce tare a oricărui elev ”la ce îmi va folosi mie în viață această teoremă?”. Se dorește de la profesorul de azi ca el să îndrume elevi pentru lucruri pentru care el nu a fost format, se dorește să fie și dascăl și psiholog, să fie și artist și informatician, să folosească metode și tehnici pe care el nu le-a mai folosit. Uneori parcă se dorește o schimbare a

rezultatelor finale, conform noului profil al absolventului, în situația în care condițiile inițiale nu s-au modificat! Pentru ca această schimbare să aibă efect, profesorul a trebuit să se pregătească în acest ultim an și să devină un bun informatician, un modelator de caractere, un educator de suflete, nu să fie numai cel care predă unor elevi disciplina lui de studiu.

De ce părinții sunt dornici să devină copiii lor „elevi perfecti”!? Deoarece a fi copilul tău cel mai bun elev din clasă este foarte important pentru un părinte și, cum timpul pe care un părinte și-l petrece cu propriul copil, acasă, a fost în acest an mult mai mare, activitatea școlară a copilului, activitatea lui ca elev, a devenit din ce în ce mai importantă în ochii părintelui, părintele a putut observa cum lucrează copilul, a putut și participa mult mai mult la activitatea lui școlară. Părinții, în mare parte, au cerut de la copiii lor răsplata grijii părintești prin rezultatele școlare, prin perfecțiunea școlară. Astfel, unii copii nu au fost întrebați dacă doresc să participe la devenirea lor ca elev perfect, ei pur și simplu au fost aruncați în bătaiele pentru note mari, antrenați zi de zi în a deveni elevul perfect, câștigător de note maxime, fără a fi fost învățat că învingător nu este numai cel care câștigă, ci și cel care știe să învețe din propriile greșeli! Pentru acești părinți am o întrebare: “Ce credeți despre

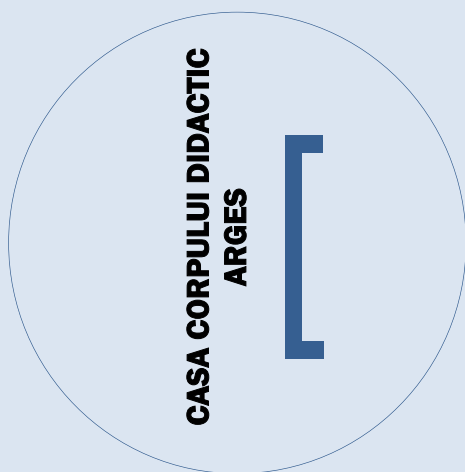
învățământul nostru, este învățământ de masă sau noi educăm numai elite!?”

Și acest an ne-a arătat cel mai bine cum unii elevi care erau timizi în sala de clasă au fost activi, entuziaști în mediul on-line, implicați în tot ceea ce lucrau, iar alții au crezut că, nefiind față în față cu profesorul, pot să solicite note maxime pe teme elaborate de terțe persoane.

Știm cu toții că există elevi mulți de nota zece! Aceștia reprezintă vârful, ei sunt cei care formează excelența, sunt cei pe care orice profesor și-i dorește și cu care orice părinte se mândrește. Sunt elevi perfecți copiii care își doresc ei înșiși perfecțiunea, nu li se cere acest lucru, sunt cei care știu să își creeze în viața lor un echilibru între a învăța și a se recrea prin alte activități complementare: arta, sportul, lectura, sunt cei care știu că a reuși reprezintă a îmbina utilul cu plăcutul. Ei vor fi adevărații câștigători ai medaliilor vieții. Și foarte mulți dintre elevii medaliați ai școlii sunt printre cei care câștigă „medalii” și în viața de după școală.

Dar noi avem datoria să lucrăm la orele de curs cu toți elevii, să îi motivăm mereu, să îi încurajăm în a pune întrebări, în a căuta ei înșiși răspunsurile la întrebările celorlalți. Am învățat acum că numai lucrând în echipă, elev-profesor, vom reuși să trecem cu bine de această perioadă care ne-a schimbat total obiceiurile, ritmul, viața...

*Profesor Ligia Surugiu,
Colegiul Tehnic “Costin D. Nenițescu”, Pitești*

MODALITĂȚI DE INTEGRARE A TEHNOLOGIEI ÎN EVALUAREA ONLINE

Popularitatea cursurilor online a creat multe discuții pe piața educației în ultimii ani. Profesorii, instituțiile și editorii educaționali care nu îmbrățișează schimbarea tehnologică riscă să fie lăsați în urmă. Indiferent dacă oamenii privesc pozitiv sau negativ cu privire la preluarea tehnologiei în clasă, este o dezvoltare a învățării care nu poate fi oprită. Dar, în timp ce ne grăbim să ne creștem utilizarea tehnologiei în mediul educațional, am luat în considerare în mod corespunzător avantajele și dezavantajele pentru profesori?

Experiența actuală ne ajută să înțelegem că tehnologiile sunt instrumente de aplicat cu atenție și în mod adecvat. Provocarea pentru profesori este să se îndepărteze de noțiunea de evaluare ca document Word – adică de la simpla înlocuire a unei bucăți de hârtie cu un document electronic – și să folosească tehnologia pentru a-i ajuta pe elevi să devină autonomi în învățare.

Profesorii care caută modalități de integrare a tehnologiei prin intermediul rețelelor de socializare în sarcini și evaluare au alegeri aproape nelimitate.

Atunci când se aleg testele, acestea trebuie să îndeplinească anumite condiții:

- *standardizarea* - crearea acelorași condiții pentru toți subiecții supuși testării, fără a-i favoriza pe unii și defavoriza pe alții. Se standardizează conținutul probei („stimulii prezentați”), instructajul dat subiecților în legătură cu sarcina ce trebuie executată; timpul de aplicare a probei; modul de cotare a reacțiilor;
- *validitatea* - testul să măsoare exact ceea ce își propune;
- *etalonarea* - unitate de măsură, stabilirea unui etalon la care se raportează rezultatele obținute;
- *fidelitatea* - se referă la însușirea testelor de a permite obținere unor performanțe relativ asemănătoare la o nouă aplicare;
- *sensibilitatea* - de referă la proprietatea testului de a diferenția în mod satisfăcător subiecții dintr-o colectivitate.

Prin platformele și aplicațiile disponibile online, drumul este larg deschis pentru diverse tehnologii utile în predare și evaluare, dar ceea ce trebuie să vină întâi este modul în care tehnologia va îmbunătăți pedagogia folosită.

Multe platforme digitale care facilitează învățarea online permit profesorilor să salveze informația cu ușurință și să o poată accesa ori de câte ori se conectează. Acest tip de organizare automată permite profesorului să-și concentreze timpul asupra aspectelor muncii care necesită mai multă atenție, precum planificarea lecțiilor și comunicarea cu elevii/studentii lor. Unele platforme ajută chiar la notarea activității studentului - acesta este un beneficiu evident și extrem de eficient, deoarece mulți profesori consideră că petrec o cantitate mare de timp pentru a da note, ceea ce îi poate lăsa să se simtă epuizați după o zi de lecții.

Poate cel mai mare beneficiu pentru predarea online este acesta - profesorii joacă în continuare cel mai important rol în experiența de învățare. Tehnologia nu poate înlocui meseria profesorului, dar se pretează ca un instrument foarte util pentru îmbunătățirea experienței atât pentru profesor, cât și pentru cursant. Decizia de a preda online poate încuraja profesorul să recunoască controlul pe care îl au asupra propriei cariere și să-și pună mintea în repaus.

Produsele elevilor sunt cea mai bună dovadă a calității educaționale, iar creativitatea pe care tehnologia îți permite să o exprimi este ceva despre care profesori din diverse colțuri ale lumii vorbesc în mod constant într-un sens pozitiv.

Există de asemenea, multe programe de animație pe care elevii le pot folosi pentru a realiza un sumar al activităților.

Se spune că **cel mai bun instrument este cel pe care oamenii îl vor folosi**. De aceea, elevii trebuie încurajați să exploreze, să se implice, să interacționeze și în mediul online.

Bibliografie:

- Cosmovici, A., 1996, *Psihologie generală*, Editura Polirom, Iași
 Dima, S., (coord.), 1997, *Copilăria – fundament al personalității*, București
 Holban, I. (coord.), 1978, *Cunoașterea elevului, o sinteză a metodelor*, EDP, București
 Muster, D., 1985, *Metodologia cercetării în educație și învățământ*, Editura Litera, București
 Nicola, I., 1996, *Tratat de pedagogie școlară*, EDP, București
 Radu, I. și colab., 1994, *Psihologie socială*, Editura Exe, Cluj-Napoca
 Stoica, A., 1983, *Creativitatea elevilor*, EDP, București
 Zlate, M., 1972, *Psihologia socială a grupurilor școlare*, EDP, București

Prof. Anghel Claudia-Ionela
Prof. Taraivan Ancuța
G.P.P “Luminișul Pădurii” Pitești, jud. Argeș

PERSONALITATEA CADRULUI DIDACTIC

Meseria de cadru didactic reprezintă una dintre acelea care oferă prestigiu și satisfacții, vacanța fiind considerată motivul de bază în alegerea acestei profesii. Deși există un stereotip prin care meseria este una feminină, există totuși și cadre didactice bărbați, toți având însă o personalitate complexă fără de care nu ar putea să practice cu succes arta instruirii.

Personalitatea cadrului didactic acompaniază actul educativ și însoțește permanent procesul didactic influențându-l constant. Conceptul este operaționalizat în practica pedagogică prin două elemente esențiale și anume: aptitudinea pedagogică și competența didactică.

Aptitudinea pedagogică este o aptitudine specială, o sinteză de factori înnăscuți și dobândiți care depinde de gradul de implicare al individului în activitatea didactică. Ea este determinată de specificul activității didactice, de obiective, de cerințele, de condițiile de desfășurare și de acțiunile care intră în componența ei. Totodată, această aptitudine oferă un grad ridicat de flexibilitate cadrului didactic, favorizând o adaptare ușoară la cerințele situațiilor educative întâlnite.

Popescu –Neveanu (1997, p. 169) afirmă că ”aptitudinea pedagogică „presupune o convergență a tuturor însușirilor personalității educatorului asupra procesului de influențare a elevilor”. Cu alte cuvinte stă în puterea profesorului modelarea personalității elevilor săi, mai ales dacă se ține cont că aptitudinea pedagogică presupune atât o temeinică pregătire de specialitate, dar și „cunoașterea practică a psihologiei individuale a elevilor, capacitatea de a-i înțelege și de a se apropia de ei, priceperea de a transmite cunoștințele pe care le deține, capacitatea

de a relaționa afectiv cu fiecare elev și cu clasa ca grup, inteligență spontană, inspirație de moment, mânuirea conștientă a mecanismelor capabile să optimizeze actul educațional” (Marcus, S., 1999, p. 12). Există autori care clasifică aptitudinile pedagogice în: aptitudini didactice (referitoare la activitatea de instruire) și aptitudini educative (referitoare la activitatea de formare și modelare a personalității umane). Dintre acestea cele mai semnificative sunt considerate inteligența, capacitatea comunicativă, motivația profesional-didactică, atitudinile și autoritatea profesorului în clasă, modul de relaționare cu elevii (distanța), empatia, capacitatea de imaginație creatoare și spiritul de dreptate, expectanțele înalte, respectul și interesul pentru elevi.

Din personalitatea cadrului didactic derivă și conceptul de tact pedagogic pe care Stefanovic (1979) îl definea ca fiind ” gradul calitativ al interacțiunii sociale dintre profesor și elev, caz în care criteriile acestei calități ar fi următoarele:

- gradul de adecvare a comportamentului profesorului față de fiecare elev;
- gradul motivației pozitive a rezultatelor la învățatură și a comportamentului elevului;
- gradul de dezvoltare a personalității elevului;
- gradul de respectare a particularităților psihice ale elevului și asigurarea unui climat optim al activității instructiv-educative;
- rezultatele obținute în atingerea obiectivelor propuse.”

Personalitatea cadrului didactic presupune o serie întreagă de calități, determinate de specificul și

complexitatea muncii pe care acesta o desfășoară în cadrul demersului educațional. Dintre acestea calități, literatura de specialitate le pune în prim plan pe cele atitudinale, cele mai semnificative fiind:

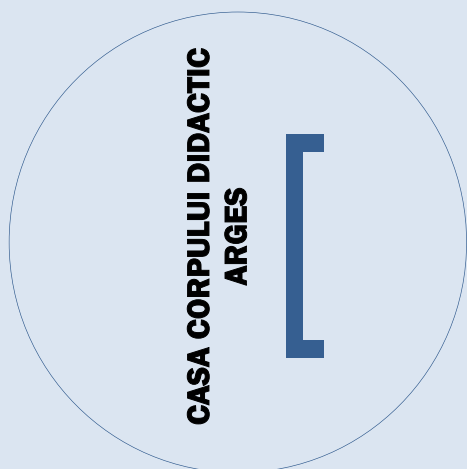
- ✓ umanismul – sau dragostea față de copii manifestată prin respectarea posibilităților latente ale acestora și acordarea de încredere permanent și necondiționată;
- ✓ calitățile de natură caracterial-morală: corectitudinea, modestia, fermitatea, răbdarea, optimismul, stăpânirea de sine;
- ✓ conștiința responsabilității și misiunii sale – acestea nu pot fi concepute în afara adeziunii și atașamentului față de valorile culturale, naționale și universale, create de-a lungul veacurilor;

Bibliografie:

1. Stroe, Marcu, (1997), Empatie și personalitate, Editura Atos;
2. Popescu-Neveanu, (1997), Dicționar de psihologie, Editura Albatros, București;

Spre deosebire de aptitudine, competența are o sferă de cuprindere mai mare, aceasta integrând constant aptitudinile, trăsăturile de personalitate și trăsăturile acumulate de cadrul didactic pe parcursul formării sale inițiale și continue. Deținerea acestor tipuri de competențe oferă cadrelor didactice posibilitatea asumării diferitelor roluri profesionale posibil de îndeplinit la un moment dat, rezultate din așteptările manifestate de mediul profesional în legătură cu prestația lor. Tot competențele didactice și capacitățile subordonate lor fac posibilă îndeplinirea funcțiilor profesionale ale educatorului, în accepțiunea lor de sarcini permanente, constante, ce-i revin unei persoane ca urmare a exercitării profesiei didactice.

*Prof. înv. primar Nițu Maria-Daniela
Școala Gimnazială "Naum Râmniceanu" Corbi*

ÎNVĂȚAREA PRIN JOC LA PREȘCOLARI - ARTICOL DE SPECIALITATE

Fiecare om, indiferent de vârstă, pregătire, mediu social sau stare civilă, păstrează mereu vii în memoria sa jocurile copilăriei. Aceasta, pentru că, într-un fel sau altul jocul este fenomenul care influențează viața copilului și dezvoltarea lui anterioară, din punct de vedere socio-afectiv și intelectual. De aceea se impune cunoașterea exactă a ceea ce este jocul.

În dezvoltarea proceselor psihice, în formarea și dezvoltarea personalității copilului preșcolar, jocul, învățarea și activitatea, sunt factori importanți și în același timp, efect al acestei

dezvoltări. Între ele există o strânsă legătură ce îmbracă forme caracteristice.

A. N. Leontiev afirma: ” Jocul este o activitate de tip fundamental cu rol hotărâtor în evoluția copilului, constând în reflectarea și reproducerea vieții reale într-o modalitate proprie copilului, rezultat al interferenței dintre factorii bio-psiho-sociali. Jocul este transpunerea pe plan imaginar a vieții reale pe baza transfigurării realității, prelucrării aspirațiilor, tendințelor, dorințelor copilului. Jocul este o activitate cu caracter dominant la această vârstă, fapt demonstrat de modul în care el polarizează asupra celorlalte activități din viața copilului după durata și ponderea

sa, după eficiența lui, în sensul că jocul este activitatea care conduce la cele mai importante modificări în psihicul copilului”.

Ne jucăm învățând...învățăm jucându-ne. În procesul jocului copilul dobândește numeroase și variate cunoștințe despre mediul înconjurător; totodată i se dezvoltă procese psihice de reflectare directă și nemijlocită a realității: percepțiile, reprezentările, memoria, imaginația, gândirea, limbajul.

Mănuind, în procesul jocului, diferite obiecte și materiale, copilul învață noțiunea de mărime, formă, culoare, greutate, distanță; copilul percepe, memorează, gândește în timp ce acționează.

Jocul este și un mijloc important nu numai de manifestare, dar și de dezvoltare a emoțiilor și sentimentelor social-morale cum ar fi: prietenia, solidaritatea, compasiunea, etc. În joc copilul dobândește primele experiențe de viață, sesizează anumite norme de conduită în comportamentul oamenilor la nivelul său de înțelegere și încearcă chiar un concept de descifrare a aspectelor contradictorii. În timpul copilăriei jocul este mijlocul de determinare a raționamentelor.

În joc se pun bazele formării caracterului, a personalității copilului, de aceea problemele pe care le ridică jocul din punct de vedere educativ sunt foarte numeroase. Schille rezumă aceasta în puține cuvinte dar pline de semnificație:” Omul nu este întreg decât atunci când se joacă. Jocul satisface dorința firească de manifestare, de acțiune, de afirmare a independenței copilului”.

Prin joc copilul învață să descifreze lumea reală, fapt pentru care H. Walton apreciază jocul ca o ” activitate de preînvățare”. Conținutul principal al tuturor jocurilor este viața și activitatea socială a adultului. Datorită acestor interferențe între joc și viața socială a adultului, prin intermediul jocului se realizează un proces amplu de învățare, care se referă la cunoașterea realității sociale și imitarea unor anumite tipuri de relații sociale dintre adulți.

Privind jocul ca metodă de învățare cu valoare formativă bine determinată remarcăm ponderea și rolul deosebit pe care îl are aceasta în cadrul grădiniței. Aici, jocul devine metoda de realizare armonioasă din punct de vedere fizic și preîntâmpinarea unor perturbări care ar putea să apară la acest nivel.

Jocul de creație este prilejul cel mai potrivit pentru realizarea educației estetice, inițiind preșcolarul în tainele frumosului și învățându-l să creeze. Iar jocurile didactice reprezintă singura metodă de a realiza eficient introducerea copilului în educația formală din cadrul școlii.

Cu privire la joc au fost formulate o multitudine de teorii: Carr, K. Groos, consideră jocul ca exercitare a instinctelor proprii vieții, între jocurile copiilor și cele ale animalelor neexistând nicio diferență, după el jocul ar fi un fel de pre-exercițiu al activităților viitoare; pentru Ch. Buhler jocul este o exercitare musculară favorabilă dezvoltării biologice; Schiller și Spencer, susțin că jocul se bazează pe surplusul de energie al copilului; Chateau vede în joc o activitate fizică sau mintală gratuită, realizată datorită plăcerii ce o provoacă; Ed. Claparede arată că jocul este o satisfacere imediată a dorințelor și trebuințelor; K. A. Ușinski subliniază rolul mediului social în determinarea conținutului și caracterului jocului; J. Piaget consideră că jocul este o formă de activitate a cărei motivație este nu adaptarea la real, ci dimpotrivă, asimilarea realului la ”eul” său fără constrângeri sau sancțiuni. Oricare ar fi natura și orientarea acestor teorii asupra jocului, cert este că autorii sunt unanimi în a recunoaște funcțiile formative ale jocului.

Cel mai eficient mijloc prin care copiii iau contact cu lumea, înțeleg evenimentele din jur și învață din ele, este, fără îndoială, jocul. Utilizarea și dezvoltarea limbajului fac parte integrantă din acest proces. Jucându-se, copilul exersează înțelegerea prin comunicare, își dezvoltă capacitate de discriminare, de judecată, imaginează și formulează verbal atât realul cât și, imaginarul. Totuși, deși specific copilului și copilăriei, jocul nu își poate fructifica valențele dacă este lipsit de modelul lumii adulte. În cadrul jocurilor care se desfășoară în grădiniță educatoarea este cea care valorifică întreaga bogăție de informație, precum și calitățile formative ale jocului prin activitatea sa directă de sugerare, sfatuire, oferind de asemenea modelul de limbaj adecvat situației evocate în joc. Oricine observă jocurile copiilor constată că, există un moment în care jocul se împotmolește: copiii nu mai au idei și nu mai sunt capabili să ducă jocul mai departe. Educatoarea cu tact și talent pedagogic va ști când și cum să intervină pentru a stârni din nou curiozitatea și entuziasmul copilului pentru a stimula

participarea intelectuală și verbală. Jocul structurat este bazat pe jocul spontan al copiilor, dar ideile acestora sunt lărgite și adâncite de către educatoare. Ea trebuie să pună la dispoziția copiilor o serie de materiale alese cu grijă, care au rolul de a stimula jocul. Pentru a se desfășura corect și cu eficiența dorită, jocul structurat cere îndeplinirea următoarelor condiții: existența unor materiale potrivite cu subiectul jocului; un spațiu adecvat în care copiii să se poată juca; un timp suficient pentru a permite desfășurarea jocului în mod satisfăcător pentru copil; reguli care să ofere securitatea jocului, precum și cadrul unui comportament social (de exemplu jocul

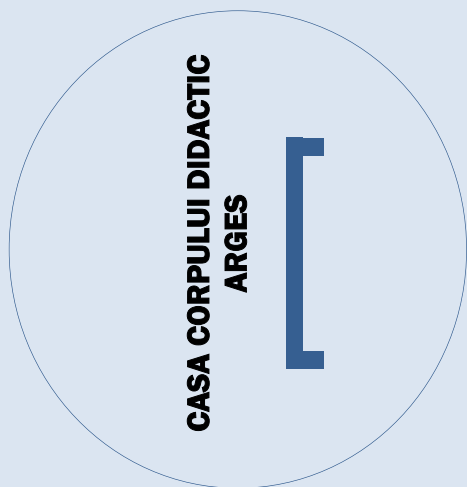
Bibliografie:

- Chateau J., **Copilul și jocul**, E.D.P. Buc., 1974;
- **Curriculum Pentru Învățământ Preșcolar**, 2019;
- Ministerul Educației și Cercetării: **Revista Înv. Preșcolar, nr.1/ 2007**;
- Montessori M., **Copilul**, C.E.D.C., Buc., 1991;
- Mihaela Păiși-Lăzărescu, Liliana Ezechil, **Laborator Preșcolar**, V&I Integral, Buc., 2015.

” De-a doctorul” relația medic-pacient implică reguli diferite de cele care funcționează în relația copil-copil, din cadrul activităților obișnuite și în același timp, asemănarea celor ce structurează relația adultă).

Rolul jocului, în viața copilului, rezultă și din ideea lui Mc. Dougall și anume, că ” jocul este și o pregătire pentru viața de mai târziu, dar, mai presus de toate, el este însăși viața copilului”. Ce poate fi mai important în viața copilului? Unde se simte și se manifestă cel mai bine copilul? Cine îi satisface lui cel mai bine, nevoile? Ei bine, răspunsul l-ați ghicit chiar voi: -jocul, jocul,... și iar jocul!

*Prof. inv. preșcolar: Radu Carmen-Ileana
G.P.P. ” Sfânta Marina”, Câmpulung.*

FORMAREA PROFESIONALĂ CONTINUĂ A CADRELOR DIDACTICE

Formarea continuă a cadrelor didactice constituie un drept care se realizează, în principal, prin perfecționare și conversie profesională. Acest proces asigură actualizarea și dezvoltarea competențelor personalului didactic, inclusiv dobândirea de noi competențe, în funcție de evoluțiile din planul nevoilor de educație și al

curriculum-ului educațional, precum și în funcție de exigențele privind adaptarea competențelor personalului didactic la schimbările din procesele de educație.

Vizibil, societatea se schimbă și, în același timp și sistemele de educație. Așa se explică faptul că în aproape toate țările lumii au avut și au loc reforme în domeniul educației și învățământului. Într-o societate aflată într-o continuă schimbare fiecare dintre noi, cadrele didactice, se confruntă cu ideea de a dobândi noi competențe, de a ne îmbunătăți bagajul de cunoștințe și abilități, prin participarea la diferite forme de perfecționare. Chiar dacă rolul educației de bază, formale, rămâne esențial, învățarea permanentă personalizează și dezvoltă aptitudini în concordanță cu cerințele societății, pe de o parte, și priceperea și sufletul celui care învață, pe de altă parte.

Politica în domeniul învățământului și formării profesionale a cadrelor didactice are drept scopuri principale asigurarea unui nivel înalt de educație și formare pentru toți cetățenii, promovarea creșterii spirituale a națiunii și dezvoltarea capacității populației de a face alegeri independente. Școala are un rol important ca fundație pentru viitor și ca factor principal responsabil cu dezvoltarea competențelor profesionale. În consecință, perfecționarea continuă a cadrelor didactice devine o investiție superioară în creșterea calității muncii și a vieții.

Dezvoltarea personală și socioprofesională a cadrului didactic presupune actualizarea competențelor de bază (pedagogice, de specialitate), însușirea de noi competențe, aplicarea competențelor de bază la nivelul didacticii specialităților, inițierea în utilizarea unor noi strategii, metode, mijloace de predare-învățare-evaluare. Se urmărește favorizarea interdisciplinarității pe fondul valorificării conceptelor de bază, stimularea cercetării pedagogice și inovației la nivel individual și în grup sau echipă, aplicarea paradigmatelor educaționale la nivelul școlii și al clasei, conform curriculumului și noilor abordări în managementul educației, precum și dezvoltarea comportamentelor psihosociale necesare managementului resurselor umane. Din punct de vedere al cunoașterii mediului

pedagogic și social obiectivele specific ale acțiunilor vizează favorizarea relațiilor școlii cu diferiți agenți sociali: economici, comunitari, culturali, politici, raportarea sistemului de învățământ la problematica socio-economică, adaptarea la schimbările socio-culturale specifice societății informatizate și studierea factorilor psihosociale care influențează comportamentele elevilor.

Un profesor de calitate formează, nu informează elevul. El vede în actul instruirii un proces de deschidere a minții, de clarificare a ideilor, de cultivare a motivației interioare și a respectului de sine. Numai în urma parcurgerii unor programe de formare adecvate, potrivite sistemului de învățământ și schimbărilor sale, cadrul didactic își poate îmbunătăți și adapta stilul de predare. Specificul cursurilor de formare, modul lor de desfășurare, abilitățile și calitățile formatorilor și managerilor de curs ne-au ajutat de fiecare dată să ne îmbunătățim calitatea actului educațional, dar și comunicarea profesor-elev.

Este cert că acele cadre didactice care pregătesc profesori trebuie să aibă calificare înaltă în domeniul lor profesional, de vreme ce în societatea de astăzi cerințele generale pentru profesori sunt în continuă creștere, dar este, de asemenea, esențial ca aceste cadre didactice să aibă cunoștințe aprofundate a domeniului de practică și să fie în legătură strânsă cu realitatea cotidiană a școlilor, astfel încât cunoașterea teoriei și practicii să nu fie elemente separate și să interacționeze în pregătirea oferită profesorilor.

De multe ori, după parcurgerea unui program de formare, rămâi plăcut surprins de importanța informațiilor, de maniera prezentării și transmiterii acestora. Și nu numai atât, în condițiile în care educabilii noștri sunt tot mai energici, beneficiază de multe surse informative, sunt mult mai receptivi și curioși, înveți, la rândul tău, cum să le captezi elevilor atenția și să le-o menții pe tot parcursul lecțiilor, să predai accesibil și convingător noile cunoștințe, să creezi situații de învățare adecvate, să dirijezi învățarea și să obții feed-back, ori de câte ori este nevoie, să evaluezi prin metode variate.

Toate acestea focalizează atenția asupra necesității formării continue a cadrului didactic, formarea constituindu-se ca o provocare în cadrul procesului de modernizare a sistemului de educație. Formarea continuă a cadrului didactic este reglementată și obligatorie, trebuie să asigure evoluția în carieră a cadrului didactic, perfecționarea în acord cu propriile nevoi dar și cu ale elevului și ale societății.

Consider că, fiecare dintre noi, trebuie să participăm la cursuri de formare, nu numai pentru acumulare de credite, ci pentru a deveni profesori competenți care contribuie la eficacitatea și eficiența școlii. Imaginea profesorului competent, un fel de rezultat așteptat al proceselor de schimbare și transformare inițiate în sistemul de învățământ, în condițiile actuale presupune o anumită perspectivă asupra formării - inițiale și mai ales continue a profesorilor care să răspundă nevoilor reale. Competența este adesea asociată cu capacitatea de a comunica, decide, selecta, evalua date, informații, relații. Ea presupune "a ști", "a ști să faci" dar

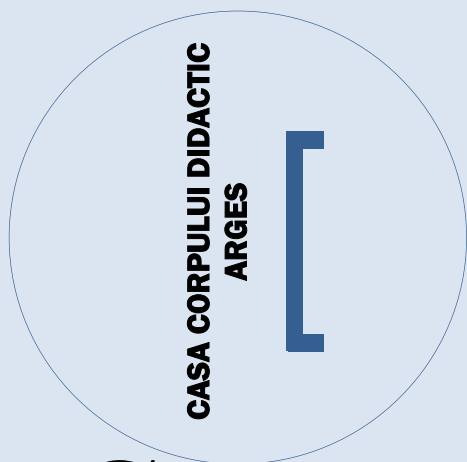
și “a ști să fii”, a avea atitudini care să susțină acțiunea prezentă cât și devenirea.

Analizând programele de formare și dezvoltare profesională din diverse sisteme de învățământ, putem formula concluzia că demersurile formative eficiente sunt cele care: se bazează pe cunoștințe ample despre complexitatea activității de predare-învățare-evaluare, oferă provocări intelectuale, urmează un model al profesiei, formează profesioniști și manifestă respect față de cadrele didactice ca profesioniști, acordă timp

Bibliografie:

1. Huncă M. Formări profesionale continue ale cadrelor didactice centrate pe interconexiunea nevoilor personale și instituționale. Autoreferatul tezei de doctor în pedagogie. Chișinău 2016.

Prof. Panainte Sorin-Lucian
Liceul Tehnologic I.C. Petrescu Stâlpeni/ISJ Argeș

CU PAȘI MICI ÎN LUMEA FERMECATĂ A GRĂDINIȚEI

Cu pași mici și timizi copiii împreună cu părinții se îndreaptă emoționați spre grădiniță.

Grădinița este o schimbare importantă în viața copilului, aceasta fiind prima experiență majoră de socializare cu persoane care nu aparțin familiei care îl solicită pe copil să se adapteze unui nou mediu.

suficient, ocazii și suport cadrelor didactice, cu scopul de a-i determina să-și formeze noi competențe și să le integreze în propriile achiziții profesionale. Experiențele altor țări în privința profesionalizării se dovedesc pozitive, de aceea pot fi utilizate ca surse de inspirație în reorganizarea și restructurarea profesiei didactice din România, dar și în reformarea strategiilor de pregătire a profesorilor, în vederea modernizării și creșterii calității învățământului românesc.

Schimbările tot mai dese obligă la o adaptare rapidă la situații profesionale tot mai diverse și mai provocatoare. Astfel, fiecare persoană activă profesional trebuie să se specializeze cât mai mult și, acolo unde este posibil, pe mai multe arii din domeniul său de activitate. Însăși extinderea ariilor, domeniilor de activitate impune o specializare cât mai profundă din partea celor activi profesional, lucru ce se poate realiza prin ceea ce numim formare profesională.

Concluzionând putem spune că schimbările produse în societate și prognoza accelerării schimbărilor duc nu numai la adaptarea continuă a sistemelor educative la noile realități economice, sociale, culturale, ci și formarea în cadrul acestor sisteme a capacității de reglare continuă și de autoperpetuare a adaptabilității.

Dacă până acum copilul era tot timpul lângă un membru al familiei, acest lucru dându-i un confort, o siguranță, simțindu-se protejat, dintr-o dată el este înconjurat de copii de aceeași vârstă cu el, de doamna educatoare, cei mai mulți fiindu-i necunoscuți. Simțindu-se lipsit de atenția acordată permanent de membrii familiei, fiind obișnuit să nu împartă cu nimeni această atenție dintr-o dată totul este foarte diferit și încearcă să atragă atenția și toată dragostea educatoarei care dintr-o dată este împărțită cu ceilalți copii din grupă. Nu este de mirare că preșcolarul refuză să părăsească mediul familial pentru a se aventura într-un loc necunoscut. Acest refuz se transformă ușor în plânsete și țipete. Programul de acasă este de cele mai multe ori foarte diferit de cel de la grădiniță.

La grădiniță totul este fermecat: camera arată altfel, sunt mai multe jucării, copii mai mulți, programul este diferit. Treptat copilul descoperă lumea minunată a jocului, a poveștilor, a cântecului. Este normal ca micuțul să fie emoționat, de aceea are nevoie de timp pentru a se adapta. La grădiniță copilul învață o rutină care este respectată în fiecare zi, dar care durează atât cât copilul învață să își adapteze dorințele individuale la cerințele grupului din care face parte. Dacă acasă copilul poate alege când mănâncă, când, unde și cum se joacă, în grădiniță lucrurile stau puțin diferit. Dacă copilul este încurajat să facă alegeri și să își exprime nevoile este îndrumat către un program prestabilit, ceea ce pentru început îl poate face să se simtă singur fără protecția mamei.

Când copiii fac trecerea de la un loc cunoscut în care se simt în siguranță la un loc necunoscut este normal să apară frica de tot ce este nou. Gesturile de dragoste oferite copilului de familie i-au oferit siguranța că se poate baza pe aceștia. Este firesc ca în primele zile de grădiniță când părinții îi aduc într-un mediu necunoscut să refuze integrarea în acel loc. Este important ca părinții să înțeleagă că plânsul este modalitatea prin care

copilul își exprimă emoțiile. De aceea copilăria nu este doar un zâmbet ci sunt și clipe când copilul are nevoie de sprijinul părinților pentru a-și depăși temerile și de a-și forma abilități care să-l ajute pe copil.

Și pentru părinte intrarea la grădiniță a copilului presupune mari schimbări. Până la 3 ani legătura dintre părinte și copil este aproape neîntreruptă, fiind mereu aproape unul de altul. Dacă până la intrarea în grădiniță părinții erau obișnuiți să îi țină cât mai aproape și să îi ofere tot ce are nevoie, acum trebuie să îl lase singur într-un mediu nou, pe care să nu îl poată influența prea mult.

Având în vedere că este un eveniment atât de important, copilul trebuie să fie pregătit din timp pentru grădiniță. Cea mai mare provocare pentru copil este ca acesta să se obișnuiască fără părinți pentru o perioadă de timp, dar înconjurat de copii de aceeași vârstă cu el și de educatoare. Acest lucru se va realiza treptat. Momentul în care trebuie să se despartă de părinți și să rămână în grădiniță este cel mai dificil pentru copil.

Iată câteva trucuri care îl vor ajuta pe copil să treacă mai ușor peste momentul despărțirii de părinți:

- Părintele trebuie să fie cinstit în privința timpului petrecut de copil în grădiniță.
- Majoritatea părinților consideră că micuții nu au noțiunea timpului și îi păcălesc că se întorc imediat. Rezultatul este că micuții își așteaptă nerăbdători părinții, în loc să înceapă să exploreze noul mediu.
- Este indicat să nu transmită copilului starea de spirit pe care o are părintele (îngrijorare, emoție)
- Acceptă emoțiile copilului fără să i le inhibe, este firesc ca la început să se simtă trist, speriat, poate chiar disperat sau furios.
- Educatoarea trebuie prezentată ca o prietenă, ea va fi cea mai importantă pentru el în lipsa mamei.
- Nu este indicat ca părintele să plece pe furiș, să nu se întoarcă dacă aude că plânge și mai ales nu trebuie să cedeze rugămintelor lui de a-l lua acasă. Altfel, îi va lua mai mult timp să se adapteze la grădiniță.
- La plecare copilul poate fi morocănos sau supărat, este o reacție normală după despărțirea de mamă.

În mod normal, după două săptămâni copiii încep să se adapteze, reușește să respecte regulile clasei și programul grădiniței. Nu mai plâng la despărțire și se implică în activitățile din grădiniță.

Chiar dacă începutul este mai greu, grădinița este un loc plin de mister pentru copil, Acesta își face prieteni noi, se joacă, învață, socializează, își formează deprinderi și se distrează.

Printr-o colaborare strânsă între educatoare și părinți copiii vor avea o acomodare mult mai rapidă la grădiniță. Să îi ajutăm împreună să pășească încrezători în lumea fermecată a grădiniței.

**Profesor învățământ preșcolar: Pătrașcu Mirela Florina
Școala Gimnazială Constantin Brâncoveanu, Slobozia**

DEZVOLTAREA PERSONALĂ – CERINȚĂ A SOCIETĂȚII ACTUALE

”Formarea caracterului și pregătirea pentru viață sunt două obiective constante care, indiferent de mediul de formare, factorii instructivi sau conținuturile specifice ale învățării, trebuie să fie vizate, cu prioritate, la nivelul școlii și nu numai. Mai devreme sau mai târziu, „proba de foc” a valorii persoanei nu stă în ce sau cât știe, ci cum se poziționează față de ce știe, ce atitudine are față de eul propriu și realitatea din jur, cum își gestionează devenirea, cum se autoconstruiește în raport cu sine, cu altul, cu mediul apropiat sau mai îndepărtat din care face parte.”

Prof. univ. dr. CONSTANTIN CUCOȘ, Universitatea „Al.I. Cuza” din Iași

În anul 2012 auzeam prima dată despre disciplina Dezvoltare personală, odată cu prima generație de clasă pregătitoare. Trebuie să recunosc, denumirea ei și vârsta elevilor cărora se adresa nu mi se păreau potrivite. Apoi, totul a devenit extrem de legat, potrivit și extraordinar.

Disciplina Dezvoltare personală (DP) este dedicată activităților de învățare care au ca scop dezvoltarea capacității elevului de a se autocunoaște și de a-și exprima într-o manieră pozitivă interesele, aptitudinile, trăirile personale, abilitățile de relaționare și comunicare, reflecțiile cu privire la învățare. Din perspectiva disciplinei de studiu, demersul didactic, pornind de la competențe, permite accentuarea scopului pentru care se învață și a dimensiunii acționale în formarea personalității elevului. În cadrul disciplinei, se formează în primul rând abilități și se dezvoltă atitudini, finalitatea fiind dobândirea încrederii în sine, starea de bine a copiilor, pregătirea lor pentru viață și pentru viitor.

Competențele vizate major în abordarea disciplinei DP, din profilul de formare al absolventului de ciclu primar sunt:

- ✓ **competența de a învăța să înveți**, prin formularea de întrebări de clarificare și utilizarea unor metode simple de a învăța și a activa cunoștințe anterioare;
- ✓ **spiritul de inițiativă și antreprenoriatul**, prin manifestarea curiozității în abordarea de sarcini noi și neobișnuite de învățare, fără teama de a greși, asumarea unor sarcini simple cu hotărâre, angajament, inițiativă, creativitate, cooperare cu ceilalți, identificarea utilității unor meserii/profesii;
- ✓ **competențele sociale și civice**, prin manifestarea interesului pentru autocunoaștere și punerea în practică a unor norme elementare de conduită în contexte cotidiene.

Se vizează astfel trei dimensiuni ale dezvoltării personalității elevului:

- ✓ Manifestarea interesului pentru autocunoaștere și a atitudinii pozitive față de sine și față de ceilalți;
- ✓ Exprimarea adecvată a emoțiilor în interacțiunea cu copii și adulți cunoscuți;

√ Utilizarea abilităților și a atitudinilor specifice învățării în context școlar.

În activitățile la clasă elevii vor fi invitați să conștientizeze cine sunt, să analizeze emoțiile pe care le au, să se raporteze echilibrat la ceilalți (la diversitate), să fie motivați să învețe cu succes, să exploreze ce meserii/profesii ar dori să practice în viitor. Rolul cadrului didactic este de a organiza și oferi oportunități de joc și învățare care să-i permită elevului să-și descopere și să experimenteze propriile abilități și atitudini, de a particulariza și facilita transferul acestora în viața reală. Selecția activităților se va face și în funcție de specificul local, precum și de resursele materiale disponibile.

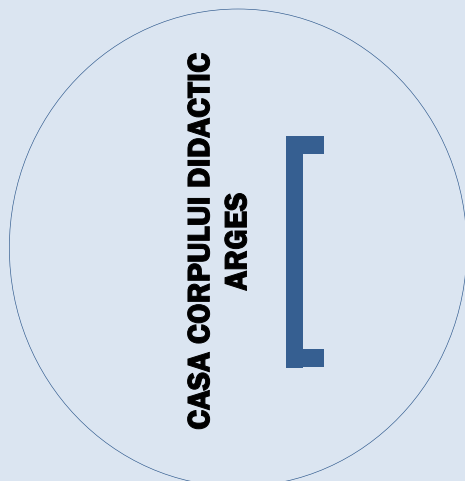
Strategiile didactice recomandate pentru orele de Dezvoltare personală sunt cele activ-participative. Disciplina are un accentuat caracter explorator și practic-aplicativ, care presupune implicarea directă a elevilor. Elevii conștientizează, exersează abilități și atitudini într-un mediu prietenos de învățare, devin responsabili pentru modul în care se implică în jocurile și activitățile propuse. Este foarte important ca activitățile să-i ajute pe copii să se simtă bine, să le placă și, astfel, să fie motivați intrinsec să învețe. Sarcinile de lucru pot fi realizate individual, în perechi/echipă, independent sau facilitate de cadrul didactic. Metodele și tehnicile art-creative permit utilizarea unei palete largi de resurse (de la cele uzuale, precum creioanele și colile colorate, pensule, etc - la materiale reciclabile, elemente din natură, bucăți de material textil, plastic sau lemnos etc.) care antrenează și motivează elevii. Jocul de rol și simularea (dramatizare, marionete, teatru) pregătesc copilul pentru situații reale de viață și facilitează dezvoltarea comunicării verbale și nonverbale, a empatiei, a toleranței. Lucrul în echipă antrenează strategiile de rezolvare a conflictelor și modalitățile de comunicare eficientă. Problematizarea oferă oportunitatea de a căuta soluții pentru diferite situații de tip investigativ și de a stimula curiozitatea naturală elevilor. Exercițiile și jocurile vor combina mișcarea, verbalizarea, manipularea unor obiecte. Tehnicile specifice dezvoltării gândirii critice (de exemplu: turul galeriei, ciorchinele, jurnalul cu dublă intrare, pălăriile gânditoare etc.) asigură exprimarea propriilor opinii și creează premisele dezvoltării asertivității. Utilizarea unor secvențe din filme sau a imaginilor din planșe/cărți de povești reprezintă, printre altele, suporturi intuitiv-concrete indispensabile învățării la această vârstă. În ceea ce privește contextele nonverbale și informale de realizare a activităților de Dezvoltare personală, sunt recomandate: vizite în diferite organizații publice sau private, întâlniri cu persoane având diferite ocupații, ateliere de lucru, etc. În aceste activități am implicat tot colectivul astfel încât fiecare să se simtă important, să creadă în el și în posibilitățile lui de dezvoltare.

Totuși, în clasa a treia această disciplină este oprită în Planul cadru și se revine la Educație civică. Mie personal mi se pare că nu s-a dus până la final o schimbare în bine. Sunt conținuturi similare dar modurile de abordare sunt total diferite, în special în manualele utilizate. Cu mare plăcere am descoperit anul trecut opționalul "Pregătiți pentru viață. Educație pentru viață și comunitate" aprobat prin OM nr. 5863 /28.12.2017. Studiind programa, observăm o suprapunere peste programa de Dezvoltare personală pentru clasele pregătitoare, întâi și a II-a dar și continuarea în clasele a III-a și a IV-a. Prin participarea în dec 2020 -ian 2021 la un curs de formare despre acest nou opțional mi s-a reconfirmat opinia că dezvoltarea personală a fiecărui elev este deosebit de importantă și că abordarea acestui domeniu trebuie să fie de lungă durată și susținută cu dăruire de cadrele didactice, nu numai învățători dar și diriginți.

Bibliografie:

- Programa școlară pentru disciplina opțională **Pregătiți pentru viață. Educație pentru viață și comunitate**
- curriculumul la decizia școlii, clasa pregătitoare – clasa a IV-a.- 2017- Aprobată prin ordin al ministrului 5863 /28.12.2017
- Programa școlară pentru disciplina DEZVOLTARE PERSONALĂ Clasa pregătitoare, clasa I și clasa a II-a Aprobată prin ordin al ministrului Nr. 3418/19.03.2013

**Prof. învă. primar Peca Silvia,
Școala Gimnazială nr. 1 Stoenești, loc Stoenești, jud Argeș**

EXCURSIA ȘCOLARĂ – MODALITATE DE ABORDARE INTEGRATĂ

„Desfă-ți dară aripile, suflet al națiunii mele, lovește cu ele puternic și larg aerul lumii de jos și ia-ți ca un vultur zborul în zărilor senine și curate.”

(Vasile Pârvan)

Excursia este o încununare a muncii educative. Ea unește în mod fascinant toate laturile educației (educația intelectuală, educația fizică, educația muzicală, educația moral-civică, educația relativă la mediu, educația nutrițională, educația pentru timpul liber...).

Excursia școlară are menirea de a stimula activitatea de învățare, fiind o formă de organizare mai elastică și cu un pronunțat caracter recreativ, oferind câmp deschis manifestării tuturor laturilor personalității elevilor, învățătorul având posibilitatea să cunoască mai bine elevii și să contribuie mai mult la formarea și dezvoltarea competențelor, atitudinilor și aptitudinilor acestora.

Abordarea integrată a activităților este o cerință modernă și necesară învățământului din zilele noastre, a cărei schimbare fundamentală constă în trecerea de pe latura informațională pe cea formațională. Interdisciplinaritatea mobilizează în același timp învățătorii și elevii, deschide noi orizonturi în instrucție și educație, îi ajută pe elevi să-și formeze o privire de ansamblu asupra vieții. Excursiile au un larg caracter interdisciplinar, oferă modalități eficiente de formare a caracterului copiilor, sunt activități apreciate și accesibile tuturor elevilor. Activitățile organizate în perioada premergătoare excursiilor și în timpul acestora imprimă elevilor un anumit comportament, o ținută adecvată situațiilor, declanșează anumite sentimente, dezvoltă gustul estetic.

Activitățile bine motivate, bine echilibrate și mai ales bine organizate oferă posibilitatea valorificării acumulărilor elevilor și pot avea ecou în sufletul copiilor toată viața.

Cu elevii clasei a IV-a am organizat o excursie de două zile pe următorul traseu: Mioveni – Târgoviște (Reședința domnească, Turnul Chindiei, Biserica domnească, Grădina zoologică) – Mănăstirea Dealu – Sinaia (Mănăstirea Sinaia, Castelul Peleş, Pelișor) – Bușteni (Casa memorială Cezar Petrescu) – Bran (Castelul Bran) – Dragoslavele (Schitul Sfântul Gheorghe) – Mateiaș (Mausoleul) – Câmpulung – Mioveni.

Prin pregătirea excursiei și desfășurarea ei am urmărit realizarea unor obiective specifice mai multor arii curriculare. În orice excursie, învățătorul (conducătorul grupului) are rolul conducător didactic, științific și organizatoric. Este nevoie de o pregătire teoretică a conducătorului pentru a prezenta pe traseu și la opriri obiectivele vizate și a conștientiza elevii privitor la aspecte întâlnite pe traseu (forme de relief, ape, vegetație, stiluri arhitectonice, personalități istorice, civilizația străzii, estetica locuințelor, elemente de urbanism, port popular etc.). Această pregătire a conducătorului grupului conduce la o acțiune reușită care îmbină componente ale educației moral-civice, estetice, științifice, ecologice, fizice, muzicale, religioase, rutiere, sanitare etc. Când dă explicații, învățătorul trebuie să aleagă întotdeauna momentul psihologic cel mai bun, pentru ca intervenția sa și noțiunile

expuse să fie foarte bine recepționate. Pentru ca excursia să dănuie în mintea elevilor peste ani, învățătorul are datoria să realizeze un ambient plăcut.

În vederea pregătirii excursiei am inclus în planificare anumite teme. La orele de limba română și la opționalul „Literatură pentru copii” am planificat teme prin care am urmărit cunoașterea vieții și activității lui Cezar Petrescu Am planificat două ore pentru studierea romanului „Fram, ursul polar” și o oră pentru „Năluca”. De asemenea, și-au găsit locul în planificarea de limba română și următoarele texte din „România pitorească” de Alexandru Vlahuță: „Târgoviștea. Ruinele”, „Pe Obârșia. La Omul. Pe valea Cerbului”, „Pe Valea Prahovei : Predeal, Azuga, Bușteni, Sinaia”. Am citit câteva poezii scrise de Regina Elisabeta – Carmen Sylva (regina-poetă) în traducerea lui Ștefan Octavian Iosif. (Regina Elisabeta era fiica Rinului, fluviu cu legende fermecătoare, dar și fiica fascinantei păduri Monrepos, unde se găsea un pavilion de vânătoare, transformat în reședință de vară a Casei de Wied (Carmen-cântec, poezie; silva-pădure).

Elevii au aflat câteva lucruri despre prietenia dintre Vasile Alecsandri și Regina Elisabeta (sub imboldul bardului de la Mircești, Carmen Sylva a publicat în Germania, Franța și România mai multe creații în versuri și proză – Poveștile Peleşului, Poveștile unei Regine, Rinul meu).

Pentru realizarea acestor sarcini, elevii au fost împărțiți în mai multe grupe.

După excursie elevii au redactat compuneri sau au compus poezii (în aceste creații au adus note originale de nuanță afectivă prin care și-au exprimat admirația și dragostea față de locurile vizitate).

În orele de matematică din perioada premergătoare excursiei, elevii au compus probleme în care au folosit date despre excursie (au calculat distanțe, durate de desfășurare a anumitor acțiuni). În timpul excursiei au măsurat sau au aproximat unele lucruri întâlnite în cale (înălțimea castelului, albia unui râu), au calculat prețul biletelor de intrare pentru tot grupul sau pentru câțiva membri ai grupului etc.

La geografie am urmărit realizarea următoarelor obiective:

❖ să călătorească prin țară (județele Argeș, Dâmbovița, Prahova, Brașov);

❖ să ofere elevilor posibilitatea ca pe baza materialului geografic din mediul înconjurător să-și însușească mai bine materialul geografic studiat în clasă (relief, vegetație, ape, orașe, sate, locuitori, ocupații, climă, vreme...).

În orele de geografie am repetat unele cunoștințe legate de locurile pe care urma să le străbatem (Carpații Meridionali, Grupa Munților Bucegi, ape – Peleşul, Ialomița, Prahova; orașe, economie, vegetația naturală și animalele sălbatice, turism, climă, vreme...).

La obiectul istorie am urmărit:

❖ să-și consolideze și sistematizeze cunoștințele dobândite anterior la orele de istorie, pe baza percepției directe a izvoarelor istorice (ruine, castele, mănăstiri, unelte, arme, obiecte de artă, inscripții, monede, documente, hărți, cronici, ziare, fotografii) în condiții naturale sau a celor păstrate în muzee;

❖ să dobândească noi cunoștințe pe baza observării obiectelor conservate, a unor fotografii, desene, arme, obiecte de îmbrăcăminte, alte obiecte care au aparținut familiilor regale (obiecte de mobilier, bibliotecă, obiecte decorative);

❖ să aprecieze valoarea obiectivelor istorice vizitate și efortul depus de străbunii noștri pentru a le făuri și a le apăra;

❖ să dobândească unele cunoștințe de arheologie;

❖ să pun „copiii în fața monumentelor în care este încorporată istoria...și în felul acesta istoria poporului nostru nu va mai fi o materie de învățat pe de rost astăzi și de uitat mâine, ci un element de putere și de inițiativă în sufletul fiecăruia dintre ei”;

❖ să le formăm deprinderea de a căuta pe „cărările patriei” muzee, colecții, case memoriale, biserici (și nu de a poposi și a căuta să cumperi, să mănânci și să vezi numai ceea ce este în magazine);

De asemenea, la istorie am planificat teme despre regii și reginele României.

În cadrul orelor de educație plastică elevii au redat prin desen cele văzute în excursie.

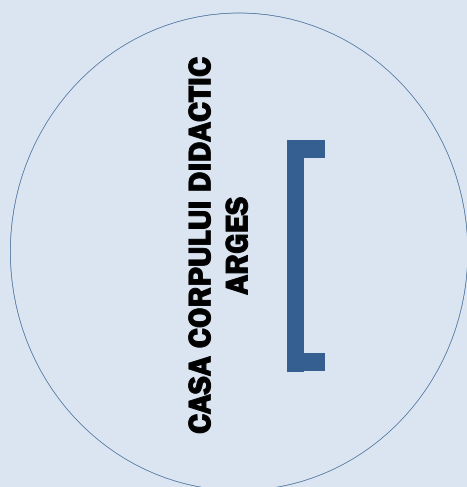
Orele de educație muzicală au fost prilej de a învăța unele cântece de drumeție. De asemenea, am discutat despre muzica pe care o vor asculta în autocar (am încercat să alegem împreună casete și C.D-uri cu piese corespunzătoare vârstei lor).

Pentru că urma să vizităm și câteva mănăstiri (Mănăstirea Dealu, Biserica Domnească din Târgoviște, Mănăstirea Sinaia), în cadrul orei de religie a fost planificată tema „Știm să ne comportăm în biserică?”.

În cadrul educației relative la mediu (educație ecologică) am urmărit ca elevii să

cunoască particularitățile mediului înconjurător, ale florei și faunei; să nu distrugă natura, să o ocrotescă. Buna pregătire a excursiei (pregătirea învățătorului și pregătirea elevilor) conduce cu siguranță la o acțiune reușită, care va face de neuitat orice excursie.

*Prof. înv. primar Stoica Filofteia Daniela
Liceul Teoretic „Iulia Zamfirescu” Mioveni*

TEACHING THROUGH THE MULTIPLE INTELLIGENCES

According to Dr. Howard Gardner of Harvard University there are many different kinds of intelligences. He has identified 8, but also says there may be many more. Here, intelligence is not defined as doing well on a test or memorizing lists of words, but as solving problems or creating something, which is of value to a culture. It means working collaboratively to accomplish a task. It means creating a product like turning clay into a lovely object, developing a new dance or writing a poem. The criteria for intelligence that Gardner sets forth are varied.

- It should be seen in relative isolation in prodigies, autistic savants, and other exceptional populations.

- It should have some basis in evolutionary biology.

- The intelligences should have distinct developmental trajectory.

- It should be captured in symbolic systems. For example, in notations for math, language, and music.

- It should be supported by evidence from psychometric tests of intelligence.

- It should be distinguishable through experimental psychological tasks.

- It should demonstrate a core, information-processing. That is, there should be nearly automatic mental processes that handle information related to each intelligence.

The research into Multiple Intelligences grew out of the need to accumulate knowledge about the human brain. Intelligence, if it is to be tested must be assessed in ways that are fair. That is intelligence needs to be examined directly. One of the purposes of Dr. Gardner's research was to get away from the printed matter I.Q. test. What the theory of Multiple Intelligence does do in a big way is heap disdain on those who think that intelligence is a matter of being psycho-metrically bright. Thus, if one wants to look at how strong someone is in *spatial* intelligence, the only possible test is to allow the individual to explore the terrain for a while to see whether or not the person can find his or her way around. Any other type of printed matter test would be inconsistent with the major tenants of the theory.

It is important to be clear as to what Dr. Gardner means by “*an intelligence*”. *An intelligence* is not a discipline to be taught in school

like math or history. It is a biological and psychological potential. M.I. is about the human mind and its cognitive aspects. It doesn't deal with issues beyond intellect and its potential. Of course, these intelligences are always capable of being realized to a greater or lesser extent as a consequence of experimental, cultural and motivational factors. Any domain can be reached more easily through using several of these intelligences as entry points.

To really understand what “*an intelligence*” is you have to see it at work.

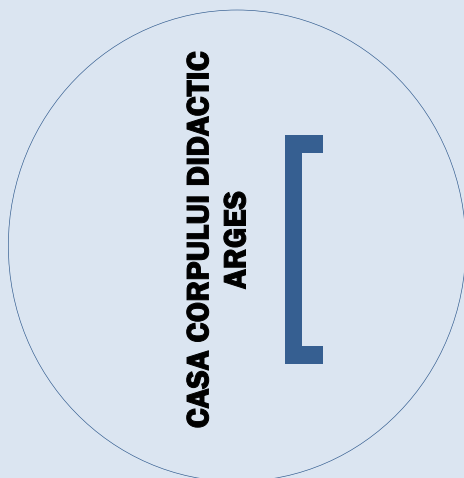
It is very important not to put labels on students by suggesting they belong entirely to one intelligence group. What is truly amazing is to see how several intelligences work together to create something that is worthwhile and valuable. Instead of endless printed matter tests based on short-answers, test-text content, correct-wrong answer mentality, students should be given the opportunity of creating and carrying out “*performances*” which Howard Gardner, “*Multiple Intelligences: New Horizons*”, 2006

Howard Gardner, “*Frames of Mind: The Theory of Multiple Intelligences*”, 2011

allow them to demonstrate their deep understanding of what is being taught. Time and space must be given so that this can be done in ways that are comfortable for the learners and accessible to others. Printed matter-tests need to be at least supplemented by performance-based examinations and exhibitions. Multiple Intelligence can be rightly thought of as many different windows all leading into the same house. By learning to use these different windows to enter into the house many of the barriers to successful learning will be broken down.

Perhaps the way that the knowledge of Multiple Intelligences can change our attitudes the most is by focusing on the two personal intelligences. This is especially true if you believe who you are is more important than what you know. While distinguishing between the ways we are able to understand others and the way we understand ourselves may appear logical and simple, they can at the same time revolutionize the way we look at education and the role of the teacher.

Prof. Aida-Mihaela Grecu
Colegiul Național Zinca Golescu, Pitești

ROLUL EDUCAȚIEI ÎN FORMAREA PERSONALITĂȚII UMANE

„*Omul nu poate deveni om decât dacă este educat*”. (J. A. Comenius)

Educația a apărut odată cu societatea, evoluează și se schimbă în funcție de transformările ce se produc. Prin educație se urmărește formarea unei personalități în concordanță cu cerințele obiective ale societății, dar și ale individului. Nu demult, educația se referea doar la o etapă din viața omului, fapt datorat ritmului lent de dezvoltare a societății. Dar, chiar și în aceste

condiții, marile personalități ale omenirii, au insistat pe ideea că educația este necesar să se exercite asupra individului, pe tot parcursul vieții sale. Nicolae Iorga precizează că „*învățat este omul care se învață neconținut pe dânsul și învață neconținut pe alții*”, așadar educația permanentă devine o necesitate a societății.

Educația ca proces de modelare a personalității, realizat de familie, școală, societate are ca scop pregătirea educatului pentru educație. Ființa umană este în mare măsură rezultatul voinței proprii. Pregătirea pentru educație se realizează prin întreg procesul educațional. Începând cu primii ani de viață, se pun bazele prin formarea în familie a unor deprinderi de autonomie, de comportare civilizată și a celor legate de activitățile școlare.

Dezvoltarea personalității copilului are loc în prezența și sub influența a trei mari grupe de factori determinanți, care se află într-o relație de interdependență și care, în proporții diferite, pun în valoare anumite aspecte ale personalității. Cele trei grupe mari de factori sunt: **ereditatea, mediul și educația**. În actul de educare a copilului, familia a fost și este considerată ca factor prioritar și primordial deoarece în ordinea firească a lucrurilor, educația începe din familie. În familie, copilul își face pregătirea pentru viață. Contribuția familiei este cu atât mai mare cu cât copilul este mai mic și scade pe măsură ce etapele de creștere înaintază. Familia contribuie la satisfacerea trebuințelor copilului încă din primii ani de viață, oferindu-i modele de comportament, de comunicare, contribuind pregnant la socializarea copilului, la dezvoltarea conștiinței și a conduitelor morale. Relațiile copilului cu familia sunt de durată, consistente, fundamentate pe legături afective care au la bază căldura caminului și înțelegerea. Familia are datoria de a facilita socializarea copilului și adaptarea acestuia la condițiile impuse de societate, fiind prima colectivitate umană caracteristică omului și absolut necesară devenirii umane. Ca mediu social, familia reprezintă locul în care copilul este îngrijit, educat, educația în familie precedând-o pe cea instituțională.

Având în vedere ca anii copilăriei sunt și anii gradiniței, specificul muncii educative din gradiniță presupune și organizarea unor activități cu familia copiilor, nu fiindcă aceasta ar căuta să se sustragă de la îndeplinirea atribuțiilor sale educative, ci și pentru că de foarte multe ori nu știe sau nu poate să se facă acest lucru în condiții corespunzătoare. Rolul familiei nu se poate rezuma la asigurarea condițiilor de viață pentru copil, la asigurarea supravegherii acestuia, ci trebuie văzută ca primul factor în educația copilului și un continuator al cerințelor impuse de practica educațională.

Științific este demonstrat, că primii trei ani de viață sunt decisivi în formarea abilităților, a personalității și comportamentului lui social și consecințele ratărilor la vârsta timpurie cu timpul pot să se acumuleze.

Educația timpurie: de ce este atât de importantă?

Copiii sunt „programați”, din punct de vedere biologic, pentru învățare anume în această perioadă. Modalitatea de formare, asamblare și interconectare a circuitelor creierului determină ce putem face, ce vrem să facem, cum gândim, cine suntem. Aceste legături, care asigură viabilitatea creierului, depind, în particular, de codul genetic, dar, în mare măsură, de experiența de viață din primul an. Anume în această perioadă creierul copilului este capabil în cea mai mare măsură să perceapă ușor și repede experiențele noi și să le folosească util.

Experiențele negative sau lipsa unor stimuli adecvați pare efect grav și de durată. Când copiii nu primesc îngrijirea necesară în perioadele importante de dezvoltare sau sunt supuși unor traume, abuz sau neglijență, dezvoltarea creierului lor poate fi compromisă. Mulți copii, care trăiesc în condiții deosebit de grele, refugiați sau care au nimerit în situații de postconflict, sau lipsiți de dragostea părintească se confruntă cu traumatisme grave și se află sub influența unui stres continuu și incurabil. Stresul împiedică învățarea. O dată cu creșterea copilului acest fenomen poate periclita mecanismele de dezvoltare.

Obiectivele generale ale educației timpurii:

– dezvoltarea integrală normală și deplină a copilului, valorificându-se potențialul fizic și psihic al acestuia, respectându-se ritmul propriu de dezvoltare a acestuia, nevoile sale afective și specificul activității sale de bază - jocul;

– dezvoltarea capacității de a interacționa cu alți copii, cu adulții și mediul pentru a dobândi cunoștințe, deprinderi, atitudini și conduite noi. Încurajarea explorărilor, exercițiilor, încercărilor și experimentărilor, ca experiențe autonome de învățare;

– descoperirea de către fiecare copil a propriei identități, a autonomiei și dezvoltarea unei imagini de sine pozitive;

– sprijinirea copilului în acumularea cunoștințelor, capacităților, deprinderilor și

atitudinilor necesare acestuia la intrarea în școală și pe tot parcursul vieții.

Această preocupare se manifestă în legătură cu fiecare individ, pe toate treptele dezvoltării sale fizice și psihice, implicit, pe parcursul grădiniței,

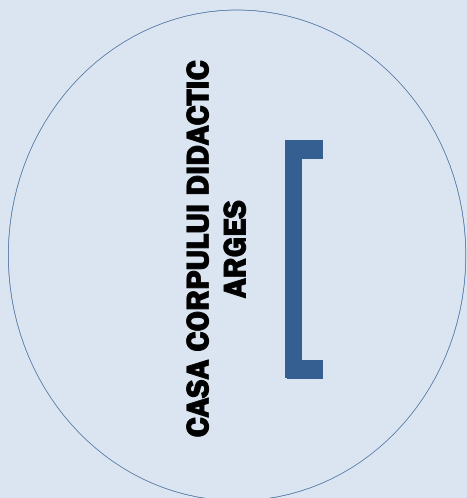
Bibliografie:

*Curriculum pentru învățământul preșcolar, Editura Publishing House, 2009.

*<https://intercogito.ro/?id=23325>

claselor primare și gimnaziale, însă cu alți protagoniști, copilul, cadrul didactic și ceilalți factori educaționali, având ca scop modelarea personalității viitoare.

*Prof. Neacșu Constanța
G.P.P. „Castelul Magic” Pitești*

INTELIGENȚA EMOȚIONALĂ, FACTOR FAVORIZANT AL SUCCESULUI ȘCOLAR

„Succesul la învățătură este dependent nu numai de nivelul dezvoltării intelectuale ci, într-o însemnată măsură și de natura trăsăturilor de personalitate ale elevilor, ceea ce impune necesitatea cunoașterii și a influențării pozitive a acestor trăsături” – A. Chircev.

Psihologul Howard Gardner este cel care a introdus în anul 1980 „Teoria inteligențelor multiple”, susținând că inteligența este de șapte tipuri:

1. Inteligență spațială;
2. Inteligență kinestezică;
3. Inteligență muzicală;
4. Inteligență lingvistică;
5. Inteligență logico-matematică;
6. Inteligență interpersonală (etichetarea propriilor emoții);
7. Inteligență intrapersonală (înțelegerea emoțiilor celorlalți).

John Mayer și Peter Salovey merg mai departe și definesc inteligența emoțională ca un subnivel al inteligenței sociale care implică abilitatea de a monitoriza emoțiile și sentimentele proprii și pe cele ale celor din jur, de a face diferențe între ele pentru a folosi această informație în a îndruma gândirea și acțiunile celor din jur.

Potrivit lui Daniel Goleman (1995), inteligența emoțională indică capacitatea de control și autocontrol a stresului și emoțiilor negative, care determină și influențează modul și eficiența cu care putem folosi celelalte capacități și abilități pe care le posedăm.

Emoțiile au impact asupra memoriei, atenției, învățării, a capacității de relaționare cu ceilalți, asupra sănătății psihice și mintale („Emotional Intelligence” Salovey P., J.D. Mayer, 1990).

Inteligența emoțională reprezintă capacitatea elevului de a învăța și de a se adapta cu succes la provocările pe care le întâlnește în viața școlară. Abilitățile care compun inteligența emoțională sunt:

- Auto-conștientizarea emoțiilor;
- Detectarea emoțiilor;
- Exprimarea emoțiilor;
- Empatia;
- Capacitatea de a construi relații interpersonale.

Când vorbim de succes școlar, inteligența emoțională (EQ) se dovedește a fi mult mai importantă decât inteligența intelectuală (IQ). Nu de puține ori, persoane cu un IQ peste medie nu au reușit în viață tocmai din cauza faptului că nu au știut să-și exprime și să-și gestioneze emoțiile, să relaționeze cu ceilalți, adeseori aceștia izolându-se într-o lume proprie, în zona lor de confort.

Aptitudinea de a recunoaște și de a face față emoțiilor duce la performanțe mai mari în mediul școlar.

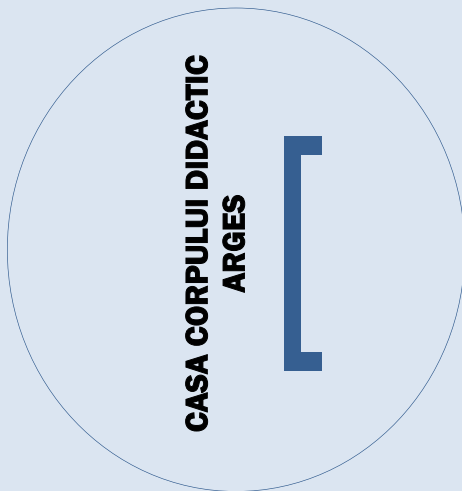
Dacă în acțiunile noastre vom promova inteligența emoțională vom comunica mai ușor cu elevii, determinând la aceștia creșterea încrederii, a stimei de sine și astfel își vor câștiga mai ușor independența și capacitatea de a alege singuri și responsabili.

Bibliografie:

„Frames of Mind: The Theory of Multiple Intelligences” (1983), Howard Gardner
 „Emotional Intelligence” (1990), ” Salovey P., J.D. Mayer,

- Modalitățile de realizare pot fi următoarele:
- Integrarea unor activități care au ca obiective specifice dezvoltarea abilităților emoționale în programul zilnic școlar;
  - Realizarea în clasă a activităților de grupe, în perechi, cu scopul de a dezvolta abilitățile sociale și emoționale;
  - Deschiderea și toleranța față de ceilalți;
  - Utilizarea dramatizării ca model terapeutic, prin care elevul „joacă” o serie de emoții și adoptă o anumită atitudine față de acestea;
  - Jocuri în care să răspundă la întrebări de genul: „Ce culoare au emoțiile?”;
  - Întâlnirea de dimineață;
  - Descurajarea etichetărilor.

*Prof. învă. primar Minoiu Gheorghîța,
 Școala Gimnazială „Constantin Brâncoveanu”, Slobozia*

PROIECT DIDACTIC

Data: 15.10.2020

Clasa: a X-a D

Obiectul: Matematică

Unitatea de învățare: *Calcul cu puteri și radicali*

Subiectul/ tema lecției: *Puteri și radicali*

Tipul lecției: Lecție de evaluare a cunoștințelor.

Durata/ loc desfășurare: 45 minute/ sala de clasă.

➤ *Competențe specifice lecției:*

CS1: Identificarea caracteristicilor tipurilor de numere utilizate în algebră și formei de scriere a unui număr real în contexte specifice;

CS2: Compararea și ordonarea numerelor reale utilizând metode variate;

CS3 : Aplicarea unor algoritmi specifici calculului cu puteri, radicali sau logaritmi pe contexte variate;

CS4 : Alegerea formei de reprezentare a unui număr real în vederea optimizării calculului ;

CS5: Alegerea strategiilor de rezolvare în vederea optimizării calculului;

➤ *Obiectivele operaționale testului de evaluare:*

1. Să efectueze corect operații cu puteri de numere reale.

2. Să știe să transforme un radical de ordin superior într-o putere și invers.

3. Să efectueze corect operații cu numere reale.
4. Să descompună în factori primi pentru a scoate factori de sub radicali.
5. Să rezolve/redacteze corect și complet un exercițiu cu numere reale.

NUMELE ȘI PRENUMELE: ..... CLASA a X-a D

TEST DE EVALUARE

Rezolvați integral **SUBIECTUL I** și **SUBIECTUL II**:

SUBIECTUL I: .....(36 puncte)

1. Între ce numere naturale consecutive se află $\sqrt{17}$?
2. Scoateți factori de sub radical pentru $\sqrt[3]{375}$.
3. Scrieți sub formă de radical puterea $8^{\frac{2}{9}}$.
4. Comparați numerele: $4 \cdot \sqrt{49}$ și $6 \cdot \sqrt[3]{64}$.
5. Calculați: $\sqrt[4]{81} + \sqrt[6]{64} - \sqrt[3]{\frac{64}{8}} =$
6. Calculați: $\sqrt{36} - \sqrt{144} + \sqrt[3]{1000} =$

SUBIECTUL II: .....(54 puncte)

7. Demonstrați că numărul $a = \frac{\sqrt{8} - \sqrt{200}}{\sqrt{72} - \sqrt{8}}$ este număr întreg.
8. Calculați următorul produs, folosind puteri cu exponent rațional: $\sqrt[4]{5^2} \cdot \sqrt[3]{5} \cdot \sqrt[6]{5^4} =$
9. Calculați: $2 \cdot \sqrt{\frac{14^2}{49 \cdot 4}} \cdot 9 + \sqrt[3]{27 \cdot 4^6} =$
10. Să se determine valoarea rațională a lui x , pentru care are loc egalitatea: $4^{\frac{3x-2}{2}} = \sqrt[3]{4^2}$.

Barem de notare:

Item	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
Punctaj	0,6p	0,6p	0,6p	0,6p	0,6p	0,6p	1,2p	1,5p	1,5p	1,2p
Se acordă din oficiu 1p										
Timp de lucru: 45 min										

BAREM DE CORECTARE ȘI NOTARE

- Se acordă 1 punct din oficiu.
- Pentru orice soluție corectă, chiar dacă este diferită de cea din barem, se acordă punctajul corespunzător.
- Nu se acordă fracțiuni de punct, dar se pot acorda punctaje intermediare pentru rezolvări parțiale, în limitele punctajului indicat în barem.

ITEM	REZOLVARE	PUNCTAJ
1	$\sqrt{16} < \sqrt{17} < \sqrt{25}$ $4 < \sqrt{17} < 5$, deci $\sqrt{17}$ se află între 4 și 5.	3p 3p
2	Descompunem în factori primi numărul 375, deci $375 = 5^4 \cdot 1$ $\sqrt[3]{375} = \sqrt[3]{5^4} = \sqrt[3]{5^3 \cdot 5} \Rightarrow$ $\sqrt[3]{375} = 5\sqrt[3]{5}$.	2p 2p 2p
3	Știm că $\sqrt[n]{a^m} = a^{\frac{m}{n}}$, atunci $8^{\frac{2}{9}} = \sqrt[9]{8^2}$ $8^{\frac{2}{9}} = \sqrt[9]{64}$	3p 3p
4	$4 \cdot 7$ și $6 \cdot \sqrt[3]{4^3}$ 28 și $6 \cdot 4$, $28 > 24$ Finalizare: $6 \cdot \sqrt[3]{64} < 4 \cdot \sqrt{49}$	2p 2p 2p
5	$\sqrt[4]{3^4} + \sqrt[6]{2^6} - \sqrt[3]{\frac{4^3}{2^3}} =$ $3 + 2 - \sqrt[3]{\left(\frac{4}{2}\right)^3} =$ $5 - \frac{4}{2} \Leftrightarrow 5 - 2 = 3$.	2p 2p 2p
6	$6 - 12 + \sqrt[3]{10^3} =$ $-6 + 10 = 4$	3p 3p
7	$a = \frac{2\sqrt{2} - 10\sqrt{2}}{6\sqrt{2} - 2\sqrt{2}}$ $a = \frac{-8\sqrt{2}}{4\sqrt{2}} \Rightarrow$ $a = -2$	5p 5p 2p
8	$\sqrt[4]{5^2} \cdot \sqrt[3]{5} \cdot \sqrt[6]{5^4} = 5^{\frac{2}{4}} \cdot 5^{\frac{1}{3}} \cdot 5^{\frac{4}{6}}$ $5^{\frac{3}{4} + \frac{4}{3} + \frac{2}{3}} \Rightarrow 5^{\frac{6+4+8}{12}}$ Finalizare: $5^{\frac{18}{12}} = 5^{\frac{3}{2}} = \sqrt[3]{5^2}$	6p 6p 3p
9	$2 \cdot \sqrt{\frac{14^2}{49 \cdot 4}} \cdot 9 + \sqrt[3]{27 \cdot 4^6} =$ $2 \cdot \frac{14}{7 \cdot 2} \cdot 3 + \sqrt[3]{3^3 \cdot (4^2)^3} =$	5p 5p 3p

	$6 + 3 \cdot 4^2 =$ $6 + 48 = 54$	2p
10	$4^{\frac{3x-2}{2}} = 4^{\frac{2}{3}}$	4p
	$\frac{3x-2}{2} = \frac{2}{3} \Rightarrow 3(3x-2) = 4$	4p
	$\Rightarrow 9x - 6 = 4 \Rightarrow 9x = 10$	4p
	$x = \frac{10}{9}$	4p

ANALIZA TESTULUI DE EVALUARE:

Testul de evaluare a fost structurat în două părți SUBIECTUL I și SUBIECTUL II, fiecare parte urmărind realizarea obiectivelor operaționale stabilite, prin itemi de complexitate diferită și cu grade de dificultate diferită, astfel încât marea majoritate a elevilor să fie capabili să obțină cel puțin nota 5.

SUBIECTUL I a conținut 6 itemi obiectivi, de tip rezolvare de probleme, care se bazau pe calculul elementar al radicalilor de ordin 2 și al radicalilor de ordin superior, prin aplicarea de formule, de scoatere a factorilor de sub radical prin descompunere în factori primi.

SUBIECTUL II a conținut 4 itemi de tip rezolvare de probleme, de complexitate scăzută spre medie. La exercițiul 7 trebuiau făcute descompuneri pentru a scoate factori de sub radicali, iar în urma unor calcule corecte rezultatul obținut era un număr întreg negativ. La subiectele 8 și 9 au fost puse în evidență proprietăți ale radicalilor, calculul cu fracții ordinare, proprietăți ale puterilor cu exponenți numere reale. La exercițiul 10 am pus accent pe transformarea unui radical de ordin 3 în putere, pentru a rezolva cu ajutorul proporțiilor o ecuație de gradul I în necunoscuta x .

Punctajul acordat pentru fiecare item a fost în concordanță cu dificultatea acestuia.

Baremul a fost respectat la corectarea lucrărilor elevilor.

CONCLUZII:

Analizând rezultatele obținute de elevi la aceasta proba de evaluare s-a constatat că marea majoritate dintre elevi s-au descurcat în rezolvarea itemilor bazați pe transformarea radicalilor de ordin superior în puteri de numere reale cu exponenți pozitivi. Unii dintre ei au întâmpinat dificultăți în a descompune cantități de sub radical, în sensul că au întâmpinat dificultăți la împărțirea numerelor și la criteriile de divizibilitate studiate la gimnaziu. Au fost și elevi care au rezolvat integral testul de evaluare.

Nota	Sub 5	Nota 5	Nota 6	Nota 7	Nota 8	Nota 9	Nota 10
Nr. elevi	-	2	4	7	8	4	3
Elevi prezenți: 28				Elevi absenți: -			
Media pe clasa: 7,60							

Profesor: Manea-Marinescu Nicoleta
Liceul Tehnologic „Dacia” Pitești

EDUCAȚIA OUTDOOR LA GRĂDINIȚĂ

Educația reprezintă un element indispensabil pentru dezvoltarea corectă și completă a unei persoane, iar drumul pe care îl alegem în viață se bazează pe cunoaștere.

Grădinița este prima etapă de inițiere a copiilor în sistemul educational, este debutul unei socializări sporite, învățarea respectării unor reguli și a unui program.

În grădiniță, preșcolarul acumulează cunoștințe, își dezvoltă abilitățile și își formează deprinderi, este locul unde rutina, activitățile zilnice contribuie la dezvoltarea armonioasă a personalității copiilor.

În experiențele pedagogice din întreaga lume, educația concepută ca proces de predare și învățare în spații diferite față de sala de clasă, este numită „Outdoor Education”.

Activitățile în aer liber, recreerea în aer liber și educația în aer liber răspund unei necesități psiho-evolutive a oamenilor de a menține o anumită formă de contact psihologic și fizic cu mediile și procesele naturale.

Educația outdoor este o fereastră de oportunitate în educație, cea care începe dincolo de ușa instituției școlare și se desfășoară în drumeții, excursii, ateliere de creație, activități sportive, activități practic-gospodărești, jocuri diverse, concursuri, fiind conexasă la conținuturile curriculumului preșcolar, fiind mediu de explorare, de aplicare, de verificare sau experimentare a unor cunoștințe și deprinderi.

Din punct de vedere psihologic, „educația outdoor” este un proces de învățare care are loc în aer liber. Această educație include educația de

mediu, de aventură, de campare, terapii prin activități în aer liber și unele aspecte din recreația în aer liber” (Lappin, 2000).

Din punct de vedere al mediului, „educația outdoor” este o metodă de

învățare experiențială care implică folosirea tuturor simțurilor. Are loc în general, dar nu exclusiv, prin expunerea la mediul natural” (Priest, 1990).

De ce activități outdoor la grădiniță?

- Activitățile outdoor vizează explorarea posibilităților de utilizare a cadrului natural ca spațiu de învățate și formarea unor deprinderi.

- Fiecare activitate are rolul de a aduce copilului experiențe noi, de a-l pune în situația de a găsi soluții singur sau de a lucra în echipă pentru a ajunge la rezultatul dorit.

- Spre deosebire de învățământul tradițional, activitățile outdoor preferă formele deschise de activitate; în loc să stea liniștiți și să lucreze pasiv-receptiv, copiii au voie să se deplaseze și să dobândească cunoștințe.

- Prin activitățile outdoor preșcolarii se raportează la mediu și învață să reflecteze asupra a ceea ce îi înconjoară.

- Activitățile outdoor înlocuiesc cărțile, planșele și alte materiale ilustrative axându-se pe dezvoltarea simțurilor, mișcare și acțiuni cu materiale concrete din mediul specific.

Activitățile outdoor care se practică în aer liber au un impact puternic și asupra dezvoltării lui sociale: îl ajută să-și facă prieteni noi, contribuie la creșterea stimei și încrederii în sine, esențiale pentru dezvoltarea lui emoțională. Unul dintre cele mai importante aspecte ale activității outdoor constă în „disponibilitatea” acesteia de a fi utilizată ca instrument al educației. În timp ce se joacă, copilul învață formele geometrice, culorile și dimensiunile obiectelor. Treptat el învață să-și facă planuri de acțiune, să dezvolte strategii, să evalueze situații și să identifice soluții la diferite probleme.

Acum o să prezint câteva jocuri în aer liber, deoarece acestea au un rol important în dezvoltarea armonioasă și sănătoasă a copilului.

- „Vulpea și găinile”- Dragii copii! o să vă explic cum ne vom juca. Un copil ales va fi vulpea, iar voi ceilalți veți fi găinile. Vulpea va alerga după găinușe. Dacă vreți să nu fiți prinse trebuie să zburăți pe garduț. Găina prinsă devine vulpe. Voi antrena găinile să strige cot-cotdac, cot-cotdac, cot-cotdac și să dea din aripi. În final vom cânta „A venit o vulpe să fure găini” și ne vom așeza pe iarbă. Atunci voi trece la etapa următoare punând întrebări: „Ce este vulpea?” „Unde trăiește ea?” „Ce mănâncă?” „Ce culoare are blana ei?” „În ce povești ați întâlnit-o?” „Ea are prieteni?” „Unde doarme?” „Câte urechiușe are?” etc.

- „Atenție, comanda la căpitan!”-Copiii sunt așezați în șir indian, păstrând o oarecare distanță între ei. Căpitanul va comanda mersul, ritmul și direcția. În timpul jocului copiii care din greșeală se calcă pe picioare, ies afară din joc. Se pot folosi numărători: „unu, doi, unu, doi, mergem toți în pas viori”; sau „unu, doi, trei, patru, mergem toți la teatru”

Bibliografie:

1. MECT - „Curriculum pentru învățământul preșcolar”-București, 2009;
2. Ministerul Educației Naționale- „Revista învățământul preșcolar în mileniul III, nr.15/16”-Editura Reprograph, Craiova, 2013;
3. Lespezeanu M.-, „Tradițional și modern în învățământul preșcolar”-Editura S.C. Omfal, București, 2007.

Variantă: Cine vrea să fie căpitanul vaporului? Acum plecăm să colindăm lumea. Vom vedea copii din alte țări, cum trăiesc, ce mănâncă, cum se îmbracă, cum se joacă, cum arată grădinița și jucăriile lor, etc.

- „Călătoria cu peripeții”-Copii vom porni într-o călătorie (în jurul grădiniței) frumoasă, dar presărată cu multe obstacole. Întâi vom merge cu autobuzul, după care vom ajunge și la o cale ferată, apoi vom ajunge la malul râului. Dacă vom trece râul, acolo vom întâlni prietenii noștri școlarii. La întoarcerea spre grădiniță ne vom opri la magazin pentru a cumpăra o amintire din călătorie.

Etapa a II-a: Ce este autobuzul? Câte roți are?...Enumerați cât mai multe obiecte care sunt rotunde sau au formă dreptunghiulară; Cine circulă pe calea ferată? Credeți că este curată apa acestui râu? Pentru a cumpăra ceva ce ne trebuie? Îți place să oferi cadouri?

- „ Trăistuța fermecată”- Copiii sunt așezați pe o păturică în curtea de joc a grădiniței. În fața lor va sta educatoarea care va scoate din trăistuța obiecte care aparțin unor personaje din povești.

Prin activitățile outdoor, am urmărit explorarea posibilităților de folosire a cadrului natural ca spațiu de învățare într-un mod interdisciplinar.

Închei prin a stabili locul și rolul educației de tip outdoor în sistemul de învățământ, așa cum îl vede pedagogul Constantin Cucoș: „Educația din școală rămâne sărăcită dacă nu este complementată de ceea ce se poate adăuga din afara perimetrului ei; Educația de tip outdoor nu eclipsează educația din sala de clasă, ci îi imprimă o altă demnitate și consistență. O școală inovativă va prelua și integra, în modul ei specific, astfel de situații, le va face aliat, sursa de revigorare, de întărire, de extensivitate a ariei ei de acțiune. Și asta, pentru binele școlii și al celor care intră în ea, deopotrivă!”

*Prof. inv. preșcolar Georgescu Maria
G.P.N. Răchițele de Sus*

UTILIZAREA LIMBII CA MIJLOC DE COMUNICARE ȘI DE GÂNDIRE LA VÂRSTA ȘCOLARĂ MICĂ

Omul este *robot* de setea de cunoaștere, de dorul de a se cunoaște.

Din clipa în care o făptură cunoaște *Cuvântul*, oricare i-ar fi nivelul de evoluție, ea trece-n rândul marilor privilegiați.

Cuvântul poate fi asemuit cu un fruct al cărui înveliș e "Vorbăria", al cărui miez e dat de "Elocință" și al cărui sâmbure e "Bunul simț". Din forța lui - a Cuvântului - au fost create toate câte sunt pe pământ.

De aceea, poetul ne îndeamnă: "Să nu lăsăm cuvintele nici să doarmă, nici să amortească, nici să zacă, nici să moară. Ele sunt așa cum ne spune Tudor Arghezi - comoara noastră de mare preț.

Scopul fundamental al predării limbii și literaturii române în școală îl constituie formarea la elevi a deprinderilor și obișnuințelor de exprimare corectă, clară și nuanțată în scris și oral.

"Cui revine sarcina formării la elevi a deprinderilor și obișnuinței de exprimare corectă, clară și nuanțată?" Cei dintâi chemați să răspundă acestei întrebări sunt, fără nicio umbră de îndoială, învățătorii.

Conștienți că disciplina de studiu, comunicarea, inclusă în planul de învățământ al ciclului primar, nu trebuie să rămână doar o etichetă sub care să se ascundă rutina, trebuie să se asigure o infuzie reală a actului verbal în viața de zi cu zi.

Copilul lucrează continuu în starea activă el adună permanent senzații și se exprimă: munca mentală a lui este tocmai aceea de a culege impresii și de a se exprima fără încetare, asemenea valurilor mării care niciodată nu obosesc și nu se opresc.

Dezvoltarea capacității de exprimare orală și scrisă a elevilor, asigură evoluția lor intelectuală, pregătirea lor la celelalte discipline, exprimarea experienței lor cu mijloace verbale adecvate, precum și o autocunoaștere.

Limba trebuie studiată în școală nu numai ca disciplină obligatorie, ci mai ales în realitatea funcționării ei, legată de ființele care o utilizează în scopul comunicării. Integrarea limbii în realitate, în actul comunicării, implică abordarea ei din perspectiva exigențelor acestui act și a elementelor care îl compun.

Limba (codul) este concretizată în mesaje create de emițător și interpretate de către receptor. Având în vedere că emițătorii și receptorii sunt ființe umane, se va ține seama de particularitățile lor psihologice, dar și de contextele sociale și situaționale în care se realizează comunicarea.

Este necesară integrarea actului de comunicare, a oricărui mesaj sau element dintr-un mesaj, în contexte identificabile în diverse niveluri: contextul verbal sau lingvistic (oral, scris) și contextul nonverbal (gesturi, mimică).

Toate aceste niveluri constituie contextul total de care trebuie să se țină seama în actul de receptare a oricărui mesaj, vorbit sau scris. Cunoștințele și experiența lingvistică anterioară a copilului constituie punctul de plecare pentru dezvoltarea ulterioară a vorbirii, pentru cultivarea limbajului. Accentul, va fi pus, deci, pe comunicare stimulând activitatea verbală a elevilor ajutându-i să comunice prin practicarea limbajului oral și scris în cadrul componentelor studiului limbii române: citirea, scrierea, exprimarea scrisă, studiul structurilor lingvistice și utilizarea expresivă a

limbii. Exercițiile de limbaj și temele abordate vor fi extrase cu precădere din universul copiilor, care să le satisfacă interesele și să le întărească încrederea în propriile posibilități de comunicare.

La vârsta școlară mică elevii trebuie să cunoască importanța limbajului pentru om, și, faptul că limbajul este perfectibil. Ei trebuie să țină seama că nu pot avea o exprimare adecvată, bogată, corectă cu un vocabular sărac. Carențele de vocabular la elevi au următoarele aspecte:

- ”bagajul” limitat de termeni cunoscuți;
- decalajul mare între vocabularul pasiv și cel

activ;

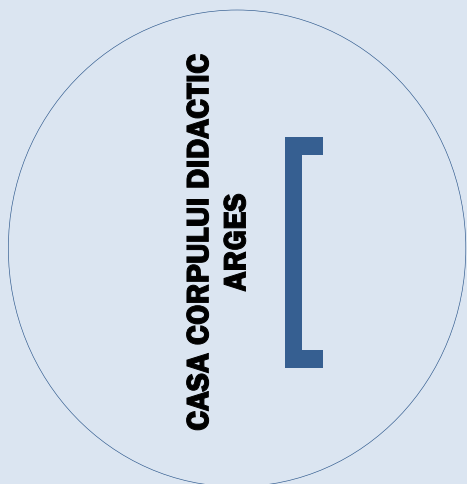
Pentru dezvoltarea limbajului și sporirea calitativă a vocabularului important este, nu atât numărul de cuvinte noi învățate, cât, mai ales, numărul de cuvinte cu mare frecvență în vorbirea curentă. Învățarea nu se transformă în capacitate de comunicare dacă li se dau elevilor sarcini de a memora cuvinte izolate (ca în dicționar) și dacă termenul nou nu este desprins dintr-un context care comunică fără echivoc, o idee. Odată formată preocuparea pentru corectitudine, bogăția și frumusețea exprimării, lecțiile de comunicare în limba română devin lecții interesante, atractive și cât mai eficiente. O strategie eficientă de perfecționare și

diversificare a exprimării este simularea de roluri, de situații de viață în care se întrebuițează codul limbii.

Punând elevii în roluri sociale diverse, ei sunt obligați să folosească cunoștințele pe care le posedă și cuvintele, expresiile, enunțurile lingvistice, stilul, tonul cerute de noua situație. Asemenea exerciții trebuie programate și reluate până când elevii se pot transpune ușor în diverse roluri și se dovedesc apti de o integrare socială imaginară prin jocul de rol. În felul acesta, școala devine viață, iar elevii vorbitori ai limbii ca mijloc de comunicare socială și nu numai ai limbii ”de școală” și ”pentru școală”.

Deprinzându-i să-și exerseze și să-și supravegheze ei înșiși exprimarea, elevii devin conștienți și interesați de propria lor formare și dezvoltare și se vor întrece între ei să-și ”vâneze” greșelile, să propună enunțuri îmbunătățite, să caute modele de exprimare la persoanele adulte, în manualele școlare, în literatură. În acest cadru, învățătorul devine principala figură, modelul modelelor. Din cauza aceasta el trebuie să-și controleze permanent vorbirea, corectitudinea exprimării, claritatea pronunției, justetea folosirii accentului și a intonației. Prin urmare, este esențial ca elevii să aibă asemenea modele în fiecare cadru didactic și în fiecare activitate desfășurată.

Prof. inv. primar: Ioniță Gherghina Cristina
Școala Gimnazială ”Petre Badea”, Negrași

SELECȚIA INIȚIALĂ ÎN JUDO

Succesul activității de performanță depinde de materialul uman cu care se lucrează și presupune depistarea de talente, care să corespundă din punct de vedere bio-motric și psihic cu modelul sportului respectiv. Pentru depistarea celor talentați trebuie să știm ce vrem să devină peste ani și trebuie să elaborăm modele pe categorii de greutate referitoare la nivelul calităților motrice și a raporturilor dintre ele, constituția fizică și modelul tehnico-tactic, precum și calitățile psihice necesare în competițiile de mare anvergură.

Pregătirea pentru selecția inițială

Este cunoscut faptul că, pentru practicarea organizată a judoului, în vederea creșterii unor elemente de valoare capabile de performanțe sportive pe plan intern și internațional, vârsta optimă de includere a copiilor în secțiile de judo este de 9-10 ani.

În calendarul Federației Române de judo primul concurs național de judo este cel de U-10 ani, ceea ce înseamnă că au în jur de 9 ani. Necesitatea și eficiența introducerii competițiilor la o vârstă așa de fragedă este o sabie cu două tăișuri pe de o parte cuprinderea copiilor într-o activitate planificată și condusă științific de la vârste mici 6-7 ani, pe de altă parte riscul de a exagera în pregătirea metodică a copiilor din dorința unei medalii, care la această vârstă nu reprezintă un indicator al marilor performanțe. Este de studiat statistic câți dintre campionii de la aceste vârste ajung să reprezinte România la competițiile de anvergură, câți mai rămân prinși în sistemul de performanță la nivel de juniori mari, tineret și seniori.

De asemenea un mare risc este cel al specializării timpurii, copii aleg să execute acele procedee care le aduc victoria iar antrenorii îngustează pregătirea, fără a-și fixa obiective pe termen lung.

Majoritatea antrenorilor care lucrează în domeniul performanței sunt personalități puternice cu dorință de afirmare și cu orgoliu potențat și de aceea impunerea unei linii directe va naște controverse puternice. Consultarea antrenorilor prin chestionare, discuții libere în cadrul stagiului de antrenori, notarea părerilor venite din domeniul în care activează - Cluburi Sportive Școlare, Licee cu program sportiv, Cluburi sportive municipale, Cluburi private unde obiectivele din fișa postului sau cele personale sunt diferite, dificultățile și oportunitățile din sistem ne pot duce la rezultate pozitive.

Pentru a se ajunge la finalizarea scopului propus pentru această etapă, specialiștii vor trebuie să respecte două indicații metodice fundamentale, determinate de particularitățile psiho-motrice ale copiilor de 6-9 ani):

- ✓ activitatea să aibă un conținut de pregătire fizică generală, urmărind o dezvoltare fizică armonioasă a copiilor, în principal cu mijloace specifice vârstei – jocuri dinamice;
- ✓ să nu se denatureze judoul, cunoscut fiind că prin conținutul lui acest sport oferă posibilitatea manifestării depline a tendințelor copiilor de a se întrece.

Când se dorește a se face o acțiune de selecție este nevoie de alcătuirea unei broșuri sau ilustrații, informări, în care să se prezinte următoarele:

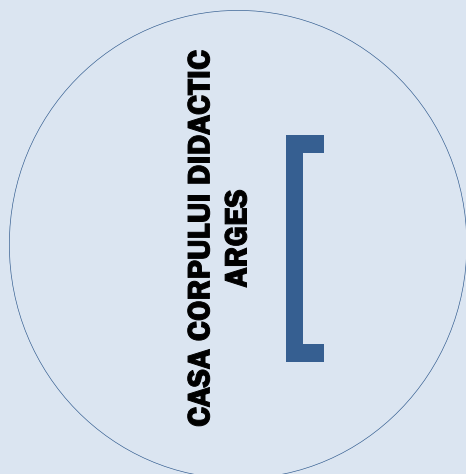
- Instituția care face selecția, baza materială pe care o deține, locul de desfășurare a antrenamentelor.
- Resursa umană, cadrul didactic cu care copii vor lucra, experiența acestuia în a lucra cu copii, rezultatele anterioare obținute în plan educativ, social și al performanței sportive
- Programul de antrenament să fie unul accesibil, mulți dintre copii fiind prinși în diverse activități de educație (after school, meditații etc) iar părinții având un program încărcat cele mai accesibile ore fiind 16-18 și 18 -20
- Trebuie prezentați de asemenea sportivii de valoare care au reușit performanțe deosebite la competițiile naționale și internaționale, dar și inserția în societate, pe piața muncii a celor care se dedică sportului
- Un alt punct care trebuie atins este în a demonta acea idee preconcepută, că practicând judo te dezvolți mai puțin în înălțime. Argumentele aduse de medicul sportiv al școlii, dar și prezentarea modului de lucru cu copii, fără a face excese de orice natură, și adaptate particularităților de vârstă ale celor mici conving părinții despre importanța acestui sport.
- Trebuie să ne orientăm către motivele unui părinte de a-și da copilul la judo, și trebuie pus accent pe caracterul educativ al judoului

- Judoul își aduce o importantă contribuție la dezvoltarea concomitentă a fizicului și a psihicului copilului cu efecte deosebite în integrarea în societate și în formarea ca om a individului.
- Discuții cu părinții spre a-i face să înțeleagă ce înseamnă judo - calea supleții, că este un drum în viață și un factor important de echilibru comparat cu dezavantajele vieții moderne.
- Selecția să se organizeze în locuri cunoscute, accesibile copiilor. În acest sens se vor alege sălile de sport ale școlilor din care urmează să se selecționeze viitorii judocani.

Bibliografie:

1. Catedra de atletică grea, Teoria și Metodica Judoului, ANEFS, 2004;
2. Rabolu, E., N., Judo - Aspecte Teoretice, Ed. Trend, Pitești, 2017.

*Profesor Rabolu Elian Narcis,
L.P.S. "Viitorul", Pitești*

EDUCAȚIA COPILOR CU CERINȚE EDUCAȚIONALE SPECIALE

A înțelege ce sunt cerințele educaționale speciale nu este deloc complicat. Trebuie să pornim în a înțelege că fiecare are nevoie de educație pentru că prin educație ne dezvoltăm și putem deveni membrii integrați ai societății, dar și că această educație trebuie să fie potrivită fiecăruia pentru a fi de folos. De la început e nevoie să acceptăm un adevăr evidențiat de practică și dovedit de știință: fiecare este diferit.

Putem spune că există multe diferențe date de particularitățile de vârstă, altele date de trăsăturile fizice, de reacții emoționale, de temperament, de ritmul de dezvoltare, de ritmul cu care învață, de stilul învățării, de preocupările predilecte, de aptitudini și talente, dar și de comportamentele pe care și le manifestă fiecare.

Toate aceste diferențe se traduc în activitatea școlară cu a înțelege că succesul predării -învățării depinde de cum identificăm diferențele dintre copii, dar și de valoarea pe care o dăm acestor diferențe, adică le vedem ca cerințe față de activitatea noastră.

Practic, noi profesorii suntem importanți și pentru felul în care acceptăm și valorizăm sau încercăm să nu observăm și să eliminăm diferențele dintre copii: dacă vedem diferențele ca provocare pentru a ne îmbunătăți practicile sau dacă le vedem ca efecte sau probleme care îi privesc doar pe copii. Diferențele determină existența unor cerințe față de educație. Aceste cerințe sunt mai mult sau mai puțin speciale, în funcție de cum trebuie adaptată educația către fiecare beneficiar. Indiferent de diferențele pe care le manifestă copiii unii față de alții, când vin la școală ei trebuie sprijiniți să învețe.

Mai mult, mulți copii se confruntă cu probleme la un anumit moment al vieții lor. Unele probleme se rezolvă, altele necesită sprijin continuu. Pentru profesori este important să știe că toți copiii trebuie să beneficieze de educație și să găsească calea pentru a face aceasta. De asemenea, trebuie să spunem de la început că toți copiii pot învăța, dar dacă nu frecventează școala șansele de a învăța se reduc foarte mult.

Educația integrată a devenit o mișcare care se opune politicilor și practicilor exclusiviste. Ea se referă la faptul că fiecare copil trebuie integrat într-un program adecvat de educație și că fiecare copil are dreptul să

meargă la școală unde merg toți copiii din vecinătatea sa și care răspunde nevoilor sale educative. Această mișcare a câștigat teren în cursul ultimului deceniu până când a devenit metoda preferată pentru a răspunde nevoilor educative ale tuturor elevilor, școlilor și claselor obișnuite.

Inițiativele în plan internațional luate de Națiunile Unite, UNICEF, UNESCO, Banca Mondială și organizații neguvernamentale au dus la următoarele concluzii și opinii: toți copiii au dreptul de a fi educați împreună, oricare ar fi dizabilitatea și handicapul sau dificultățile de învățare. Educația integrată este un drept în respectarea căruia este vorba de educație bună și de bunul simț social

Atât la nivel internațional cât și la nivel național există o dezbatere continuă asupra avantajelor includerii copiilor cu cerințe educative speciale în structurile educative alături de covârșnicii lor. Integrarea școlară a copiilor cu cerințe educative speciale crează discuții, dispute, dar există ca tendință în toata lumea. Educația incluzivă cuprinde această discuție dar și în plus, orientarea spre calitate și eficiență a întregului sistem educativ, formal și nonformal. Unii părinți, profesioniști și chiar persoane cu dizabilități argumentează că unei persoane care este împiedicată să participe împreună cu egalii săi în școlile generale i se neagă dreptul fundamental la educație. Alții, dimpotrivă, afirmă că prin integrarea în școlile generale multor copii cu cerințe speciale nu li se asigură satisfacerea nevoilor lor.

Argumentele celor din urmă se bazează pe nevoia de curriculum școlar adaptat, resurse și atitudini pozitive ale personalului din școli, dar și pe nevoia de formare a unor deprinderi pentru profesori și părinți în așa fel încât acești copii să fie incluși în adevăratul sens al cuvântului. De aceea de multe ori incluziunea se confundă cu integrarea deplină sau integrarea de calitate. La altă extremă, există persoane care văd includerea tuturor copiilor în școli obișnuite sau speciale ca imposibilă, nerealistă și așa de pretențioasă în resurse încât încalcă principiul folosirii raționale și echitabile a resurselor pentru toată populația școlară. De aceea unii cred că cerințele speciale nu pot fi asigurate decât cu rezerve speciale adică discriminative.

Incluziunea nu este un simplu concept care să poată fi redus la plasarea, respective la integrarea copilului cu cerințe speciale în școală. Definiția are în vedere atât noțiunea de acces educațional cât și recunoașterea importanței acoperirii adecvate a nevoilor individuale ale copiilor. Creșterea accesului în școala generală

Este un scop important. Totuși acest scop nu reprezintă totul și nu se obține spontan. Este nevoie de planificare activă și de promovare a unei abordări mai deschise și mai flexibile asupra educației. Cuvântul de ordine pentru a înțelege educația incluzivă este flexibilitatea. Principiile educației incluzive cer să se aibă în vedere importanța satisfacerii nevoilor, cerințelor individuale ale copiilor, să se lucreze în parteneriat cu elevii și cu părinții, persoanele care fac educație, să se implice profesorii și școlile în dezvoltarea acestei abordări. Educația incluzivă este legată de o societate care promovează valorile democratice și ascultă vocile tuturor membrilor ei. Societatea pluralistă, multiculturală și democratică este bază de dezvoltare a educației incluzive.

Diferența între integrare și incluziune este diferența între două moduri de a aborda educația copiilor în societate. Educația integrate se referă la copiii cu dificultăți de dezvoltare și adaptare și la soluții speciale pentru aceștia.

Ea pune în centru problema specială a copilului. Educația incluzivă se referă la toți copiii, pentru a le acoperi adecvat nevoile educative și de dezvoltare, pornind de la ideea că fiecare este special și are nevoi speciale în anumite perioade. Ea pune în centru copilul, ca univers complet și ca partener în educație. Educația integrată a apărut ca o reacție la marginalizare și excludere, educația incluzivă este un pas înainte pe calea schimbării societății, prin grija către toți membrii acesteia și valorizarea diferențelor dintre oameni și eliminarea oricărei forme de discriminare. Actual, politicile educaționale merg pe transformarea școlilor și politicilor școlare în așa fel încât să se realizeze educație incluzivă în fiecare.

Bibliografie:

Ungureanu Dorel, *Copiii cu dificultăți de învățare*, E.D.P.S.A, București, 1998

*Prof. inv. preșcolar Panainte Costinela-Elena
Liceul Tehnologic I.C. Petrescu Stâlpeni*

METODE ȘI TEHNICI DE EVALUARE ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL ONLINE

Evaluarea joacă un rol important în procesul de învățare – atât evaluarea sumativă cât și formativă oferă informații despre progres și ghidează învățarea. Evaluarea este esențială pentru procesul de certificare și rezultatele sunt utilizate în mai multe feluri pentru a măsura evoluția și succesul elevilor, profesorilor, cursurilor sau ale instituțiilor. Datorită importanței evaluării, s-au dezvoltat diferite tipuri ale acestui tip de proces.

Evaluarea online a crescut în popularitate deoarece se crede că va ajuta la administrarea unor volume mari de notare și administrare și de aceea vine în ajutorul cadrului didactic. În ciuda utilizării răspândite a computerelor în predare și învățare, utilizarea acestora în ceea ce privește evaluarea a fost limitată. Există o tendință de a asocia evaluarea bazată pe utilizarea computerului cu întrebările cu alegere multiplă, poate din cauză că așa s-a utilizat pentru prima oară tehnologia informatică. Evaluarea bazată pe utilizarea computerului nu

face numai să genereze exerciții de rutină ca aceste întrebări cu alegere multiplă, ci poate îmbogăți experiența elevilor. Principala utilizare a evaluării online poate avea ca scop mai degrabă evaluarea formativă decât sumativă a elevilor. Acesta furnizează cea mai întâlnită formă de feedback prin intermediul forumurilor de discuții sau exercițiilor online. O altă utilizare populară a tehnologiilor online este predarea electronică a temelor care poate simplifica procesul administrativ. Cel mai puțin prețuită și utilizată este autoevaluarea, care are multe rezultate pozitive – de obicei încurajează independența elevului și îi ajută pe aceștia să dezvolte abilitățile necesare pentru o învățare autonomă (și pe tot parcursul vieții). Există un număr de beneficii percepute în utilizarea computerelor în procesul de evaluare:

- posibilitatea de a nota cu rapiditate și în mod adecvat un număr mare de răspunsuri.
- monitorizarea răspunsurilor elevilor.
- evaluarea poate avea loc într-un mediu cu acces deschis.
- evaluările pot fi păstrate și reutilizate.
- furnizarea de feedback imediat.

Articolele de evaluare pot fi selectate la întâmplare pentru a furniza un document diferit fiecărui elev. Evaluarea ar trebui să fie îndeajuns de flexibilă și diversă pentru a lua în considerare nevoile și circumstanțele diferite ale elevilor care urmează cursuri online. Flexibilitatea poate însemna:

- susținerea de exerciții de evaluare pentru a dovedi circumstanțele și nevoile elevilor;
- furnizarea de flexibilitate în durată sau furnizarea de opțiuni pentru situații neprevăzute pentru a compensa lipsa de fiabilitate sau diferențele în ceea ce privește conexiunile tehnologice;
- furnizarea posibilității de alegere a locului de desfășurare a procesului de evaluare deoarece elevii pot efectua exerciții de evaluare la locul de studiu, care poate fi acasă, locul de muncă sau orice loc ales

Când e mai bună evaluarea online?

Evaluarea online este susținută de aceleași principii de valabilitate, fiabilitate, flexibilitate și echidistanță și utilizează multe dintre strategiile folosite în predarea și evaluarea tradițională față în față. Diferența constă în contextul evaluării, în interacțiunile dintre evaluator și cei care sunt evaluați și procesele de colectare și administrare. Evaluarea online poate fi utilizată:

- ca o sursă independentă de dovezi pentru evaluare;
- ca o contribuție la întregul proces de evaluare;
- în vederea colectării, transmiterii și administrării materialelor de evaluare și resurselor.

Evaluarea online poate furniza o mai mare flexibilitate asupra locului, momentului și modului în care este efectuată evaluarea, dar și o mai largă gamă de opțiuni elevilor pentru a-și demonstra cunoștințele și abilitățile.

Opțiunile de evaluare online

Evaluarea poate fi efectuată de către cadrul didactic, elev, colegi sau de către o persoană sau un grup din afară. Cele mai comune

strategii de evaluare online utilizate sunt în prezent: utilizarea comunicării prin computer ca mediu de transfer pentru a trimite și a comenta pe marginea temelor de genul: eseuri; alcătuirea și predarea de portofolii; și pentru testarea pe computer, de ex. răspunsuri scurte, întrebări cu răspuns de tipul alegere multiplă și quiz-uri. Unele dintre opțiunile online enumerate în literatura de specialitate includ:

- teme scrise;
- participarea la discuții online;
- eseuri;
- publicarea lucrărilor/prezentărilor elevilor;
- quiz-uri și întrebări online;
- activități experiențiale, cum ar fi jocul de rol;
- teme colaborative;
- dezbateri;
- portofolii;
- revizuirii;
- examene online (cu carte deschisă, structurate, cronometrate).

Răspunderea elevului

Învățarea online, prin natura sa, necesită un grad de independență al elevilor și abilitatea de a rezolva probleme (adică, abilitatea de a rezolva probleme de învățare și probleme tehnice). Lucrul în afara școlii, departe de profesori și colegi, înseamnă că elevii trebuie să-și asume responsabilități mai mari dacă doresc să reușească la cursurile online. În plus, există percepția conform căreia elevii sunt încurajați să-și asume și mai multe responsabilități pentru propriul proces de învățare pentru a face față așteptărilor angajatorilor și ale comunității. S-a încercat trecerea către abordări mai centrate pe elev în ceea ce privește predarea și învățarea care încurajează elevii să facă acest lucru. Se pare că acest principiu ar trebui extins și la evaluare. Autoevaluarea, evaluarea de către colegi, învățarea prin descoperire, reflecția și articularea sunt doar câteva metode prin care elevii sunt încurajați să-și administreze propria învățare și evaluare. Alte metode include opțiuni de discuție a activităților de evaluare, mod de prezentare, durata a evaluării și decizii referitoare la punctaj sau notare. Provocarea care rămâne este aceea de a găsi rezultate măsurabile pentru a demonstra însușirea competențelor și a abilităților dorite.

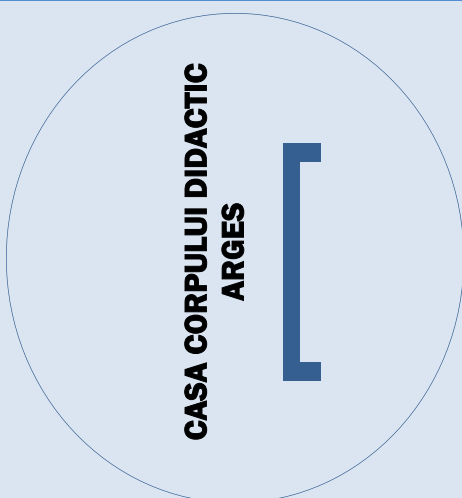
Bibliografie:

Referențialul în evaluarea școlară, Marin Manolescu

Teoria și metodologia evaluării, Marin Manolescu

Perspective inovative ale evaluării în învățământul primar, Evaluarea digitală, Marin Manolescu, Mirela Frunzeanu

*Prof. înv. primar Ioniță Irina Florentina
Școala Gimnazială Merișani*

8 BENEFICII ALE SPORTULUI PENTRU DEZVOLTAREA COPILULUI!

În afara beneficiilor pentru sănătate, sportul oferă copilului multe lecții de viață, care pot sta la baza reușitelor profesionale și personale, din viața de adult.

1. Spiritul de echipă

Sportul în echipă dezvoltă abilitățile copilului de a colabora cu ceilalți pentru atingerea unui scop comun, de a-și asuma responsabilități multiple și de a învăța să le îndeplinească. Micuțul va experimenta atât eșecul cât și victoria și va învăța să-i încurajeze și să nu-i învinovățească pe alții. Mai târziu, într-un mediu profesional, roadele spiritului de echipă, nu vor întârzia să apară.

2. Orice greșală, un pas înainte...

Sportul maturizează copilul și îl pregătește pentru "competiția" cu viața. În competițiile sportive, copilul se obișnuiește cu faptul că nu trebuie să abandoneze și să fie descurajat, atunci când el sau echipa suferă o înfrângere, ci să-și adune puterile și să

demonstreze că poate face mai mult, că poate ajunge la performanța. Mai târziu, în viața de adult, înfrângerile nu-l vor lua prin surprindere, dimpotrivă, vor fi o motivație pentru a învinge obstacolele.

3. Fără muncă nu există performanță!

Sportul îl învață pe copil cu disciplina de a munci și de a învăța în mod constant. De asemenea, sportul îi "predă" copilului lecția că nu poate obține nicio victorie fără muncă, iar atunci când își dorește cel mai bun rezultat, nu trebuie să se bazeze pe "noroc", ci pe propriul efort. Antrenamentele, sacrificarea timpului liber și a anumitor plăceri, efortul organizat, îl fac pe copil mai responsabil și mai atent, arătându-i că fără muncă și sacrificii nu poate ajunge în vârf!

4. Abandonarea subestimării

Sportul îl va învăța pe micuț o regulă de viață: să nu subestimeze, nici propriile puteri, dar nici valoarea adversarului! Aceasta psihologie îl pregătește pentru viață, când va fi important să aibă încredere în sine, dar să nu-și desconsidere nici "adversarul" de orice natură ar fi, pregătindu-se cu multă determinare și disciplină pentru a învinge.

5. Criticile zidesc și nu dărâmă!

Sportul îl va educa pe copil să suporte și să folosească în mod constructiv criticile pe care le primește. Acestea îl vor ambiționa să-și depășească punctele slabe și să devină mai bun pe viitor.

6. Tratament pentru stres

Sportul este una din cele mai ușoare și eficiente metode de a combate stresul, lipsa încrederii în sine, tulburările de dispoziție, tulburările de somn, anxietatea, sau depresia în rândul copiilor. Activitatea fizică determină scăderea hormonilor de stres și creșterea secreției de endorfine, la nivelul sistemului nervos. Endorfinele, cunoscute și sub denumirea de "hormonii fericirii", au un rol regenerativ la nivelul celulelor și sunt responsabile de buna dispoziție resimțită după practicarea unei activități sportive.

7. Încrederea în sine

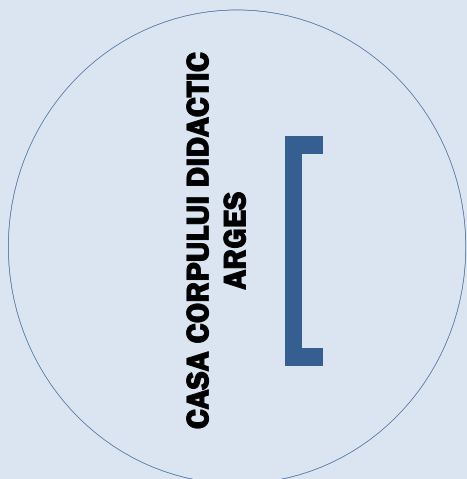
Sportul ajută copilul să se dezvolte fizic și psihic, combate obezitatea, dezvoltă inteligența și îi cultivă încrederea în sine și în forțele proprii, voința și concentrarea. Un copil care face sport cu regularitate, va crește armonios și va fi mult mai bine pregătit, pentru a face față situațiilor dificile din viața de adult. Sportul în echipă contribuie și

la creșterea abilităților sociale de interacțiune și comunicare cu ceilalți.

8. Crește performanța intelectuală

Mișcarea antrenează și dezvoltă nu numai sistemul musculo-articular al copilului, dar și creierul. Sportul este un antrenament și pentru scoarța cerebrală! Această activitate cerebrală este un tonic pentru sistemul nervos, alături de hormoni benefici care sunt stimulați de mișcarea fizică (neurotrofine). Sportul îmbunătățește astfel și procesele cognitive de învățare și memorare. Deasemenea, sportul consumă eficient energia debordantă a copiilor, educându-le puterea de atenție și concentrare, la școală. Încurajați-vă copiii să practice un sport preferat, deoarece beneficiile sunt multiple, atât pentru creșterea și dezvoltarea lor, cât și pentru sănătatea fizică și mentală.

*Prof. Iordache Luminița
Liceul cu Program Sportiv „Viitorul” Pitești*

ÎNVĂȚAREA ONLINE – AVANTAJE ȘI DEZAVANTAJE

În contextul dinamicii actuale din spațiul comunicării cunoașterii și a nevoilor tot mai complexe de (auto)cunoaștere și competență, procesul de predare-învățare-evaluare se redefinește într-un ritm tot mai alert. Încorporând teorii și aplicații consacrate, dar și practici noi și flexibile, educația online se prezintă ca un proces complex și dinamic, care încearcă să răspundă cât mai eficient nevoilor de învățare ale generațiilor actuale și viitoare de elevi. Cu toate acestea, rolul cadrului didactic în procesul educațional rămâne în continuare vital în selectarea celor mai potrivite conținuturi, care să construiască competențe solide, precum și în oferirea climatului emoțional adecvat învățării și a suportului moral, în stabilirea scopurilor de învățare și monitorizarea procesului.

Cea mai nouă tendință în învățământ, cunoscută și apreciată ca cea mai eficientă și de dorit de până acum, este învățământul electronic. Cunoscut ca „e-learning” sau, mai nou, ca „e-

education”, conceptul de învățământ electronic (sau virtual) este reprezentat de interacțiunea dintre procesul de predare – învățare și tehnologiile informaționale. E-learning este în acest moment mai mult decât un concept, este parte din învățământul actual, tinzând să devină tot mai căutat prin economia de timp pe care o implică. Acest concept permite flexibilizarea procesului de învățământ până la a oferi cea mai largă gamă de cărți electronice, sfaturi, imagine și text.

Dezvoltarea profesională și învățarea în modelul tradițional devin deja istorie. Nu există experți în clase, lucrurile se mișcă rapid, iar profesorii și elevii trebuie să facă echipă pentru crearea unui mediu de învățare prin utilizarea tehnologiilor moderne. Astăzi, cel mai bun și cel mai important canal de distribuție este cel online. Mediul online sprijină abilitățile secolului al XXI-lea, precum colaborarea, comunicarea și creativitatea.

Oportunitățile de învățare online și utilizarea resurselor educaționale deschise și a altor tehnologii pot reduce costurile asociate cu materialele necesare instruirii și permit utilizarea mai eficientă a timpului profesorului. Astăzi, putem vorbi despre o învățare combinată care îmbină oportunitățile de învățare față în față cu oportunitățile de învățare online. Gradul în care are loc învățarea online și modul în care este integrată în curriculum pot varia în funcție de școli.

Avantajele și dezavantajele utilizării platformelor eLearning pentru activitatea de învățare și evaluare

O platformă e-learning este un set integrat de servicii interactive online, care oferă profesorilor, elevilor, părinților și altor persoane implicate în educație, informații, instrumente și resurse pentru a sprijini și a spori livrarea și managementul educațional.

Principalele caracteristici ale platformelor de e-learning sunt:

- Autentificare
- Generarea de conținut
- Vizualizarea conținutului
- Diferite medii cu un profesor / tutore
- Efectuarea de activități, cum ar fi sarcini, grupuri de lucru
- Raportul activităților întreprinse de către elev
- Instrumentele de evaluare

Având la bază tehnologiile e-Learning (multimedia), **platformele eLearning au o serie de avantaje**, precum:

- Accesul la cunoștințe, în orice moment și din orice locație
- Centrare pe elev/participant
- Elevii pot colabora și învăța împreună
- Favorizează creativitatea și descoperirea de noi interpretări
- Permite accesul la noile competențe cerute de viața modernă
- Profesorul se poate adresa unui număr mult mai mare de elevi decât în învățământul tradițional
- Materialele pot fi personalizate

Bibliografie:

- Huberman, A. M. *Cum se produc schimbările în educație: Contribuție la studiul inovației*. București: EDP, 1978;
- Istrate, O. *Educația la distanță. Proiectarea materialelor*. Botoșani: Agata, 2000.

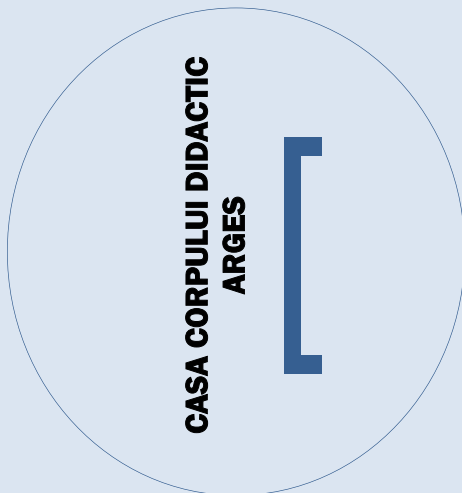
- Posibilitatea modificării informației difuzate
- Accesibilitate, confort, flexibilitate
- Interacțiunea cu profesorul este liberă, fără constrângeri
- Elevul poate învăța în ritmul lui propriu
- Elevul poate beneficia de feedback rapid și permanent
- Costuri reduse de distribuție a materialelor
- Învățământul online este organizat pe subiecte, nu pe grupe de vârstă

Dintre dezavantajele create de instruirea online amintim:

- Lipsa unor resurse tehnologice performante și a unor conexiuni optime la rețea, de joasă performanță în ceea ce privește sunetul, imaginile și anumite grafice
- Apar unele probleme legate de contactul face-to-face, esențial de multe ori pentru socializare
- Nu orice curs poate fi livrat prin intermediul platformelor eLearning
- Necesitatea experienței elevilor în domeniul calculatoarelor
- Elevii trebuie să fie extrem de motivați pentru a participa la cursurile online
- Posibilitatea apariției, pe plan uman, a reducerii capacității de exprimare verbală a examenatului, însoțită de o pierdere a capacităților de prezentare-argumentare-contrargumentare și accentuarea gradului de dezumanizare, paradoxal chiar în condițiile în care tehnica și tehnologia au deschis noi drumuri și au oferit noi instrumente și tehnici pentru comunicarea interumană.

Observând numărul mult mai mare de avantaje decât al dezavantajelor, putem spune că utilizarea platformelor eLearning este o oportunitate oferită celor care doresc să obțină o formare continuă. Ea nu exclude educația clasică, în care sunt utilizate obiecte reale ca sursă de informare, ci îi adaugă resursele virtuale. Este indicată o îmbinare între metodele clasice de învățare și evaluare și a celor eLearning pentru a obține performanțe în ceea ce privește dezvoltarea competențelor elevilor.

*Prof. învă. primar Ciobanu Aurelia
Școala Gimnazială „George Topîrceanu” - Mioveni*

GRĂDINIȚA, FAMILIA ȘI COMUNITATEA - PARTENERI ÎN EDUCAȚIE

Funcția centrală a educației este aceea de formare și dezvoltare permanentă a personalității individului cu scopul integrării sociale optime. Omul este în permanentă interacțiune cu factorii sociali ai existenței sale. În această interacțiune, el asimilează normele și valorile societății, modelele sociale de comportament, mijloacele sociale de comunicare umană. Prin aceasta, el este pregătit pentru viața socială, pentru asumarea unor roluri și responsabilități. Acest proces se realizează de-a lungul diferitelor etape de viață, în cadrul unor forme specifice de activitate socială și în cadrul specific al unor instituții sociale: familia, grădinița, școala, instituțiile culturale, dar și împreună cu întregul sistem al mijloacelor moderne de informare și influențare.

Procesul de integrare în societate începe în familie din timpul copilăriei mici, când intervin primele contacte sociale și experiențe de viață (socializarea primară sau socializare de bază), și continuă de-a lungul vieții omului, odată cu dobândirea unor statusuri și roluri succesive (socializare continuă sau secundară).

Primele deprinderi de viață sănătoasă ale copilului sunt dezvoltate în familie (deprinderi igienice, de alimentație sănătoasă), acestea constituind suportul dezvoltării ulterioare și punându-și amprenta asupra întregii personalități. Tot în familie, copilul își însușește limbajul. Volumul, calitatea vocabularului, corectitudinea exprimării depinde de modelele oferite de părinți, de felul în care aceștia interacționează și îi solicită pe copii. În familie se formează cele mai importante

deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, ordinea, răbdarea etc. În realizarea acestor sarcini, modelul parental ajută cel mai mult, părinții oferind copilului exemple de comportamente în diferite contexte.

Activitatea educativă din grădiniță nu poate fi izolată, separată de alte influențe educative ce se exercită asupra copilului și mai ales, de cea din familie. Educația trebuie să se manifeste permanent ca o acțiune coerentă, complexă și unitară a grădiniței și familiei. La intrarea în grădiniță, părinții sunt cei care dețin toate informațiile legate de copil: stare de sănătate, obiceiuri alimentare, particularități de învățare, mod de comportare, probleme în dezvoltare etc. În același timp, grădinița, ca prima instituție care se conduce după principii și metode științifice, deține mijloace specifice pentru valorificarea potențialului fizic și psihic al fiecărui copil. Îmbinarea în parteneriat a informațiilor deținute de părinți cu cele ale grădiniței trebuie să fie în beneficiul copilului.

Termenul de parteneriat presupune realizarea unei alianțe pentru atingerea unor obiective comune. Pentru ca parteneriatul să funcționeze este nevoie de respect, încredere reciprocă, consens cu privire la scopurile acțiunii și strategiilor de atingere a acestora și de asumarea în comun a drepturilor și responsabilităților.

Educația copilului este o acțiune care presupune schimb de experiențe, de competențe și valori între toți adulții care îl susțin în dezvoltare și cu care acesta intră în contact. Acest lucru presupune ca parteneriatul educațional dintre familie și

grădiniță să se extindă și către comunitatea care le include.

Parteneriatul educațional se realizează între:

- agenții educaționali (copii, părinți, personalul grădiniței, specialiști în probleme de educație: psihologi, logopezi, terapeuți etc.);
- instituții ale educației (familie, grădiniță, școală, centre comunitare, cluburi sportive, cluburi ale copiilor etc.);
- membrii ai comunității cu influență asupra dezvoltării copilului (medici, reprezentanții primăriilor, ai poliției, ai bisericii, ai Direcțiilor regionale de protecție a copilului etc.);

În orice parteneriat educațional este important să fie implicați copiii, iar activitățile desfășurate să fie în beneficiul acestora.

Bibliografie:

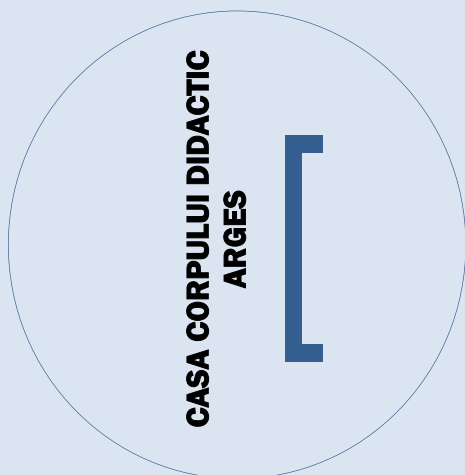
- Dumitrana, Magdalena - „Copilul, familia și grădinița”, Ed. Compania, București, 2000
- Revista Învățământul preșcolar nr.4, București, 2007

În funcție de specificul comunității în care se află grădinița, se pot realiza parteneriate cu:

- instituții sanitare, în susținerea unor activități care au ca scop creșterea și dezvoltarea tuturor membrilor comunității;
- asociațiile nonguvernamentale, pentru rezolvarea unor probleme de ordin social;
- parteneri privați care pot sprijini grădinița cu fonduri materiale sau prin activități de voluntariat;
- mass-media, pentru promovarea imaginii grădiniței, pentru promovarea ideilor noi, valorilor etc.

Prin crearea parteneriatului grădiniță–familie–comunitate copiii câștigă un mediu de dezvoltare mai bogat, între participanți se creează relații pozitive și fiecare își va dezvolta sentimentul coeziunii sociale.

*Prof. inv. preșcolar Petria Ecaterina
G.P.N. „Căsuța cu Povești” Curtea de Argeș*

ROSTURILE DE SUDARE - Studiu de specialitate

Rostul de sudare este spațiul liber de o anumită formă geometrică, care se lasă între piesele de îmbinat în vederea asigurării pătrunderii sudurii pe toată grosimea metalului de bază. Forma și dimensiunile rosturilor depind de o serie de factori, dintre care importanță mai mare prezintă următorii:

- calitatea și grosimea metalului de bază;
- proprietățile necesare ale îmbinării sudate;
- metoda de sudare;
- calitatea materialelor adaos;
- poziția de sudare și accesibilitatea locului de îmbinare;

Elementele rosturilor sunt notate prin cotele de dimensiuni caracteristice (Fig.1):

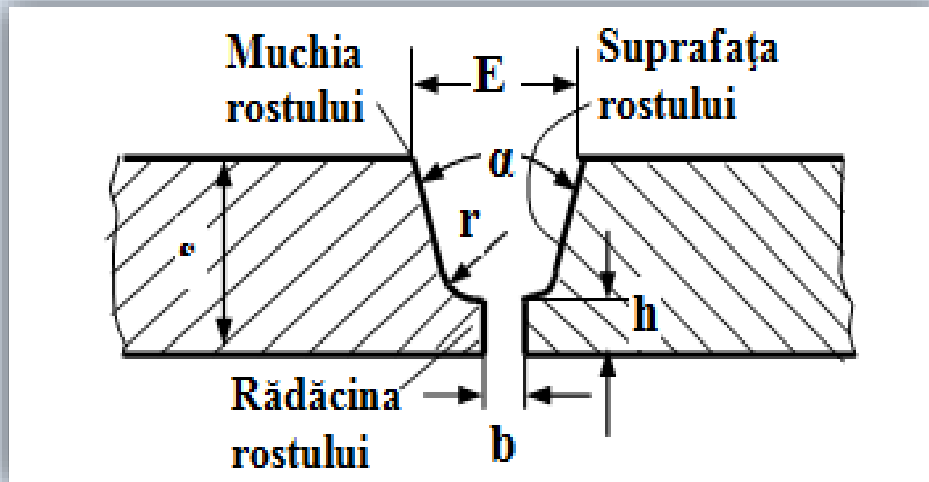
b - deschiderea rostului (mm)

α - unghiul rostului (grad.);

- h** - înălțimea rădăcinii rostului (mm);
- E** - lățimea rostului (mm);
- r** - raza rostului (mm);
- s** - grosimea metalului de bază (mm);
- l_r** - lungimea rostului (mm);

În afara acestora se mai definesc următoarele noțiuni:

- rădăcina rostului;
- muchia rostului;
- suprafața rostului etc.

Fig.1. Elementele rostului de sudare.

Clasificarea rosturilor de sudare se face în funcție de forma geometrică și gradul de simetrie a secțiunii transversale. Astfel se deosebesc rosturi:

- simetrice sudate dintr-o parte;
- asimetrice sudate dintr-o parte;
- simetrice sudate pe ambele părți;
- asimetrice sudate din ambele părți;

După forma geometrică rosturile pot fi prelucrate în: **I, V, Y, U, X, 2U** etc.

Prelucrarea rosturilor se face prin metode termice, sau mecanice prin așchiere sau forfecare. De regulă tăierea elementelor constructive din semifabricatele laminate se face prin metode termice (cu flacără și jet de oxigen, cu plasmă, cu arc electric, laser etc.), urmată de prelucrarea mecanică prin frezare, strunjire, rabotare, polizare etc.

Rosturile în I se caracterizează prin tăierea și prelucrarea perpendiculară pe suprafața tablei a rostului de sudare (Fig.2). Este cel mai economic rost, deoarece prelucrările mecanice sunt minime, pierderile de metal sunt reduse, necesarul de metal adaos este mic, iar productivitatea procesului de sudare este mare. Rosturile în I pot fi sudate dintr-o parte sau din ambele părți, dintr-o trecere sau două treceri. Cel mai frecvent se aplică la procedeele de sudare cu surse puternice de căldură, de pătrundere mare (MAG/MIG, sub strat de flux, în baie de zgură, cu plasmă, laser, fascicul de electroni, prin presiune în stare solidă etc.).

Șocul termic fiind mare se pot suda numai oțelurile carbon, slab aliate sau inoxidabile cu conținut scăzut de carbon, aluminiu, titan și aliajele lor. Apare pericolul de supraîncălzire și de formare de fisuri în apropierea cusăturii sudate.

Se aplică la table cu grosimea de $s = 1-14$ mm, lăsând un rost de $b = 0,5-5$ mm.

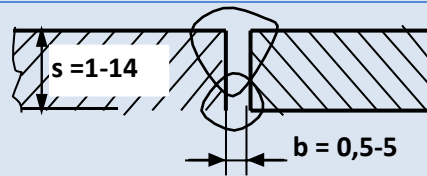

Fig.2. Rostul în I.

Rosturile în V sunt prelucrate prin teșire pe toată grosimea metalului de bază, dimensiunea cea mai importantă fiind unghiul rostului, care variază între $\alpha = 30 - 90^\circ$ (Fig.3). Înclinarea se poate obține direct prin tăiere termică, sau poate fi realizată ulterior prin frezare. Este un rost mai puțin economic, pierderea de metal este mare, iar necesarul de metal adaos ridicat. Dar pătrunderea sudurii este foarte bună pe toată grosimea metalului de bază, nu sunt necesare surse puternice de căldură, supraîncălzirea și topirea metalului de bază sunt mici. Pentru evitarea scurgerii băii de sudură la rădăcina cusăturii este necesară susținerea băii de metal topit cu suport de cupru, pernă de flux sau bandă de oțel. Sudarea se face din mai multe treceri, cu recomandarea de a resuda rădăcina din partea opusă. Accesul la cusătură este foarte bun, fiind recomandat la poziția de sudare peste cap și în locuri greu accesibile.

Proprietățile îmbinărilor sudate în rosturi în V sunt foarte bune, cusătura este formată mai mult din metalul de adaos, pericolul de fisurare este redus, iar structura este fină. Rosturile în V se aplică în majoritatea cazurilor la oțeluri aliate și înalt aliate sensibile la supraîncălzire și fisurare, ușor călibile, dar pot fi utilizate și la sudarea Cu, Al, Ni, Ti și aliajele lor, cu grosimea de $s = 3-32\text{mm}$, prin procedee manuale de sudare cu arc electric și electrod învelit, WIG, sau flacără oxiacetilenică.

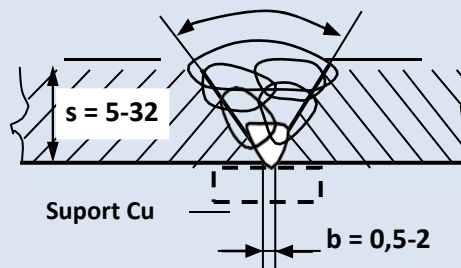
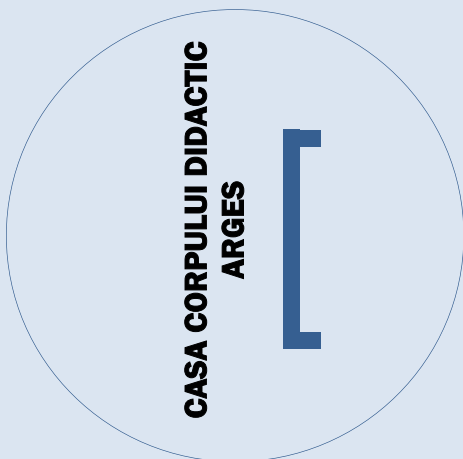

Fig.3. Rostul în V.

Bibliografie:

1. <https://sim.utcluj.ro/stm/download/Sudura/Curs%20Sudura.pdf>

*Prof. Ing. Bucurescu Iuliana
 Liceul Tehnologic „Dimitrie Dima” Pitești*

Proiectul REFORM la final

Sporirea competențelor educatorilor pentru consiliere și motivare

Proiectul “REFORM” se adresează dezvoltării cunoștințelor profesionale și competențelor educatorilor pentru a oferi oportunități educaționale și de angajare mai bune elevilor lor, prin creșterea motivației și interesului pentru propria dezvoltare.

De-a lungul a doi ani, partenerii din șapte organizații și șase țări diferite, au testat, adaptat și implementat practici inovative care pot oferi educatorilor abilitățile de care au nevoie în munca lor de consiliere, organizând o serie de instruirii și activități pentru a-i sprijini.

Ce călătorie!

De-a lungul a doi ani, între 2018-2020, partenerii din Italia, Grecia, Portugalia, Bulgaria, România și Polonia au lucrat intens pentru a spori competențele educatorilor pentru consilierea, motivarea și susținerea elevilor în alegerea propriei cariere.

Pentru aceasta, ei au elaborat CC-Box (*Caseta consilierii în carieră*), o colecție de metodologii de predare și învățare din sfera orientării în carieră în școală. Aceste practici au fost testate de către toți partenerii, în țările lor, și au primit un excelent feed-back, de la elevi și profesori.

De-a lungul ultimei luni a proiectului, partenerii au organizat, on-line, evenimente finale de promovare și diseminare a rezultatelor proiectului. În timpul acestor evenimente, o serie de profesori au cerut copii ale CC-Box, care, în curând, va fi disponibilă și online, pentru a putea fi descărcată și implementată în fiecare școală.

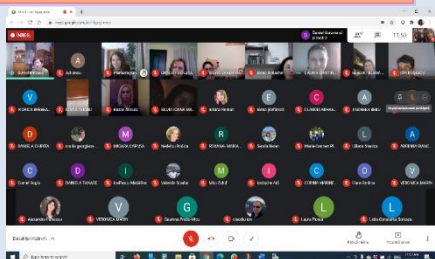

Figura 1 – Instantaneu din întâlnirea online din România

Figure 2 – Eveniment de multiplicare din Polonia

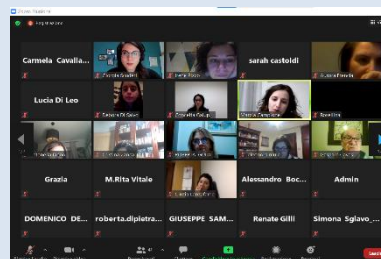

Figure 3 – Instantaneu din Italia

DE CE TREBUIE SĂ UTILIZAȚI CC-BOX?

URMĂRIȚI-NE..

CC-Box este un aliat valid și dovedit pentru educatorii care doresc sporirea abilităților lor pentru a oferi un suport eficient tinerilor în alegerea/operarea celor mai bune decizii pentru viitorul lor.

Pentru a dezvolta un document de înaltă încredere și calitate, noi am început elaborarea CC-Box, după evaluarea nevoilor elevilor din diferite țări europene. Metodologia urmărește sporirea abilităților relaționale și interpersonale, precum: ascultarea, dialogul, colaborarea, lucrul în echipă, necesare pentru piața muncii.

În plus, Metodologia a fost dezvoltată ca răspuns la identificarea a trei obstacole principale în sistemele de educație ale țărilor partenere:

- 1) Programele școlare nu au linii directe în ceea ce privește consilierea în carieră;
- 2) Profesorii (nu întotdeauna) au abilitățile potrivite pentru a oferi consiliere în carieră;
- 3) Profesorii nu au suficiente ore în programă pentru a dedica timp consilierii în carieră.

În cuprinsul Metodologiei REFORM putem găsi:

- Tehnici și metode de consiliere în carieră, testate în țările partenere;
- Sfaturi practice pentru profesori pentru a oferi consiliere elevilor;
- Sugestii (individuale sau de grup pentru activitățile din clasă (bune-practici), pe categorii de vârstă ale elevilor (12-14, 14-16 și 16-18 ani) și nivel de dificultate;
- Un accent pe abilitățile interpersonale și pe sfera social-emoțională.

...și conform profesorilor și elevilor

ÎN POLONIA

În ansamblu, opinia asupra metodologiei și practicilor testate în Polonia, a fost bună. Fiecare dintre cei patru profesori participanți la pilotare au găsit activități interesante și adecvate grupului lor de elevi. Ei au adaptat practicile din CC-Box (respectiv, “Ce este un job...care este jobul meu de vis?”, “Interese” și “Factori care influențează alegerea carierei”) pentru a fi testate on-line. Feed-back-ul colectat arată că practicile pilotate sunt adaptate grupei de vârstă alese (12-14 ani) și au trezit interesul elevilor.

ÎN ITALIA

Urgența Covid-19 a forțat școlile secundare italiene să adopte învățarea la distanță. Din acest motiv, profesorii care au implementat practicile REFORM, le-au adaptat pentru mediul on-line. Desfășurarea de activități online cu elevii poate fi foarte dificilă, mai ales când vine vorba de implicarea lor activă în procesul de învățare. Dar când au testat metodologia REFORM (activități precum “Licitație de valori” și “Linia vieții”), profesorul a înregistrat o creștere a interacțiunii, interesului și atenției elevilor. De fapt, ei au căutat activități stimulative și utile și au învățat mai multe despre ei înșiși.

ÎN PORTUGALIA

Pe parcursul proiectului REFORM, pe 29 octombrie 2020, a fost organizată o sesiune de formare la Școala Secundară José Estêvão Secondary School, cu scopul de a familiariza profesorii cu Metodologia și CC-Box-ul. La această sesiune au participat 25 de profesori.

AEJE, partenerul portughez, a implicat cu succes 319 de elevi și profesori în aplicarea metodologiei REFORM. Cu toții au fost de acord că este o bună practică de menținut și de utilizat în școlile lor.

IN GRECIA

Metodologia REFORM și CC-BOX au fost prezentate unui total de 85 de profesori de liceu, din mediul public și privat, consultanți de orientare profesională pentru NEETs, reprezentanți ai ONG-urilor și consultanți de la centre regionale de educație și consultanță care sunt responsabili pentru susținerea activității generale a

școlilor, furnizarea de informații și perfecționarea personalului comunității școlare. Toți participanții recunosc necesitatea sugerării unor noi instrumente de consultanță și au primit cu mare interes CC-BOX. În timpul ME (Evenimentului de multiplicare), tehnicile „Pași înainte”, „Spuneți și vindeți” și „Studenti și angajați” au fost cele selectate pentru testare și evaluare. Rezultatele evaluării arată că planul sugerat, de activități cu elevii, este simplu, clar, foarte util și detaliat.

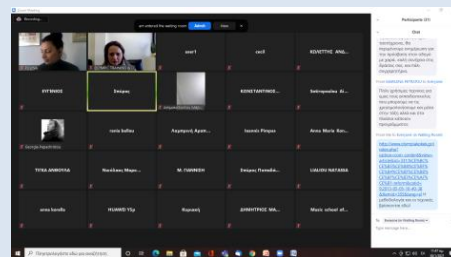

Figura 1 - Instantaneu din întâlnirea online din Grecia

ÎN ROMÂNIA

Noi am aplicat metodele "Lampa lui Aladdin", "Spune și vinde" și "Șase pălării gânditoare". Discuțiile au fost constructive și i-au ajutat pe elevi să-și definească sfera profesională și locul de muncă, în acord cu personalitatea fiecăruia. Ei au reușit să realizeze asocierile dintre locuri de muncă similare și oportunitățile oferite de societate.

Datorită atelierelor care au avut loc, putem spune că elevii au arătat o mare deschidere către acest tip de activitate, înțelegând că este timpul să se gândească la viitorul lor, să selecteze un domeniu profesional specific, în acord cu propriile lor visuri. Mai mult, ei și-au dat seama de obstacolul reprezentat de teama de a vorbi în public și de necesitatea de a depăși acest complex prin exerciții de comunicare. De asemenea, ei au văzut beneficiile muncii în echipă. Elevii au fost deschiși și au dorit să participe la acest tip de activități de consiliere, arătând interes și propunând să continue aceste activități.

Feedback colectat a arătat că practicile pilotate sunt potrivite grupului de vârstă ales (14-16 ani) și s-au bucurat de interesul elevilor.

ÎN BULGARIA

Al doilea semestru al anului școlar 2019/2020 a fost organizat în întregime într-un mediu online, ceea ce a creat o mare provocare în ceea ce privește testarea pilot și implementarea practicilor de orientare în carieră, cu profesori și elevi. Cu toate acestea, unii profesori au reușit să modifice unele activități și să le facă potrivite pentru un mediu online. Testarea a continuat și în anul școlar 2020/2021 și a fost efectuată atât în medii reale, cât și online. Activitățile au fost foarte bine primite de către elevi și profesori. Au spus că metodele sunt interesante, utile și distractive. Până în prezent, elevii din clasele 6, 7, 9, 11 și 12 au fost incluși în testare.

DACĂ DORIȚI SĂ ȘTIȚI MAI MULT...

Urmăriți: <https://www.facebook.com/REFORMErasmus/> și împărtășiți-ne bunele practici!

Pentru a afla mai multe despre CC-Box și a primi o copie a produsului final, vă rog să trimiteți un mesaj la unul dintre emailurile: e_stefanica@yahoo.com și florina_biculescu@yahoo.com.

Co-funded by the
Erasmus+ Programme
of the European Union

Prof. Elena Ștefănică
Prof. Florina Biculescu

CASA CORPULUI DIDACTIC
ARGEȘ

IMPORTANȚA COLABORĂRII DINTRE GRĂDINIȚĂ ȘI FAMILIE

După cum bine se știe, familia reprezintă factorul primordial în educarea unui copil și educația începe în familie, de aceea legătura dintre grădiniță și mediul familial va trebui să se întrepătrundă. Educația în familie are ca scop formarea unui om cu o dezvoltare multilaterală și armonioasă. Părinții sunt datori să crească copilul, să se îngrijească de sănătatea, educația, învățătura și pregătirea profesională a acestuia. Această funcție are ca finalitate integrarea eficientă a individului în societate, acest lucru realizându-se prin formare după un anumit ideal de personalitate. A fi părinte în sec. XXI, într-o perioadă marcată de profunde și rapide transformări sociale, este o misiune din ce în ce mai dificilă. Familia are nevoie de sprijin și susținere pentru a rezolva problemele ridicate de creșterea generațiilor de astăzi. Aceasta nu are întotdeauna cunoștințe psihopedagogice necesare educării copiilor. Educatorii profesioniști suntem noi.

De aceea avem datoria ca prin activitățile ce le desfășurăm să pregătim familia pentru a-și cunoaște copilul, să o antrenăm în procesul educațional. Prin activitățile de parteneriat cu părinții, ne asigurăm un sprijin în propria activitate, o educație solidă a copilului, iar prezența familiei în cadrul grădiniței va fi liantul între copil și mediul necunoscut inițial. Dragostea, familia, școala sunt esențe indispensabile în viața fiecărui om. Ca primă verigă a sistemului educativ, familia are responsabilități clare și diverse. Este foarte importantă în educația din copilărie deoarece individul ia primele impresii din mediul înconjurător, din familie.

Tot din mediul familial copilul absoarbe ca un burete conduitele și obiceiurile celor din jur.

Individul va repeta și va imita persoanele semnificative din viața sa, va avea aceleași păreri, idei, concepții. Calitatea educației primare în familie depinde îndeosebi de nivelul de educație al părinților și al familiei ce vine în contact cu copilul, în special sub aspect moral și comportamental. Funcția principală a familiei - educarea copiilor este deformată cu largi și dramatice consecințe, astăzi, motivele fiind dintre cele mai diferite: lipsa timpului, situația financiară grea, violența, lipsa de comunicare. Colacul de salvare este dragostea, care aduce cu sine comportare adecvată și respect.

Familia este unicul loc unde omul se simte dorit, așteptat, iubit, drag și scump pentru fiecare membru al ei, unde persoana ar putea să se pronunțe sincer asupra tuturor problemelor, ar putea fi înțeleasă, susținută, încurajată, unde s-ar putea relaxa nu numai fizic ci și spiritual.

De la venirea în grădinița educatoarea întreprinde activități de cunoaștere a copiilor și familiilor acestora. Studiază dosarele personale, chestionarele aplicate la început de an, organizează colectivul de părinți alegând comitetul de părinți și repartizează fiecăruia atribuțiile. Stabilește un program de activități cu familia, proiectează întâlniri individuale și colective, consultații, activități extracurriculare. Ține legătura permanent cu părinții prin orice mijloace, fie telefonic sau prin e-mail, prin corespondența sau prin avizierele și panourile de la clasa, accesul la portofoliul copilului s-a dovedit a fi eficient și multumitor pentru ambele părți.

Participarea părinților la activitățile demonstrative au permis acestora să fie proprii evaluatori ai copilului și posibilitatea de a-l aprecia ținând seama de cerințele educatoarei cât și a

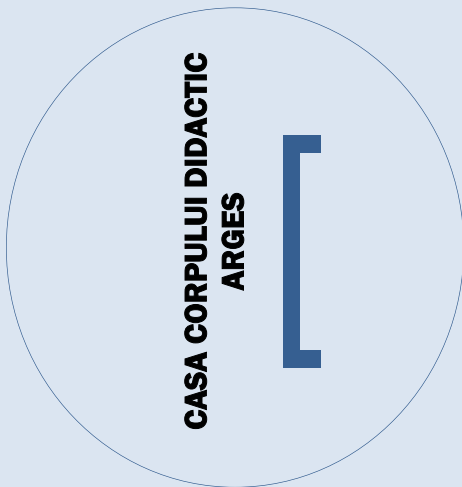
colectivului din care face parte. Dacă familia va fi implicată de la început în programul educativ, ea va percepe corect importanța colaborării cu grădinița și beneficiile acestei colaborări, iar implicarea sa în activitatea grădiniței va fi conștientă, interesantă și reciproc avantajoasă. Beneficiar în parteneriatul grădiniță-familie este copilul care treptat prin modul

Bibliografie:

- Ecaterina Adina Vrășmaș, Consilierea și educația părinților, București, Editura „Aramis”, 2002;
- Ecaterina Adina Vrășmaș, Educația copilului preșcolar, București, Editura Pro Humanitate, 1999;

de comportare va scoate în evidență rezultatele acestui parteneriat și își va descoperi părinții ca parte importantă a educației sale. Familia educă prioritar copilul, grădinița continuă pe coordonate noi tot ce s-a făcut și s-a realizat în familie. Lor li se adaugă natura, societatea, viața sub toate aspectele, considerate pe buna dreptate, cel mai mare dascăl!

*Prof. inv. preșcolar: Cornea Irina-Emilia
Liceul Tehnologic „I.C.Petrescu” Stâlpeni*

**COLABORAREA PROFESORULUI DE LIMBA
FRANCEZĂ CU CENTRUL DE
DOCUMENTARE ȘI INFORMARE AL
LICEULUI (SPAȚIU IDEAL ÎN PROCESUL DE
ACUMULARE A NOILOR COMPETENȚE
LINGVISTICE)**

Asistăm și participăm în ultimii ani, în calitatea noastră de profesori de limbi moderne, la o desprindere lentă, dar radicală de vechile, tradiționalele metode și principii ale învățării limbilor străine vii și la aderarea noastră entuziastă la ceea ce se cheamă metode active, dinamica predării, mijloace de învățământ audio și vizuale.

De-a lungul ultimilor ani, studiul limbilor străine s-a orientat mai mult spre comunicare. A preda limba franceză înseamnă să-i înveți pe elevi să comunice în franceză, oral sau în scris. Predarea limbii străine dintr-o perspectivă comunicativă determină schimbarea relațiilor profesor-elev, dar și elev-elev, în relații egalitare, de parteneriat, cu numeroase și variate interacțiuni. Astfel, propunând pentru ora de franceză tot felul de metode, profesorul trebuie să fie conștient de faptul că el pune în practică diferite resurse cognitive specifice în vederea realizării unor obiective specifice.

Vorbim de metode moderne, dar ar trebui să le numim metode eficiente. Tradiționale sau moderne - nu este ceva impus, arta este să știi cum să le îmbini, să le adaptezi nevoilor elevilor, să consolidezi o relație de

parteneriat cu elevii, să le păstrezi interesul pentru învățare și prin ineditul metodelor folosite, și prin atitudinea pozitivă! Învățarea este un proces individual, o acțiune determinată și coordonată de un profesor. Profesorul nu îi învață pe elevi, ci doar le creează situații de învățare, pentru că de învățat - învățăm singuri!

Interesant este faptul că preocupările personalului didactic privind formarea deprinderilor oral-scrise de limbă străină au pornit atât din partea celor ce studiază limba respectivă, cât și din partea celor care o vorbesc să o facă cunoscută lumii întregi, ca posibilitate de acces la tezaurul de cultură și civilizație. Dacă în urmă cu câteva decenii scopul urmărit de didactica predării limbilor moderne a fost acela de a accede la înțelegerea operelor umaniste și clasicizante, dacă în perioada premergătoare evenimentelor din decembrie 1989 scopul era acela de a preamări realizările socialiste prin manuale desuete, în ultima vreme s-a încercat ca prin manualele alternative să ne apropiem de stilul occidental: cunoștințe de gramatică minime și accent pe dialog. E adevărat, mai ales în ultima perioadă, că studiul limbilor străine moderne nu poate, evident, servi acest

ideal decât dacă el ar fi orientat mai mult către comunicare. Noi, profesorii de limbi străine și profesorii documentariști, față de alte specialități, trebuie să ne bucurăm pentru că actualmente există pentru elevi o motivație aparte, gândindu-ne la integrarea acestora în societate, pe linie profesională.

Metodologiile au stabilit felurite tipuri de lecții, care fie s-au menținut, fie s-au perimat, fie și-au păstrat denumirea și și-au schimbat conținutul. Astăzi, concluzia este una singură. Indiferent de tipul de lecție, indiferent de tehnica abordată, important este ca elevul să-și atingă scopul urmărit: acela de a trece de examenele curente inclusiv admiterea și, nu în cele din urmă, să se descurce în limba străină atunci când situația o cere. Învățarea modernă a gramaticii se face potrivit principiului formării deprinderilor de exprimare, ținându-se cont de faptul că limba este un mijloc de comunicare, că ea se învață ca atare în acest scop, și nu pentru exprimarea resorturilor ei interne de organizare. Astfel, în spiritul unei progresii gradate și accesibile, gramatica se învață printr-o exersare consecventă și sistematică. Oricât ne-am frământa, oricât am concepe ora de limbă străină, pentru învățarea în mod temeinic a gramaticii nu putem trece ușor peste exercițiile de repetiție și de transformare, pentru că acestea generează automatisme. Toți

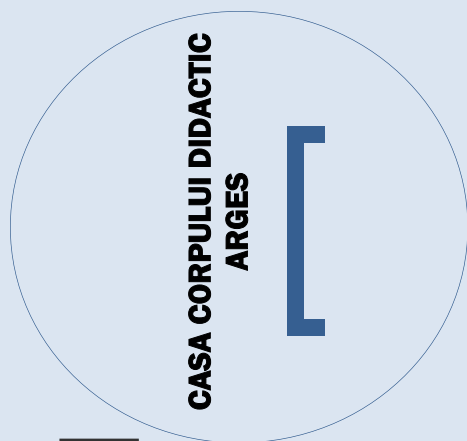
Bibliografie si sitografie selectiv:

- Bourguignon C., « De l'approche communicative à l'approche communic' actionnelle: une rupture épistémologique en didactique des langues-cultures », in Synergie Europe N°1, 2006, p.7
- *Ghid metodologic-aria curriculară, Limbă și Comunicare*, (2002), Ed. Aramis;
- <http://www.france-langue.fr/page/niveaux-de-francais>

profesorii cunosc faptul că aceste tipuri de exerciții au menirea de a întări anumite deprinderi de exprimare orală, de a forma deprinderile de exprimare scrisă, ortografie, acorduri etc. În acest sens, foarte importantă este selectarea tipurilor de exerciții de gramatică ce se pretează mai bine la metodologia predării limbilor străine, precum și stabilirea condițiilor, principiilor de desfășurare a acestor exerciții în acest cadru. Formarea automatismelor de exprimare orală și scrisă va fi determinată de efectuarea unor exerciții în serie, apelându-se la procedeele tradiționale, care vor fi reevaluate în spiritul metodelor active. O problemă controversată este aceea dacă trebuie sau nu să apelăm pentru clarificarea unor situații complicate la limba maternă. Din metodici aflăm că, în general, aceasta trebuie evitată, dar se specifică totuși introducerea mai frecventă a momentelor de traducere în scopul controlului înțelegerii.

În altă ordine de idei, manualele alternative cuprind noțiunile de bază ale gramaticii limbii franceze în cei patru ani de studiu. Este de datoria profesorului să vină cu exerciții proprii pentru consolidarea cunoștințelor. Extrapolând, putem afirma că astăzi învățarea unei limbi străine în școală sau în afara ei nu mai constituie un lux, o plăcere, ci o necesitate.

Prof. Roșu Alina
Liceul Tehnologic „Dimitrie Dima” Pitești

EGALITATEA DE ȘANSE ÎN SISTEMUL EDUCAȚIONAL ROMÂNESC - Studiu de caz

Egalitatea de șanse reprezintă conceptul conform căruia toate ființele umane sunt libere să-și dezvolte capacitățile personale și să aleagă fără limitări impuse de roluri stricte. Egalitatea de șanse are la baza asigurarea participării depline a fiecărei persoane la viața economică și socială, fără deosebire de origine etnică, sex, religie, vârstă, dizabilități etc. Școala este leagănul copilăriei în care toate speranțele pot deveni realitate dacă cei care iau parte la activitățile de învățare, profesori și elevi,

conștientizează diversitatea și complexitatea naturii umane și valorifică fiecare talent sau latură creativă dăruită de Dumnezeu.

Școala românească se confruntă în ultimul timp cu diferite probleme, printre care se numără și școlarizarea copiilor defavorizați sau celor cu cerințe educative speciale. Egalitatea șanselor de instruire este teoretic garantată în aproape toate țările lumii, dar realizarea practică a acestui principiu generos continuă să rămână una din cauzele de importanță majoră ale reformelor. Conceptul de „egalitate” înseamnă astăzi ceva mai mult decât drepturile egale pe care democrații secolului trecut le revendicau cu entuziasm pentru toți cetățenii; ea înseamnă o egalitate reală a șanselor individuale de promovare socială, iar educația este instrumentul cel mai important în dezvoltare.

Egalitatea șanselor semnifică, în fapt, oferirea de opțiuni multiple pentru capacități și aptitudini diferite, „o educație pentru toți și pentru fiecare”, o educație deschisă pentru toate persoanele, indiferent de vârstă și condiții socio-economice, dar și o educație pentru fiecare, în funcție de nevoile sale specifice – evitându-se omogenizarea și încurajându-se diversitatea – care să creeze premisele egalității șanselor de acces în viața socială. Această opțiune a fost susținută de politicile de egalizare a șanselor care au avut ca obiective combaterea excluziunii și selecției exacerbate, formarea competențelor de bază pentru toți indivizii, educația de tip „a doua șansă” pentru cei care au părăsit sistemul educativ, integrarea educației formale cu educația non-formală și educația informală, astfel încât să se extindă situațiile de învățare.

În categoria copiilor defavorizați îi putem include pe cei proveniți din familii monoparentale sau orfani de ambii părinți, copiii ai căror părinți sunt șomeri, au grave probleme de sănătate sau un comportament imoral, copiii care locuiesc în zone izolate sau îndepărtate și a căror școlarizare depinde de existența unui mijloc de transport și copiii de etnie romă care se integrează cu greutate în colectivul clasei de elevi.

Cea mai bună soluție pentru un sistem educativ care să răspundă nevoilor tuturor elevilor se dovedește a fi educația incluzivă, caracterizată prin următoarele principii: dreptul fiecărui elev la educație pe baza egalității șanselor; nici un elev nu poate fi exclus din educație sau supus discriminării pe motive de rasă, religie, culoare, etnie, sex, limbaj, dizabilități; școala se adaptează la nevoile elevilor; diferențele individuale între elevi constituie o sursă de bogăție și diversitate, și nu o problemă. Școala incluzivă are la bază un curriculum adaptat în raport cu nevoile copiilor.

Educația pentru diversitate este un răspuns la pluralismul de toate felurile cu care ne confruntăm. Valorificarea diversității permite toleranța; recunoaște, apreciază și facilitează procese implicate în explorarea și descoperirea noului, conduce la întărirea relațiilor în cadrul comunității și mărește posibilitățile tinerilor de a se realiza într-o societate pluralistă, din ce în ce mai complexă. Instituțiile de învățământ trebuie să ia măsuri potrivite pentru eliminarea oricărei forme de discriminare prezente în interiorul lor.

Profesorii au nevoie să își conștientizeze propriile prejudecăți, să fie corect formați, să ia în considerare condițiile sociale și nevoile elevilor. Copiii trebuie pregătiți să învețe să trăiască și să interacționeze pozitiv în această lume diversă. Multiculturalitatea este un fenomen care ne îmbogățește cu diversitate. Școala trebuie să formeze deprinderea prețuirii valorilor pluriculturale, ideea ca nu există valori superioare sau valori inferioare. Există valori specifice care trebuie prețuite prin aportul lor la nuanțarea și îmbogățirea celorlalte culturi cu care vin în contact.

Școala românească trebuie să construiască diverse strategii pentru o tratare pluralistă a diversității culturale, cum ar fi: aprecierea patrimoniului cultural pe care îl aduc cu ei elevii și utilizarea acestuia pentru a ajuta profesorii și directorii să învețe culturile elevilor; utilizarea conflictelor etnice pentru producerea unor schimburi culturale și sociale pozitive; crearea unui mediu de cooperare între elevi, profesori și familiile elevilor; facilitarea succesului tuturor prin asigurarea accesului egal și eficient la instituția școlară; înlăturarea prejudecăților legate de rasă, clasă socială sau etnie; eliminarea unor practici care dezavantajează persoane și grupuri de elevi.

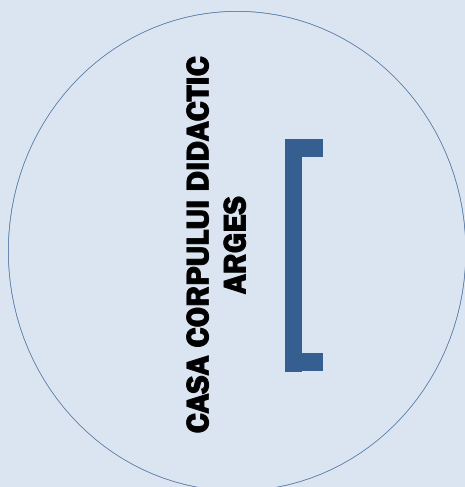
Egalitatea șanselor de instruire este teoretic garantată în aproape toate țările lumii, dar realizarea practică a acestui principiu generos continuă să rămână una din cauzele de importanță majoră ale reformelor. Conceptul de „egalitate” înseamnă astăzi ceva mai mult decât drepturile egale pe care democrații secolului trecut le revendicau cu entuziasm pentru toți cetățenii; ea înseamnă o egalitate reală a șanselor individuale de

promovare socială, iar educația este instrumentul cel mai important în dezvoltarea la maximum a acestor șanse. Specia umană se conformează și ea aceluși principiu director al evoluției speciilor – variabilitatea; indiferent de numărul indivizilor, educația lor trebuie să fie diferențiată și specializată, în funcție de „echipamentul natural-genetic“ al fiecăruia, de aptitudinile și interesele fiecărei persoane, corelate cu nevoile de cadre competente ale societății.

Bibliografie:

Crețu D., Nicu A. – „Pedagogie pentru definitivat și gradul didactic II”, Editura Universității „Lucian Blaga” Sibiu, 2009. Mara D. – „Strategii didactice în educația incluzivă”, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2004. Verza E., Păun E. – „Educația integrată a copiilor cu handicap”, UNICEF și RENINCO, București, 2008.

Prof. Din Luiza Elena
Școala Gimnazială “Vintilă Brătianu”, Ștefanești

INDIVIDUALIZAREA PROCESULUI INSTRUCTIV-EDUCATIV ÎN GRĂDINIȚĂ

Individualizarea procesului instructiv-educativ implică respectarea particularităților individuale în procesul de predare-învățare-evaluare și valorizarea diferențelor. Individualizarea presupune adaptarea metodelor și procedeele didactice la caracteristicile, stilul și ritmul de învățare al preșcolarilor, prin stimularea și corelarea relațiilor interindividuale și încurajarea învățării experiențiale. Individualizarea reprezintă un mijloc prin care se stimulează dezvoltarea individuală și socială.

Fiecare copil este unic, ceea ce determină o diversitate de identități psihice, fizice și experiențiale. Individualizarea procesului instructiv-educativ are la bază cunoașterea caracteristicilor individuale ale fiecărui preșcolar, care se referă la ritmul și nivelul de dezvoltare, gradul de dezvoltare a diferitelor domenii și procese psihice, stilul de învățare, caracteristici individuale, mediul socio-cultural din care face parte.

Cum se poate realiza individualizarea procesului instructiv-educativ în grădiniță?

Vorbim de un program de educație timpurie individualizat atunci când acesta prezintă următoarele caracteristici:

- ✚ Educatoarea planifică și organizează activități care corespund nevoilor de dezvoltare individuală. Activitățile pot fi propuse de educatoare, sunt activități libere sau chiar propuse de copii. Jocul liber-creativ este cel mai eficient în dezvoltarea personalității preșcolarilor.
- ✚ Educatoarea creează ocazii de joc pentru preșcolari, adaptate la nevoile acestora. Dacă se realizează cu ajutorul activităților liber alese, situațiile de învățare sunt ocazii pentru dezvoltare și rezolvare de probleme. Copilul este liber să aleagă, în funcție de motivele sale interioare, însă educatoarea proiectează și amenajează mediul educațional cunoscând nevoile fiecărui preșcolar. Educatoarea are în vedere individualitatea preșcolarilor. Cunoscând particularitățile fiecăruia, proiectează activități prin care fiecare copil să fie antrenat, valorizat. Copiii sunt diferiți, au ritm și stil de învățare diferit, grad de dezvoltare diferit, de aceea fiecare problemă de învățare sau de dezvoltare a unui preșcolar trebuie privită ca o particularitate a sa, nu ca un defect.

- ✚ Educatoarea cunoaște fiecare preșcolar și caracteristicile grupului de copii. Cunoașterea preșcolarilor presupune identificarea trăsăturilor particulare ale fiecărui copil, astfel încât educatoarea să intervină și să stimuleze acele domenii în care copiii au nevoie de sprijin.
- ✚ Educatoarea valorizează importanța jocului în învățare și dezvoltare. Fiecare situație de joc reprezintă un mijloc de învățare. Prin joc, copilul își dezvoltă capacități și deprinderi, ia decizii, rezolvă situații problemă, relaționează. Jucându-se, copilul utilizează tehnici de învățare experiențială ce stau la baza devenirii sale individuale.
- ✚ Educatoarea realizează o individualizare a activității didactice prin organizarea spațiului educativ în funcție de nevoile educative ale copiilor. Spațiul grupei este amenajat în arii de stimulare prin care copilul explorează realitatea, stabilește relații, experimentează, se exprimă. Mediul educațional reprezintă al treilea profesor, după părinte și educator.
- ✚ Educatoarea utilizează o varietate de materiale didactice, planificate, organizate și adaptate nevoilor de învățare ale copiilor, ceea ce presupune o bună cunoaștere a particularităților acestora.
- ✚ Activitatea se realizează pe grupuri mici. Utilizând tehnica grupului mic și a învățării prin cooperare, copiii primesc roluri și responsabilități diferite, care le stimulează participarea, sprijinul reciproc, cooperarea, găsirea de soluții. Grupurile nu sunt permanente, ci flexibile, mișcarea copiilor dintr-un grup în altul sprijină învățarea socială.
- ✚ Educatoarea îndeplinește mai multe roluri. Aceasta planifică și organizează activitățile cu preșcolarii, amenajează spațiul educativ, stimulează relațiile de grup, colaborează cu părinții, realizează activități de observare și cunoaștere a potențialului și caracteristicilor fizice, cognitive, socio-emoționale ale copiilor.
- ✚ Individualizarea duce la construirea unei imagini pozitive despre sine. Acest lucru se realizează prin valorizarea și aprecierea activității preșcolarilor. De asemenea, construirea unei imagini pozitive despre sine este strâns legată de atitudinea educatoarei față de produsele activității preșcolarilor și modalitatea prin care corectează eventualele greșeli. Astfel, o construcție realizată din 3-4 cuburi din plastic este la fel de valoroasă ca și una mai complexă. Iar atunci când un copil greșeste, educatoarea evita să-i rezolve sarcina sau să-i spună că a greșit, ci îl va încuraja să încerce din nou.

Bibliografie:

Vrăsmaș, Ecaterina, *Educația timpurie*, Editura Arlequin, București, 2004

*Prof. înv. preșcolar Apostolescu Ramona
G.P.P. Floare de Colț, Pitești*

APLICAȚII PRACTICE – domeniul mecanică

A. JOC TEMATIC - REBUS DISCIPLINE TEHNICE

Citiți afirmațiile de mai jos. Completați rebusul respectând corespondența dintre numărul afirmațiilor și numărul rândurilor din rebus:

1. Se execută cu burghiul;
2. Calibru folosit pentru controlul găurilor;
3. Este elicoidal sau lat;
4. Se folosește la prinderea burghiilor cu coadă conică;

5. Este de răcire;
6. Se folosește la prinderea burghiilor cu coadă cilindrică;
7. Apare atunci când nu se respectă procesul tehnologic;
8. Dispozitiv de găurit foarte simplu cu care se pot executa găuri de mică precizie și de diametre mici, în metale moi.

1.			G					
2.			A					
3.			U					
4.			R					
5.			I					
6.			R					
7.			E					
8.			A					

B. Realizați corespondența dintre coloanele A, respectiv B:

B.1.

A (mărimea măsurată)	B (mijlocul de măsurare)
a. unghi	1. ceas
b. lungime	2. echer
c. forță	3. balanță
d. masă	4. termometru
e. temperatură	5. ruletă
f. timp	6. dinamometru

B.2.

A (mărimea)	B (unitatea de măsură)
a. aria suprafeței	1. cd
b. intensitatea luminoasă	2. W
c. intensitatea curentului electric	3. Ω
d. viteza unghiulară	4. A

e. puterea electrică	5. J
f. rezistența electrică	6. rad/s
g. lucrul mecanic	7. m ²

*Prof. Tomescu – Ion Georgeta
Liceul Tehnologic „Dacia” Pitești/I.Ș.J. Argeș*

JOCURILE CARE DEZVOLTĂ ÎNCREDEREA ÎN SINE LA COPII

Încrederea în sine este o trăsătură foarte importantă în dezvoltarea copilului și se învață atât din modul în care ne comportăm cu copiii și din exemplele pe care le oferim, cât și prin jocuri și activități.

Copilul care și-a dezvoltat sănătos încrederea în sine va deveni adultul care își asumă deciziile pe care le ia, care știe când să ceară ajutorul și care își îmbrățișează vulnerabilitățile. Toate acestea se construiesc în timp și se pot observa pe măsură ce copilul devine tot mai independent.

Aceste jocuri îl vor ajuta pe copil:

- să se cunoască mai bine, să-și contureze imaginea de sine;

- să se poată autoevalua, astfel încât încrederea în el însuși să nu se bazeze doar pe lucruri venite din exterior – experiențe, aprecierile celorlalți, validarea figurilor de autoritate.

Desenul și pictura

Desenul sau pictura sunt esențiale nu numai în exprimarea personalității copilului, ci și în creșterea stimei de sine. Chiar dacă are o temă dată, copilul este important să fie lăsat să se exprime așa cum dorește, fără a fi corectat, iar apoi să fie încurajat să povestească despre ce e acolo și la ce s-a gândit el când l-a făcut.

Trebuie să apreciem întotdeauna eforturile și să nu criticăm niciodată desenul său chiar dacă nu seamănă cu tema dată sau cu ce trebuia. Fiecare

copil transpune în desen percepții proprii ale unor concepte sau obiecte și nu trebuie să fie criticat pentru ele. Nu există un desen perfect pentru floare.

Animalul de putere:

În acest joc, vom invita copilul într-o călătorie imaginară, în care să își construiască animalul de putere. Pentru cei mai mici este util să aducem diferite animale tipărite și să își aleagă unul dintre ele – pot fi construite sub forma unor fișe de colorat și să le coloreze ei, sau sub forma unor șabloane, iar copiii să deseneze conturul pe o foaie. Pentru copiii mai măricei, creăm invitația să își deseneze singuri animalul de putere. Mai apoi, copiii vor da un nume, vor spune ce calitate/calități îi aduc acest animal (de exemplu: urs – curaj, leu – putere, girafa – încredere) și să spună când îl vor folosi.

Peștișorul colorat:

Pentru acest joc va fi nevoie să scoatem la imprimantă un peștișor de colorat, care are solzișori. Apoi, așezăm culorile în două categorii: culori calde și culori reci. Le spunem copiilor că vor folosi culorile calde pentru a-și reprezenta calitățile și culorile reci pentru a reprezenta defectele.

Pentru cei mai mici, care nu înțeleg ideea de calitate sau defect, discutăm împreună despre lucrurile care îi ajută, cum ar fi faptul că au fost curajoși într-o anumită situație, și lucrurile care nu îi ajută, spre exemplu – că le este mai greu să-și facă

prieteni. Discutăm împreună despre fiecare calitate și defect adăugate în peștișor și îi îndrum pe copii să lege fiecare trăsătură de o experiență concretă, pentru a evita să fie o etichetă. La defecte, îi pot sprijini pe copii să găsească și un mod în care i-a ajutat acel defect în trecut. Spre exemplu: timiditatea m-a ajutat să fiu un bun ascultător.

Cuburi pereche:

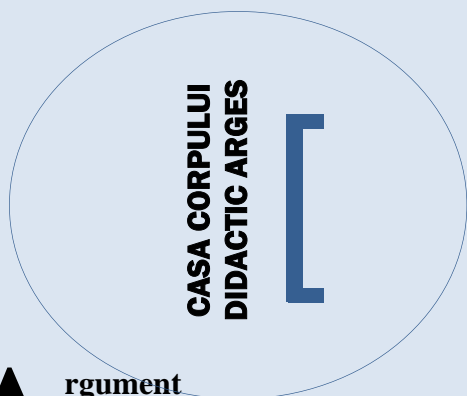
Vom avea nevoie de două șabloane de cub printate pe care voi scrie formulările de mai jos. Fiecare copil trebuie să aleagă o față de pe primul cub și să-i potrivească o emoție de pe al doilea cub.

Primul cub va cuprinde unul dintre următoarele texte pe fiecare față a sa:

Bibliografie:

1. BADEA, E. (1997). Caracterizarea dinamică a copilului și adolescentului de la 3 la 17/18 luni cu aplicație la fișa școlară. Editura Tehnică. București.
2. BOROȘ, M. (1992). Părinți și copii. Editura Didactică și Pedagogică. București.

*Prof. inv. preșcolar Ciocan Elena
G.P.P. „Lumea Copiilor” Topoloveni*

**STUDIUL PRIVIND PERCEPȚIILE CADRELOR
DIDACTICE DIN ÎNVĂȚĂMÂNTUL
PREȘCOLAR DESPRE STATUTUL,
ROLURILE ȘI ATRIBUȚIILE MENTORILOR
ÎN SISTEMUL EDUCAȚIONAL ACTUAL**

Argument

Conceptul de mentor este un concept relativ nou în țara noastră, fapt demonstrat și de săraca bibliografie în domeniu, în limba română. Totuși, acest concept ar trebui să rămână unul de bază în existența și devenirea fiecărui individ. Prin acest studiu constatativ am vrut să sondez părerea colegilor cadrelor didactice din învățământul preșcolar, membrii ai cercului pedagogic despre statutul, rolurile și atribuțiile mentorilor în sistemul educațional actual.

Prin mentor înțelegem, în sens larg, o persoană care ajută pe cineva să se dezvolte prin învățare; în sens restrâns, un profesionist care lucrează cu o persoană, un grup sau o organizație pentru dezvoltarea personală sau organizațională” (Potolea, D., Noveanu, E., Dicționar enciclopedic. Științele educației, 2008, p. 733):

Obiectiv general al cercetării:

Sondarea percepțiilor colegilor profesori în învățământul preșcolar din cercul pedagogic, despre pregătirea practică a viitorilor profesori din unitățile preșcolare.

Obiectivele specifice

- analiza percepțiilor și reprezentărilor a 40 de cadre didactice, profesori din învățământul preșcolar, din cercul pedagogic cu privire la statutul, rolurile, atribuțiile și competențele actuale ale profesorilor mentori de practică pedagogică;

- evidențierea opiniilor percepțiilor cadrelor didactice care au constituit lotul de subiecți cu privire la practicile mentorului, la statutul profesorului mentor în învățământul preșcolar.

Lotul de subiecți

În prezenta cercetare, chestionarul s-a aplicat. **lotului de subiecți** constituit din profesori din învățământul preșcolar din cadrul cercului pedagogic. Frecvent cele două tipuri de cercetare, calitativă și cantitativă, s-au întrepătruns, s-au sprijinit și potențat reciproc, devenind complementare.

Metode de colectare și analiză a datelor

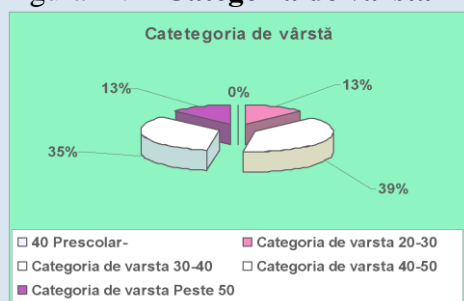
Cercetarea este de tip cantitativ, instrumentul de colectare a fost chestionarul.

Cu ajutorul chestionarului am urmărit obținerea de informații specifice grupului țintă reprezentat, după cum urmează și cât mai multe informații despre obiectivele specifice.

Prezentăm analiza statistica a datelor culese și oferim o interpretare a acestora Tabel 1 - grupul țintă

Nivel de învățământ	Categorია de vârstă			
Prescolar-	20-30	30-40	40-50	Peste 50
	5	16	14	5

Figura nr.1 -Categorია de vârstă

Chestionarul de identificare a percepțiilor profesorilor din învățământul preșcolar asupra activităților de mentorat educațional are 16 itemi și a fost aplicat pe un lot de 40 subiecți cadre didactice, profesori din învățământul preșcolar, membrii cercului pedagogic.

Chestionarul aplicat a fost contruit pe următoarele dimensiuni investighează și ne dau informații despre:

- concepția profesorilor cu referire la practicile didactice eficiente în activ de mentor;
- proiectarea obiectivelor clare și precise pentru activitățile de mentorat educațional;
- corelarea competențelor profesionale inițiale ale studenților din timpul facultății cu setul de competențe vizate prin stagiul practic;
- oferirea studenților de exemple de corelare a conținuturilor instruirii cu scopurile și obiectivele lecției ;
- respectarea principiului egalității de șanse egale în raporturile sale cu elevii și studenții.
- După aplicarea chestionarului și centralizarea datelor s-au obținut următoarele rezultate:

Figura nr. 2

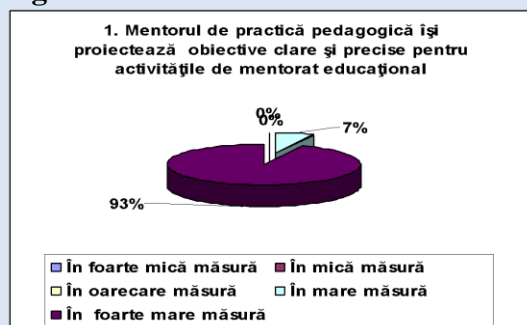
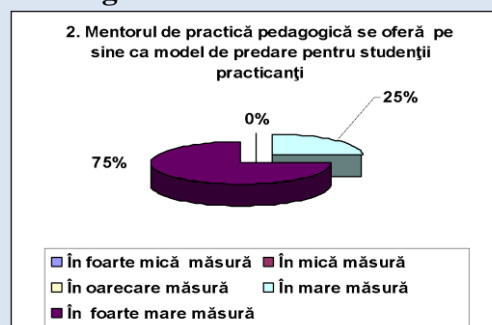
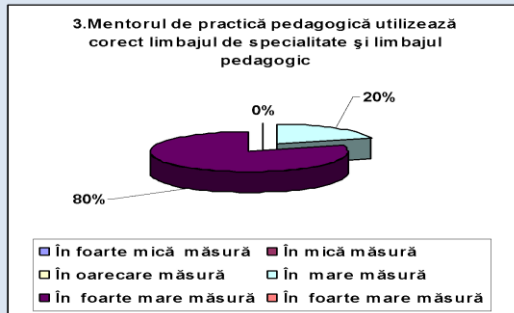

Figura nr. 3

Cei mai mulți profesori din învățământul preșcolar, 93%-sunt de părere că își proiectează obiective clare și precise pentru activitățile de mentorat educațional și 75% sunt de părere că trebuie să fie exemplul pentru studenții practicanți.

Figura nr. 4

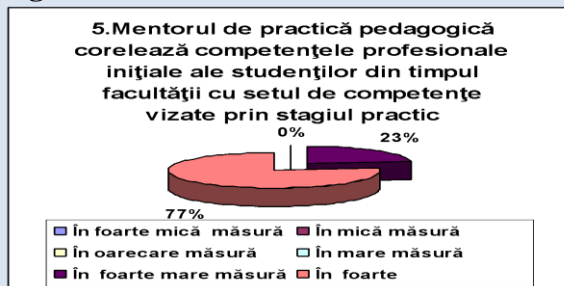

Figura nr. 5

Cei mai mulți profesori din învățământul preșcolar, 80% consider că mentorul de practică pedagogic utilizează corect limbajul de specialitate și limbajul pedagogic și 70% consideră că mentorul de practică pedagogic identifică experiențele anterioare și nevoile ale studenților și le valorifică la nivelul stagiului practice.

Figura nr. 6

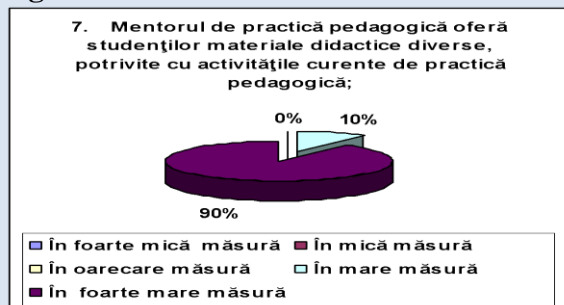

Figura nr. 7

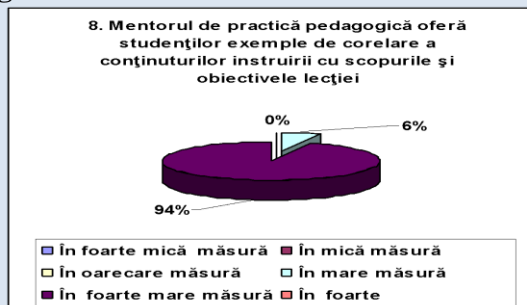

Profesorii din învățământul preșcolar, în foarte mare măsură, 77% consider că mentorul de practică pedagogic corelează competențele profesionale inițiale ale studenților din timpul facultății cu setul de competențe vizate prin stagiul practic și 87% oferă studenților exemple de proiectare didactică potrivite fiecărui tip de lecție.

Figura nr. 8

Figura nr. 9

Profesorii din învățământul preșcolar consideră în proporție 90% mentorul de practică pedagogică oferă studenților materiale didactice diverse, potrivite cu activitățile curente de practică pedagogică și 94% oferă studenților exemple de corelare a conținuturilor instruirii cu scopurile și obiectivele lecției.

Figura nr. 10

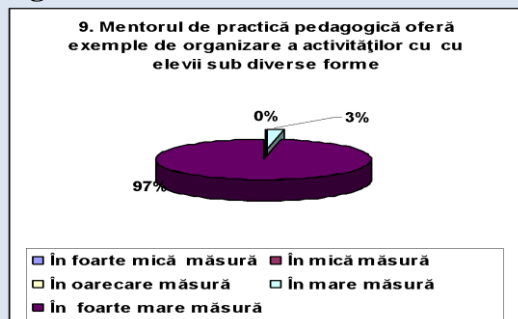
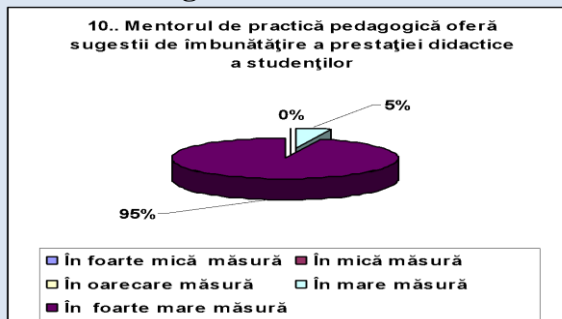

Figura nr. 11

Profesorii din învățământul preșcolar consideră în proporție de 97% că mentorul de practică pedagogică oferă studenților exemple de organizare a activităților cu cu elevii sub diverse forme, 95%, mentorul de practică pedagogic oferă sugestii de îmbunătățire a prestației didactice a studenților.

Figura nr. 12

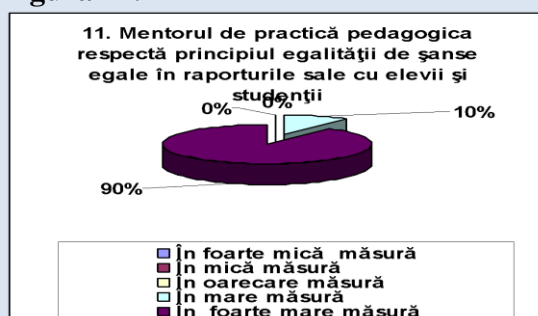
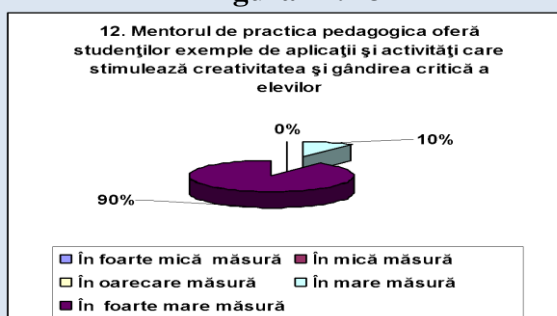

Figura nr. 13

În foarte mare măsură, 90% sunt de părere că mentorul de practică pedagogică oferă studenților activități ce stimulează creativitatea și gândirea critică a copiilor și 90% oferă studenților exemple de aplicații și activități care stimulează creativitatea și gândirea critică a elevilor.

CONCLUZII

Profesorii din învățământul preșcolar consideră că mentorul de practică pedagogică corelează competențele profesionale inițiale ale studenților din timpul facultății cu setul de competențe vizate prin stagiul practic și mentorul de practică pedagogică oferă studenților exemple de proiectare didactică potrivite fiecărui tip de lecție. Este, de asemenea, clar că influența mentorilor depinde foarte mult de ce fel de persoane sunt în general, ca și de capacitatea de a gândi reflectiv pe care ei o au ei înșiși și vor să o dezvolte și în studenții lor, de implicarea în munca pe care o desfășoară și de cunoașterea și asimilarea valorilor educației.

Activitatea de mentorat este un proces interactiv complex de îndrumare, relaționare între două sau mai multe persoane care are ca scop dezvoltarea cunoștințelor și aptitudinilor într-un anumit domeniu. Mentorul furnizează constant suport, încredere și ajutor tânărului mentorat. Din studiul constatativ realizat reiese ca mentoratul ca proces este abilitatea de a îndruma studentul practicant în alcătuirea proiectului didactic în funcție de particularitățile sale individuale și de etapa de învățare

Activitatea de mentorat este o activitate necesară tuturor oamenilor indiferent de domeniul de activitate pe care îl prestează. Un mentor trebuie să cunoască foarte bine abilitățile pe care trebuie să le posedे voluntarul la locul de muncă și să fie capabil să îl învețe pe voluntar eficient aceste abilități.

O alta concluzie care se desprinde din studiul realizat considerăm că mentorul își va putea consolida statutul său în cadrul practicii pedagogice numai dacă:

- contribuie la îmbunătățirea pregătirii teoretice și practice prin recomandări date studenților practicanți și aplicarea unor standarde de calitate
- mentorul manifestă o preocupare constantă față de propria perfecționare monitorizează și evaluează activitățile practice ale studenților în practica pedagogică;
- consiliaza sistematic din punct de vedere psihopedagogic în mod individual dar și ca grup de paractică;

- oferă studenților exemple de aplicații și activități care stimulează creativitatea și gândirea critică a elevilor;
- respectă principiul egalității de șanse egale în raporturile sale cu elevii și studenții;
- oferă modele de activități extracurriculare și îi implică și pe studenți în derularea acestora;
- oferă feed-back imediat studenților pentru a-i ajuta să-și îmbunătățească performanțele didactice.

Mentorul de practică pedagogică are un statut recunoscut legislativ în România și își câștigă prestigiul prin munca sa.

În România mentorul reprezintă un model profesional și spiritual la care discipolul aspiră, fiind astfel, prin definiție, unic pentru fiecare individ în parte. Mentorul este mai mult decât un sfătuitor, un consilier pasiv care poate oferi soluții miraculoase. Mentorul trebuie văzut ca o persoană care joacă un rol vital în aspectele cele mai profunde ale pregătirii profesorilor, în formarea studentului practicant capabil să reflecteze la munca pe care o desfășoară.

În practica pedagogică nu sunt rețete sau proceduri mecanice pe care să le urmezi că să ai succes. Prin statutul său în școala românească apreciem că mentorul este un pilon pe care se poate sprijini sistemul educativ imprimându-i acestuia calitatea de care are nevoie. Se poate spune că mentorii reprezintă “modele” pentru studenții practicanți în ceea ce privește multitudinea de calități ale unui profesor performant.

Cel mai dificil este nu să alegi cei mai buni oameni, ci să le recunoști celor pe care i-ai ales și să-i ajuți să-și atingă maximul de potențial. Mentorul, trebuie să vadă potențialul din oameni și să-i ajute să și-l realizeze. Un mentor nu își va etala propria valoare, ci va reflecta valoarea celorlalți

Mentorii sunt cei care te învață lucruri, te modelează, îți trasează o conduită morală și profesională. Mentorii îți lansează provocări, te încurajează să îți depășești limitele și te sprijină atunci când te îndoiești de tine. Nu există ajutor sau asistență mai bună decât cele oferite de un model de înțelegere și veridicitate.

„Pentru a educa... trebuie mai întâi și fără încetare să te educi pe tine”. (A. Berge)

Mentorul este cel care trebuie să dea un nou sens verbului „a educa”, ce este asociat, de cele mai multe ori cu noțiunea de formare în scopul de „fabricare a oamenilor conform unui model comun, unic” (Albu, G. 2008). Pentru mentor a educa înseamnă cunoaștere și autocunoaștere, valorificare personală, precum și valorificarea fiecărui cursant pornind de la atribuțiile acestuia, de la aptitudinile sale definitorii.

Cadrele didactice intră în carierele lor cu grade variate de abilități despre designul instrucțional. Mentorii buni sunt dornici „să-i antreneze” pe debutanți să-și îmbunătățească performanțele, oricare ar fi nivelul lor de abilități.

Tocmai cum un bun cadru didactic își ajustează comportamentele de predare și comunicare pentru a veni în întâmpinarea nevoilor individuale ale elevilor, la fel și un bun mentor își ajustează comportamentul pentru a veni în întâmpinarea nevoilor individuale ale persoanelor menturate. Pentru a face asemenea adaptări, mentorii buni trebuie să posede o înțelegere profundă a stilurilor proprii de comunicare și bunăvoința de a observa obiectiv comportamentul debutanților.

Mentorul are misiunea importantă pentru a-și consolida statutul în organizația școlară, să fie un vector al schimbării, al adaptării la nou și al colaborării în școală și în comunitatea educativă.

Bibliografie:

1. Cristea S. (1998) Dicționar de termeni pedagogici, București, Editura Didactică și Pedagogică
2. Ezechil L., Dănescu E. (2009), Caiet de practică pedagogică, (NIVEL II), Pitești: Ed. Paralela 45, Seria Științele educației.
3. Ezechil, L., coord., (2009) Pitești: Ghidul mentorului de practică pedagogică. Pitești: Ed. Paralela 45
4. Potolea, D., Carp, D., (coord.), (2008.) Calitatea programelor de formare continuă a cadrelor didactice; concepție și practici, în Profesionalizarea carierei didactice din perspectiva educației continue, București: Ed. Universității

*Prof. Trăistaru Maria
Liceul Tehnologic Petre Ionescu Muscel*

ROLUL JOCULUI DIDACTIC ÎN DEZVOLTAREA LIMBAJULUI LA PREȘCOLARI

Viața omului nu este posibilă în afara comunicării, pentru că omul comunică în mediul în care trăiește, iar dezvoltarea lui psihică este legată de comunicare.

Comunicarea este un schimb de informații dintre două persoane, dintre o persoană și un grup. Este un liant, un factor de articulare și de coeziune a indivizilor în viața socială.

Evoluția limbajului la copil este strâns legată de evoluția gândirii, pentru că limbajul impune gândirii exigențele sale culturale, contribuind în felul acesta la restructurarea ei. Extinderea și complicarea raporturilor dintre copil și realitatea înconjurătoare, sporirea independenței copilului se răsfrâng direct asupra limbajului său.

Copilul apelează la realitate, dar, prin limbaj, se depărtează de ea, își amintește situațiile trecute, stabilește raporturi, face deducții corecte. La preșcolar, limbajul se îmbogățește sub raport cantitativ. Dezvoltarea capacităților de comunicare în grădinița de copii este unul dintre obiectivele majore care se realizează în mod treptat, prin lărgirea relațiilor verbale cu cei din jur, în condițiile manifestării de către copil a curiozității de cunoaștere a obiectelor, pe de o parte; a atitudinii interogative referitoare la originea și cauza unor fenomene, pe de altă parte.

Vorbirea se naște în chip spontan în cadrul grupului. Adesea copilul imită nu pentru că îl interesează actul, ci persoana care execută în mod obișnuit acest act. Pentru copil, cuvântul ține locul explicației și al justificării. Iubește cuvântul în sine, apoi vânează cuvinte, face colecții.

Învățământul preșcolar are o deosebită importanță în procesul dezvoltării cognitive și a personalității copilului, dezvoltare inclusă în relația joc-învățare-dezvoltare, relație ce stă la baza mijloacelor și procedeelelor folosite în actul didactic.

În procesul instructiv-educativ desfășurat cu copiii, informativul trebuie îmbinat cu formativul,

pentru ca trecerea de la activitatea preabecedară la activitatea abecedară, de tip școlar să aibă un impact cât mai mic asupra copilului.

Educația preșcolară trebuie să fie o pregătire pentru viață, astfel ca acesta să fie integrat în școală cât mai ușor.

Jocul didactic este unul dintre cele mai eficiente mijloace de educare, fiind folosit pentru a forma și consolida anumite cunoștințe, priceperi și deprinderi.

Jocul didactic are un rol bine definit în planul de învățământ al instituțiilor preșcolare, determinat de faptul că, pe măsură ce copilul își însușește, pe baza experienței sale de viață, cât și pe alte căi, o serie de cunoștințe, priceperi și deprinderi, rolul său crește în vederea acumulării altora, superioare.

Ceea ce caracterizează, în esență, jocul didactic constă în aceea că îmbină într-un tot unitar și armonios atât sarcini specifice jocului, cât și sarcini și funcții specifice învățării. Prin urmare, jocurile didactice au drept scop, pe de o parte, instruirea copiilor într-un domeniu al cunoașterii, iar pe de altă parte, sporirea interesului pentru activitatea respectivă prin utilizarea unor elemente distractive specifice jocului, facilitează atingerea obiectivelor cadru și de referință urmărite și împreună cu celelalte activități din grădiniță exercită o puternică și hotărâtoare influență asupra copilului în vederea pregătirii sale pentru școală.

Jocul antrenează intens copilul în stimularea și exercitarea vorbirii în direcția propusă, fără ca el să conștientizeze acest efort. Astfel, prin intermediul jocului didactic se activează și se fixează vocabularul copiilor, se îmbunătățește pronunția, se formează noțiuni, se însușesc construcții gramaticale. Cele mai multe jocuri didactice sunt destinate îmbogățirii lexicului cu substantive comune care denumesc obiecte și fenomene percepute direct din natura înconjurătoare și din

viața socială, nume de obiecte necesare în viața și activitatea lor, principalele activități zilnice, obiecte de îmbrăcăminte, obiecte personale și de igienă, părțile componente ale corpului omenesc, ale animalelor, principalele încăperi și obiectele necesare etc.

Toate cunoștințele de limbă sunt într-o organizare concentric-cantitativă, adăugându-se pe niveluri de vârstă, componente ale aceleiași probleme abordate la grupele următoare, se reiau și se aprofundează într-o prezentare concentric-superioară, prin sporirea gradului de generalizare și abstractizare a cunoștințelor, fiecare parte de vorbire este reluată și însoțită de precizări și recomandări clare cu privire la cunoștințele și jocurile care se recomandă, pe grupe de vârste. Jocul didactic contribuie la îmbogățirea lexicului copiilor preșcolari cu diferite adjective și adverbe care se referă la însușiri privind culoarea, raporturi dimensionale, cantitative, trăsături de caracter. Se

are în vedere, de asemenea, formarea deprinderii de a folosi corect gradele de comparație.

Exercițiile de vorbire, rațional dozate și judicios îmbinate cu elemente de joc, contribuie din plin la îmbogățirea vocabularului și la realizarea corectă a acordului între diferite părți de vorbire și la folosirea corectă a timpului verbelor.

Jocul didactic constituie un important mijloc de educare a limbajului copiilor în vederea școlarizării, îmbinând ludicul cu asimilarea de cunoștințe și formarea unor capacități de cunoaștere.

Sarcinile dezvoltării vocabularului la cei mici trebuie abordate într-o viziune interdisciplinară. Trebuie valorificată, pe deplin, fiecare posibilitate de cultivare a exprimării verbale a copiilor în diferite împrejurări.

Ordinea de tratare a temei propuse urmează o cale logică, pornind de la noțiunile introductive în care se subliniază importanța dezvoltării vocabularului la vârsta preșcolară, și terminând cu cercetarea experimentală.

Bibliografie:

- Cazacu Slama Tatiana, 1974, „Relatiile dintre gradinita si limbaj”, Editura Stiintifica, Bucuresti
- Cerghit Ioan, 1980, „Metode de invatamant”, Editura Didactica si Pedagogica, Bucuresti
- Paisi Lazarescu Mihaela, Ezechil Liliana, 2001, „Laborator prescolar”, Editura V&I Integral, Bucuresti

Marin Maria Magdalena Olguta
Inspector Pentru Educatie Timpurie, I.S.J. Arges

METODE INTERACTIVE DE GRUP APPLICATE ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREȘCOLAR - Studiu de specialitate – Braistorming-ul

Învățarea activă dezvoltă gândirea critică, creativă și responsabilitatea. Cadrul necesar învățării active trebuie să fie stimulativ bazat pe încredere și respect între educator și educat. În procesul predării interactive rolul educatoarei se schimbă: ea formulează probleme, ascultă părerile copiilor, sugerează rezolvări, lucrează împreună cu copii, corectează greșelile acestora, dar niciodată nu impune autoritar un punct de vedere.

Brainstorming-ul

Brainstorming-ul este una din cele mai răspândite metode în formarea elevilor în educație, în stimularea creativității, în domeniul afacerilor, al publicității, etc.

Etimologic, brainstorming provine din engleză, din cuvintele „brain”= creier și „storm”= furtună, plus desinența „-ing” specifică limbii engleze, ceea ce înseamnă „furtună în creier”- efervescență, o stare de intensă activitate imaginativă, un asalt de idei. Este „metoda inteligenței în asalt.” Un principiu al brainstormingului este:

cantitatea generează calitatea. Conform acestui principiu, pentru a ajunge la idei viabile și inedite este necesară o productivitate creativă cât mai mare. (Osborne, 1959).

Prin folosirea acestei metode se provoacă și se solicită participarea activă a elevilor, se dezvoltă capacitatea de a trăi anumite situații, de a le analiza, de a lua decizii în ceea ce privește alegerea soluțiilor optime și se exersează atitudinea creativă și exprimarea personalității.

De asemenea, utilizarea brainstorming-ului optimizează dezvoltarea relațiilor interpersonale, constatăm că persoanele din jur pot fi bune, valoroase, importante. Identificarea soluțiilor pentru o problemă dată este un alt obiectiv al brainstorming-ului.

Preșcolarii sunt provocați să participe activ la producerea de idei, se dezvoltă capacitatea de rezolvare a unei probleme prin căutarea de soluții cât mai originale, se dezvoltă atitudinea creativă și este favorizată, exprimarea personalității, este stimulată participarea tuturor copiilor la activitatea de producere a ideilor, chiar și a celor mai timizi, este stimulată căutarea soluției optime prin alegerea din mai multe variante posibile.

ETAPELE METODEI:

1. Se alege tema și se anunță sarcina de lucru.
2. Se solicită exprimarea într-un mod cât mai rapid, în enunțuri scurte și concrete, fără cenzură, a tuturor ideilor – chiar trăznite, neobișnuite, absurde, fanteziste, așa cum vin ele în minte legate de rezolvarea unei situații-problemă conturate. Se pot face asociații în legătură cu afirmațiile celorlalți, se pot prelua, completa sau transforma ideile din grup, dar atenție, fără referiri critice. Se suspendă orice gen de critică, nimeni nu are voie să facă observații negative. În acest caz funcționează principiul „cantitatea generează calitatea”.
3. Totul se înregistrează în scris, pe tablă, flipchart, video, reportofon, etc.
4. Se lasă o pauză de câteva minute pentru „așezarea” ideilor emise și recepționate.
5. Se reiau pe rând ideile emise, iar grupul găsește criteriile de grupare a lor pe categorii, simboluri, cuvinte-cheie, imagini care reprezintă posibile criterii.
6. Grupul se împarte în subgrupuri, în funcție de idei listate, pentru dezbateri. Dezbaterile se poate desfășura însă și în grupul mare. În această etapă are loc analiza critică, evaluarea, argumentarea și contraargumentarea ideilor emise anterior. Se selectează ideile originale sau cele mai aproape de soluții fezabile pentru problema pusă în discuție. Se discută liber, spontan, riscurile și contradicțiile care apar.
7. Se afișează ideile rezultate de la fiecare subgrup, în forme cât mai variate și originale: cuvinte, propoziții, imagini, desene, cântece, coleje, joc de rol, pentru a fi cunoscute de ceilalți.

Cadrul didactic trebuie să fie un autentic catalizator al activității, care să încurajeze exprimarea ideilor, să nu permită intervenții inhibante și să stimuleze explozia de idei.

În desfășurarea lecțiilor în învățământul primar se realizează de cele mai multe ori variante prescurtate ale metodei, obiectivul fundamental fiind acela de a-i determina pe elevi să-și exprime liber opiniile, să formuleze idei proprii eliberate de prejudecăți, să exerseze atitudini deschise și creative în grup, să fie motivați pentru activitate, să învețe într-o manieră plăcută și atractivă, într-o ambianță plină de prospețime și emulație.

Avantajele utilizării metodei brainstorming sunt multiple. Dintre acestea:

- ✓ obținerea rapidă și ușoară a ideilor noi și a soluțiilor rezolvatoare;
- ✓ costurile reduse necesare folosirii metodei;
- ✓ aplicabilitate largă, aproape în toate domeniile;
- ✓ stimulează participarea activă și crează posibilitatea contagiunii ideilor;
- ✓ dezvoltă creativitatea, spontaneitatea, încrederea în sine prin procesul evaluării amânate;
- ✓ dezvoltă abilitatea de a lucra în echipă.

Limitele brainstorming-ului:

- ✓ nu suplinește cercetarea de durată, clasică;
- ✓ depinde de calitățile moderatorului de a anima și dirija discuția pe făgașul dorit;
- ✓ oferă doar soluții posibile nu și realizarea efectivă;
- ✓ uneori poate fi prea obositor sau solicitant pentru unii participanți.

Brainstorming-ul se desfășoară în cadrul unui grup format din 2 până la 12 membri, de preferință eterogen din punct de vedere al pregătirii și al înclinațiilor, sub coordonarea unui moderator (în cazul nostru-educatorul), care îndeplinește rolul atât de animator, cât și de mediator parcurgând unele etape:

1. Odată cu aceasta grupului i se fac cunoscute 2 principii :

- a) cantitatea este cea care determină calitatea soluțiilor
 b) evaluarea soluțiilor se face amânat, deci în altă etapă decât cea de emitere a lor de către membri grupului
Și cele 4 reguli :
 a) suspendarea criticii și autocriticii pe toată durata propunerii soluțiilor;
 b) imaginația să fie absolut liberă, chiar dacă ar ajunge la unele soluții absurde;
 c) debitul de idei să fie cât mai mare cu putință;
 d) pentru formularea propriilor idei, ne putem servi chiar și de ideile altora din grup.

2. Etapa formulării soluțiilor

Este cea în care, de-a lungul a 15 până la 45 de minute, grupul se concentrează să emită cât mai multe idei. Dacă în acest timp ideea stagnează, animatorul grupului trebuie să o stimuleze, iar, dacă unii membri ai grupului se manifestă critic, să-i atenționeze că încalcă regula. Toate ideile sunt înregistrate de către secretarul grupului, astfel că toți membri să ia cunoștință de ele.

3. *Etapa de așteptare (amânare)*, în timpul căreia pot fi formulate și transmise eventual alte idei, este menită și ordonării soluțiilor, pe lângă reflecția juriului de experți asupra lor.

4. *Etapa evaluării critice*, concepută după intervalul de amânare, este cea în care juriul decide asupra calității ideilor propuse. Vor fi selecționate cele aplicabile imediat și cele care au șanse de a fi acceptate în viitor. (Moise Constantin, Seghedin Elena, 2009, p. 372).

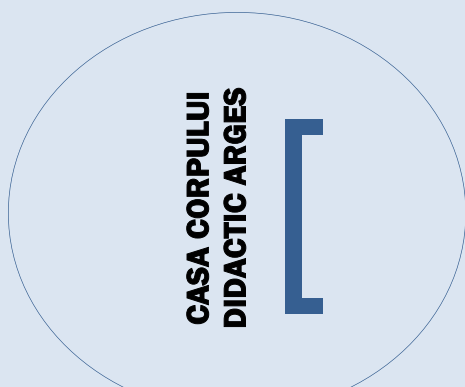
Pentru a-i spori atractivitatea, dar și în scopul de a-i învăța pe elevi să-și asume contribuția la activitatea comună de evocare sau realizare a sensului, este practică adesea varianta brainstorming cu carduri (elevul va scrie ideea pe post-it și va fi poziționat pe o listă a ideilor).

(Moise Constantin, Seghedin Elena, 2009, p. 373)

Bibliografie:

1. Cerghit, Ioan, Neacșu Ion, Prelegeri pedagogice, Polirom, Iași, 2001;
2. Moise Constantin, Seghedin Elena-Metodele de învățământ. In C. Cucoș (coord.), Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice, Polirom 2009;
3. Breban, Silvia (coord.)/(2000) „Metode interactive de grup”, Editura Arves, Craiova;
4. Tomșa Gheorghe, Psihopedagogie preșcolară și școlară, M.E.C, București, 2005;
5. Vrăsmaș T., „Școala și educația pentru toți”, Editura Miniped, București, 2005.

*Profesor Puiu Irina
G.P.P. „O Lume Minunată”, Curtea de Argeș*

BENEFICIILE JOCULUI

Dezvoltarea intelectuală a copilului se desfășoară în contextul propriilor activități de învățare și are drept forță motrică contradicțiile apărute dintre „vechi” și „nou”. Mecanismul acestei dezvoltări este trecerea de la exterior la interior, de la social la individual. Una dintre condițiile fundamentale ale decurgerii dezvoltării intelectuale este comunicarea copilului ca mod valoros de interacțiune psihosocială a persoanelor.

Actualmente, cunoscut este rolul comunicării drept condiție de bază în dezvoltarea psihicului uman avansat de Vâgotskii (1983) care a explicat legătura dintre dezvoltarea psihică și comunicare. Conform lui L. Vâgotskii, dezvoltarea psihică a individului nu este altceva decât însușirea experienței sociale de către el, iar aceasta are loc doar în interacțiunea cu alte persoane, adică prin intermediul comunicării. la rândul său, comunicarea se dezvoltă și ea în corelație cu celelalte funcții

psihice, deoarece întreaga activitate psihică constituie un tot unitar, prin care se realizează interacțiunea copilului cu mediul înconjurător.

Mediul școlar îi oferă copilului la vârsta de 6-7 ani o colectivitate și un loc de activitate cu numeroase întrepătrunderi intelectuale comunică cu alții și cu semenii necunoscuți, se adaptează la noile condiții și exigențe, ocupă un nou statut în relațiile interpersonale.

Copilul este pus în situații de a-și demonstra eficiența ideilor, de a-și planifica activitatea etc., conducând ca rezultat la consecințe favorabile pentru dezvoltarea intelectului. Activitatea de învățare la această vârstă școlară (mică) devine o preocupare majoră în programul zilnic al elevului, însă dorința lui de joc nu se diminuează, jocul rămânând o problemă majoră în perioada copilăriei.

Jocurile sunt strategii euristice în care copiii își manifestă istețimea, inventivitatea, inițiativa, răbdarea, îndrăzneala și curajul. Prin încercările și eșecurile, jocul asigură o antrenare mai deplină a întregii activități psihice. În joc copilul este un adevărat actor și un simplu spectator.

El participă, cu toată ființa lui, la îndeplinirea obiectivului jocului, realizând în felul acesta o învățare autentică. Referindu-ne la jocul didactic, constatăm că acesta este o activitate care sprijină înțelegerea obiectivelor planificate, fixarea și formarea unor deprinderi durabile, precum și împlinirea personalității școlarului mic. Fiecare joc didactic cuprinde următoarele componente constitutive: conținutul, sarcina didactică, regulile jocului, acțiunea de joc.

Jocurile didactice, în majoritatea lor, au ca element didactic întrecerea între grupe de elevi sau chiar între elevii întregului colectiv, făcându-se apel nu doar la cunoașterea lor, dar și la spiritul de echipă, disciplină, ordine, coeziune în vederea obținerii victoriei. Întrecerea prilejuiește copiilor emoții, bucurii, satisfacții. Copiii obosesc repede și de aceea este necesară introducerea jocurilor încât perioadele care solicită atenția să alterneze cu activitatea de învățare. Jocul didactic urmărește un scop bine determinat, presupune o situație de joc, anumite condiții, reguli. Ele au menirea de a plasa copilul în lumea cunoștințelor, de a-l înarma cu deprinderi pentru a putea opera cu cuvântul. Prin intermediul jocului obișnuim copilul să gândească

independent, să aplice cunoștințele acumulate preventiv în diferite situații.

Ele vin să altoiască copilului cele mai frumoase calități intelectuale, morale, estetice. Ele influențează și asupra emoțiilor copilului, devenind mai dinamici, ingenioși, încrezuți în forțele proprii, le dezvoltă reflexivitatea, autocunoașterea și autoevaluarea propriului demers cognitiv, a propriilor acțiuni și operații realizate. Înainte de joc învățătorul creează o atmosferă plăcută și o dispoziție bună elevilor.

Pe parcurs, sunt susținuți și încurajați elevii timizi. Uneori participă nemijlocit la joc, îi conduce pe neobservate și le susține inițiativa, se bucură și trăiește emoțional împreună cu ei. Desigur se va ține cont de respectarea raportului dintre instruire și distracție. Încălcând acest principiu, nu poate fi vorba de joc didactic, ci de joc-distracție.

După obiectivele urmărite, jocul didactic este folosit în cadrul tuturor ariilor curriculare, iar după tipul lecției jocul este folosit ca mijloc de predare, asimilare, mijloc de consolidare, sistematizare, recuperare a cunoștințelor. Utilizarea jocurilor didactice în cadrul lecțiilor, are o mare importanță deoarece vizează:

- ✓cultivarea creativității prin îndrăzneală, istețime, spirit inovator, flexibilitatea gândirii;
- ✓crearea unor situații generatoare de motivație;
- ✓educarea unor trăsături volitiv-pozitive;
- ✓stimularea elevilor slabi sau timizi;
- ✓cultivarea încrederii în forțele proprii, precum și a spiritului de răspundere, de colaborare și ajutor reciproc.

Jocurile didactice le plac copiilor, iar folosirea lor sporește eficiența lecțiilor. Este demn de luat în seamă afirmația lui Lucian Blaga că „Înțelepciunea și iubirea copilului e jocul”. Prin joc, copilul se dezvoltă intelectual, moral și fizic. Jocurile didactice pot fi folosite în orice moment al lecției cu scopul de:

- ± a familiariza elevii cu unele concepte;
- ± a consolida cunoștințele însușite;
- ± a cultiva unele calități ale gândirii;
- ± a evalua cunoștințele însușite.

În procesul jocului, copilul demonstrează că de realist este el în tot ceea ce face și la ce nivel se ridică competența sa, uneori atât de bine conturată motivațional. Succesul unui joc didactic este asigurat

dacă sunt îndeplinite majoritatea cerințelor, dar mai ales dacă este bine explicat. Jocurile copiilor devin metodă de formare în cazul în care ele capătă o organizare și se succed în ordinea implicată de logica cunoașterii și a învățării.

Pe parcursul experienței didactice personale, activitățile didactice au fost axate pe cunoașterea în profunzime a nevoilor și trebuințelor elevilor, a stăpânirii unui limbaj, metode și procedee pentru a

Bibliografie:

1. Bădică T. et al. Jocuri didactice pentru dezvoltarea vorbirii. București, Editura Didactică și Pedagogică, 1974
2. Popescu-Neveanu P. Natura jocului și eficiența lui. Copilul și jocul – colecție metodică. In: Revistă de pedagogie. 1975, Nr. 8

atinge palierele cele mai sensibile ale gândirii și sentimentelor copiilor.

Măiestria pedagogică joacă un rol decisiv în reușita elevilor. Din aceste considerente, una dintre metodele activ-interactive bazate pe acțiunea stimulată este jocul didactic. Astfel, cadrul didactic consolidează, precizează, dar și verifică cunoștințele elevilor, pune în valoare și antrenează capacitățile creatoare ale acestora.

Prof. Miercan Georgiana Nicoleta

Grădinița cu Program Prelungit "Sfânta Marina" Câmpulung

MIȘCARE, DEZVOLTARE, SĂNĂTATE PRIN ACTIVITĂȚI SPECIFICE CU PREȘCOLARII

Schimbările care au loc în societatea noastră, dar și pe plan mondial, fac necesară desfășurarea unei tot mai intense activități pentru studierea și înțelegerea fenomenelor economico – sociale și sanitare, a acțiunii legilor dialecticii în dezvoltarea societății omenești pentru a da răspuns științific problemelor ridicate de viață, de evoluția umană. Conform Organizației Mondiale a Sănătății, prin sănătate se înțelege mai mult decât absența bolii și a dezabilității; este o stare de bine-fizică, mentală și socială-și se manifestă ca abilitate de adaptare continuă la cererile de schimbare constantă, la expectații și la stimulii mediului natural și social.

Educația pentru sănătate își propune să ajute oamenii-fie ei copii sau adulți-să înțeleagă factorii care le afectează starea de sănătate și de aceea este legată obligatoriu de calitatea vieții, de promovarea bunăstării individului din punct de vedere fizic, social și mintal. De asemenea, își propune să formeze și să dezvolte priceperile de a utiliza cunoștințele despre sănătate.

În acest sens, nouă, educatoarelor, ne revine rolul de a transmite copiilor cunoștințe despre sănătate în noua accepție a conceptului și de a contribui la formarea deprinderilor lor de viață sănătoasă, adecvate vârstei la care se află ei, stadiului de dezvoltare psihologică și cerințelor vieții sociale.

Integrată în procesul educativ general, activitatea de educație pentru sănătate din instituțiile preșcolare prezintă o serie de aspecte specifice și comune întregului proces instructiv educativ din grădiniță, determinate de particularitățile de vârstă și individuale ale preșcolarilor. Principalii factori care au impact asupra stării de sănătate și boală sunt comportamentele care descriu **stilul de viață**: alimentație echilibrată, practicarea exercițiului fizic, adoptarea comportamentelor preventive (vaccinări, verificări medicale periodice), respectarea orelor de somn.

Comportamentele sănătoase sunt învățate social de către copii prin observarea și imitarea adulților. De exemplu, alimentația, practicarea exercițiului fizic sunt comportamente care se învață din familie în perioada timpurie de dezvoltarea (vârsta preșcolară) și au un rol definitoriu în dezvoltarea

atitudinilor și practicilor din perioadele ulterioare de dezvoltare și din viața adultă relaționate cu stilul de viață sănătos.

La vârsta preșcolară copiii învață comportamente prin observarea și imitarea adulților, își formează atitudinile față de comportamentele sanogene (ceea ce promovează sănătatea) și de risc. La această vârstă se formează și reprezentarea stării de sănătate și de boală. Părinții și adulții care interacționează direct cu copii au un rol major în dezvoltarea comportamentelor sanogene cu rol protectiv asupra sănătății. Educația pentru sănătate la preșcolari permite învățarea comportamentelor ce promovează sănătatea și integrarea lor în rutinele comportamentale. În sens larg, educația pentru sănătate este reprezentată de toate experiențele de învățare care conduc la îmbunătățirea și menținerea stării de sănătate. În sens restrâns, educația pentru sănătate implică dezvoltarea abilităților cognitive, sociale și emoționale cu rol protector asupra sănătății și dezvoltarea unui stil de viață sănătos prin întărirea comportamentelor sănătoase și reducerea comportamentelor de risc.

La vârsta preșcolară educația pentru sănătate se poate realiza prin lecturi după imagini, poezii, povești, convorbiri, jocuri didactice, jocuri de mișcare, ghicitori, cântece, jocuri de rol, dramatizări, imagini ppt, activități interdisciplinare, parteneriat cu medicul, concursuri cu teme specifice, etc.

În cele ce urmează voi evidenția rolul pe care îl au educația fizică și sportul în dezvoltarea și menținerea sănătății copilului preșcolar.

Ca obiect de studiu, educația fizică și sportul urmăresc dezvoltarea armonioasă a organismului, îmbunătățirea stării de sănătate, creșterea indicilor morfo - funcționali, înarmarea cu cunoștințe, priceperi și deprinderi motrice cât mai variate.

Educația fizică este acea latură a educației prin care se urmărește realizarea unei armonii între elementele biologice și cele psihice ale personalității umane. Educația fizică contribuie la dezvoltarea funcțională a sistemului nervos, asigurând condiții favorabile pentru activitățile intelectuale, contribuie la educarea conștiinței și conduitei morale, la formarea

Bibliografie:

-Lespezeanu, Monica -Tradițional și modern în învățământul preșcolar, Editura Omfal Esențial, București-2007

- Tătaru, L, Glava, Chiș, O, - Piramida cunoașterii, Editura Diamant, Pitești,2014

- Tudosoiu, D, Petre, D, - Ghid pentru desfășurarea activităților psihomotrice în grădiniță, Editura Trend 2015

*Prof. inv. preșcolar Ceaușescu Iuliana
Liceul Tehnologic „I.C. Petrescu „Stâlpeni, G.P.P. Stâlpeni*

unor trăsături de viață și caracter și la formarea calităților, priceperilor și deprinderilor motrice.

Spre deosebire de celelalte activități, activitatea de educație fizică presupune instruirea și formarea copilului în și prin mișcare. Activitatea fizică are o pondere însemnată în dezvoltarea fizică corectă și armonioasă a copilului, precum și în menținerea stării de sănătate. Exercițiul fizic stimulează nu numai respirația și circulația sangvină care întărește și dezvoltă sistemul muscular și osos și realizează puntea de legătură între gândire și acțiune.

Jocurile de mișcare dau prilej copilului să-și satisfacă nevoia de mișcare și totodată contribuie la dezvoltarea armonioasă a organismului. Dată fiind înclinația naturală a copilului spre mișcare trebuie să le acordăm o pondere relativ mare jocurilor de mișcare, atât în cadrul activităților obligatorii, cât și la activitățile libere. Lipsa exercițiilor fizice determină frustrarea la copil, ceea ce ca avea efecte nefavorabile asupra evoluției sale ulterioare. Fără mișcare nu există viață. Omul se află în perpetuă mișcare de la concepție până la moarte. Mișcarea reprezintă un factor important în dezvoltarea copilului. Copilul sănătos nu trebuie motivat să se miște, pentru că nu poate să se miște. În timp ce se mișcă câștigă experiență, se dezvoltă sistemul muscular, scheletul și coordonarea mișcărilor și abilităților fizice. Datorită exercițiilor fizice crește schimbul de substanțe în organism, metabolismul se intensifică, asimilarea hranei se îmbunătățește. Activitatea plămânilor și a inimii este influențată favorabil, așadar respirația devine mai amplă.

Sintetizând efectele jocului de mișcare putem afirma că ele dezvoltă forța, viteza, îndemânarea și perseverența, desăvârșesc pregătirea fizică și întăresc sănătatea.

În concluzie, un copil pentru a se dezvolta sănătos are nevoie de spațiu, de aer liber, de o alimentație adecvată, de adoptarea comportamentelor preventive (vaccinări, verificări medicale periodice), de respectarea orelor de somn și nu în ultimul rând de foarte multă mișcare.

MOTIVAȚIA-PREMISĂ A EFICENȚEI ACTULUI DIDACTIC

Conceptul de motivație exprimă starea de mobilizare, de activare a individului și de direcționare a activității sale spre scopurile propuse.

Motivația este un proces dinamic în desfășurare într-o organizare ascendentă în structura activității și cu consecințe asupra rezultatelor acesteia. Ea este concepută ca o „sete” de cunoaștere, ca un „mod subiectiv” al cauzalității obiective, ca o cale eficace de a cunoaște evoluția psihică a copilului în diferite etape ale evoluției sale.

Ca forță propulsatoare a energiei și efortului, motivația este alături de aptitudini, cea mai importantă variabilă a succesului școlar. Fără motivație nu poate avea loc un proces conștient de învățare, exceptând învățarea incidentală. De aceea problema motivației este apreciată „a fi cheia” oricarui învățământ democratic modern.

În învățare există, pe de-o parte, motivația extrinsecă când învățarea este determinată de un motiv extern învățării propriu-zise, susținută de o recompensă din afara acesteia (nota, lauda, pedeapsa).

Motivația intrinsecă este prezentă atunci când copilul desfășoară activitatea pentru satisfacția, plăcerea pe care o provoacă aceasta. Ea susține din interior învățarea a ceea ce este atât o caracteristică a situației de învățare cât și consecința trezirii dorinței copilului de a învăța, pregătită de familie și/sau școala, rezultat al identificării cu scopurile educationale.

Se știe că motivația pentru învățare nu este înnăscută, nu se formează de la sine, ci presupune organizarea condițiilor de învățare astfel încât acestea să devină motivante pentru copil. În acest sens, cadrele didactice pot: să precizeze foarte clar scopul activității să ofere perspectiva aplicării în practică a cunoștințelor, să-i îndrume în însușirea unor tehnici de activitate independentă, să creeze situații-problemă, experimente, demonstrații etc care să întrețină curiozitatea copiilor etc.

Motivația poate evolua nu numai progresiv. Sarcinile de învățare care depășesc nivelul de înțelegere al copilului duc la resemnare, indiferență, descurajare, chiar opoziție, mai ales când intervine și presiunea celor din jur. Efectul va fi scăderea motivației (demotivarea) și stingerea interesului.

Întotdeauna trebuie să existe un „de ce” al învățării, un mobil conștientizat sau cu funcție declanșatoare și de susținere energetică a conduitei de învățare.

Fiecare motiv se poate găsi în diferite stadii de dezvoltare. Interesul, de pildă, se poate găsi în stadiul de curiozitate, de dorința de a cunoaște.

În scopul sprijinirii copiilor în formarea personalității, o importantă contribuție o are munca educatoarei începând de la vârste mici. Ea poate ajuta copiii să se dezvolte în ritmul propriu, să-și fixeze scopuri, să realizeze ceea ce și-au propus pe parcursul activităților desfășurate.

Întrecerile, jocurile, concursurile, sunt câteva dintre modalitățile de lucru cu preșcolarii ce contribuie la formarea comportamentelor adecvate vârstei dar și la dezvoltarea unei imagini de sine corecte, a încrederii în propriile forțe și capacități, a motivației pentru învățare.

Prin intermediul întrecerilor sportive, se dezvoltă încrederea în sine și în forțele proprii. Recompensele oferite au rolul de a dezvolta motivația câștigului, deci educatoarea trebuie să le aleagă cu grijă, cunoscând preferințele majorității copiilor.

Jocul, cu toate formele lui, este considerat de preșcolari o recompensă. Dacă acesta se desfășoară pe echipe, copiii vor dori întotdeauna să facă parte din echipa câștigătoare, să fie primii. Este

suficient să fie scoși în fața clasei și să fie felicitați pentru succesul obținut prin aprecieri verbale, aplauze.

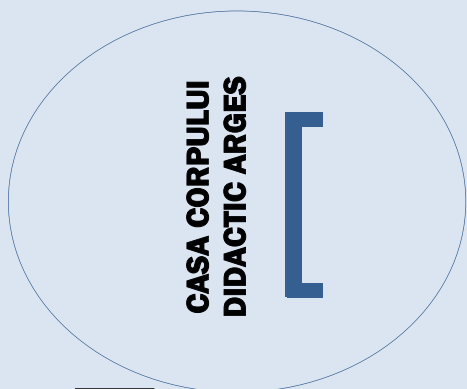
Din acest motiv educatoarea are în vedere să sublinieze în finalul jocului că toți copiii sunt câștigători, dar pe primul loc se află acela care a rezolvat cel mai bine cerințele date. Orice recompensă, cât de neînsemnată pentru adulți, este pentru preșcolari un motiv de mândrie, constituind în același timp o modalitate prin care se dezvoltă motivația pentru învățare. Copiii vor dori să învețe mai bine, să cunoască mai multe despre temele propuse, pentru a fi recompensați, felicitați în fața clasei.

Concursurile între copiii de aceeași vârstă, între grupe sau grădinițe, stimulează în cea mai mare măsură dorința

Bibliografie:

- Cerghit, I – *Metode de învățământ*, 1976, E.D.P., București
- Cerghit, I., Radu, T.I., Popescu, E, Vlăsceanu, I., - *Didactica*, 1998, E.D.P., București
- Tomșa, Gh., (coordonator) – *Psihopedagogie preșcolară și școlară*, 2005, București

**Prof. înv. preșcolar Buleteanu Ramona Ioana
G.P.P. Dumbrava Minunată, Pitești**

CREATIVITATEA, O ETAPA NECESARA ÎN ACTIVITATEA CU PREȘCOLARII

Educația este unul dintre fenomenele care au apărut odată cu societatea umană. Tot ce ține de umanitate: limbaj, rațiune, sentimente, artă, se realizează prin educație. Astfel, educația trebuie să răspundă cât mai bine cerințelor contextului actual în care, a te adapta la nou este un imperativ. Preșcolăritatea este apreciată ca vârsta ce cuprinde cea mai importantă

de a fi primii, voința de a fi câștigători. Atunci când primesc diplomele, aceștia se mândresc în fața celorlalți preșcolari, stârnind la aceștia dorința de a participa și ei și de a câștiga premii în cadrul concursurilor.

Prin urmare, motivația pentru învățare se dezvoltă de la cele mai mici vârste, mai întâi prin aprecieri verbale asupra activității la clasă, apoi prin întreceri, jocuri, concursuri, toate acestea organizate cu scopul de a verifica capacități și comportamente dobândite pe parcursul procesului educativ. O condiție a asigurării reușitei școlare ar fi continuitatea autentică între grădiniță și școală. Totuși sunt numeroase distorsiuni în ce privește funcționalitatea legăturii, care pot constitui surse de inadaptare a copilului.

Unele activități ce par un lucru firesc pentru copii din grădiniță, la școală își modifică aspectul, devenind acțiuni programate, de muncă sistematică ce parcurg pași specifici asimilării cunoștințelor. Astfel că pregătirea copilului în scopul adaptării la cerințele școlii vizează structurarea întregii sale personalități, îndeosebi: dezvoltarea fizică și senzorială (adecvată cerințelor activității de scriere); intelectual-cognitivă; afectiv motivațională; psiho-socială; a trăsăturilor de voință.

Un rol deosebit de important în sensul îmbunătățirii rezultatelor școlare îl constituie promovarea unei relații educator – preșcolari, bazată pe încrederea în posibilitățile acestora, stimulare și cooperare.

În concluzie, succesul are un rol mobilizator, conduce la dorința de a învăța și de a obține rezultate bune, pe când insuccesul, dacă nu este întărit și de aprecierile cadrelor didactice, poate descuraja, ducând la lipsa de interes față de actul educativ.

experiență educațională din viața unei persoane. Pe parcursul ei înregistrăm ritmurile cele mai pregnante în dezvoltarea individualității umane și cele mai semnificative achiziții cu ecouri evidente pentru etapele ulterioare ale dezvoltării noastre. De aceea nu putem face abstracție de una din acele dimensiuni esențiale pentru întreaga dezvoltare și afirmare a personalității – creativitatea. În contextul actual

educațional, stimularea creativității este un demers socioeducațional complex, ce cuprinde simultan fenomenele de activizare, antrenare, cultivare și dezvoltare prin actualizarea virtuților creative, pentru accederea lor de la posibil la real, prin afirmarea efectivă. A fi sau a nu fi un profesor creativ în procesul didactic, ține de: ereditate, mediu, capacități intelectuale, aptitudini, caracter, motivație, efort de pregătire și investigare.

Astăzi în sistemul de învățământ au apărut multe metode moderne, atractive, care-i stimulează pe copii și le dezvoltă capacitățile intelectuale. Acest lucru îi face și pe profesori să fie mai creativi, să le ofere posibilitatea de a jongla cu toate instrumentele pe care le au la dispoziție. Educatoarea trebuie să fie și ea în aceste tendințe, deoarece copilul preșcolar își pierde foarte repede interesul și atenția, dacă ceea ce i se spune nu este pe înțelesul lui sau nu rezonază cu personalitatea și preferințele sale. Educatoarea trebuie să stimuleze potențialul creator al copilului, prin activitățile desfășurate în cadrul programului din grădiniță, să ofere copilului învățare autoinițiată, o atmosferă neautoritară, să stimuleze curiozitatea copilului spre a descoperi noul, încurajându-i procesele gândirii creative. Aceasta înseamnă că, îl îndeamnă pe copil să caute noi legături între cunoștințe, să reușească să asocieze într-un mod cât mai util informația înmagazinată cu scopul găsirii de soluții inovative la problemele propuse. Educatoarea creativă știe să formuleze problemele în așa fel încât soluțiile să fie intuitive, întrebările ce definesc înmagazinarea informației venind natural preșcolarului, acesta învățând în mod activ. După cum știm, fiecare act creativ începe cu întrebări, dar acestea trebuie să fie deschise, să aibă sens, să nu reclame o expunere a faptelor. Și la grădiniță se pot utiliza metode moderne de predare, spre exemplu: metoda piramidei, metoda ciorchinului, metoda cubului, metoda exploziei stelare, metoda mozaicului, metoda dramatizării, branistormingul, etc. De buna proiectare a activităților bazate pe aceste metode depinde ingeniozitatea și creativitatea cadrului didactic. Instaurarea unui climat favorabil este o altă condiție principală, o concluzie fructuoasă între copil și educatoare, un climat caracterizat printr-o tonalitate afectivă, pozitivă, de exigentă și înțelegere. La fel de importantă este stimularea efortului personal al copilului și stimularea lui în aducerea unei contribuții proprii, de

a fi original, inventiv, creator. Relația educatoare-copil este un factor esențial în stimularea spiritului creativ.

Educatoarea trebuie să aibă o atitudine pozitivă față de creativitatea copilului. O educatoare creativă determină avântul originalității copilului, fără eforturi speciale. Secretul constă în transferul setului de valori propice creativității de la educatoare la copil, urmat de automodelarea copilului în funcție de atitudinile și convingerile devenite proprii copilului. În zilele noastre, o prioritate a învățământului o constituie și informatizarea, softul educațional, reprezentat de programele informatice special dimensionate și adaptate în perspectiva predării unor teme specifice învățământului preșcolar. Utilizarea calculatorului în procesul instructiv-educativ facilitează realizarea scopurilor didactice și idealurilor educaționale. Ține de priceperea și creativitatea educatoarei să folosească aparatura modernă, softurile educaționale, în activitățile din grădiniță și chiar să-i inițieze pe copii în folosirea lor.

Inovația didactică a adus în atenția noastră a cadrelor didactice, termeni și atitudini noi necesare în procesul instructiv-educativ. Integrarea și interdisciplinaritatea sunt două dintre ele. Integrarea este o manieră de organizare oarecum similară cu interdisciplinaritatea, în sensul că obiectivele învățării au ca referință nu o categorie de activitate, ci o tematică unitară, comună mai multor categorii de activități. În nici un caz nu trebuie confundate cele două concepte, integrarea fiind considerată o metodă care rupe hotarele între categoriile de activități și grupează cunoașterea în funcție de tema propusă. Copilul preșcolar este prin natura sa un creativ datorită imensei sale curiozități, a freamătului permanent pentru a cunoaște tot ceea ce se petrece în jurul său. În perioada preșcolară imaginația se exprimă viu prin tot ceea ce face copilul la grădiniță la toate activitățile. Preșcolăritatea reprezintă vârsta la care este imperios necesar stimularea potențialului creativ al copilului, neidentificat sau neexprimat prin cunoașterea și stimularea aptitudinilor, prin mobilizarea resurselor latente prin susținerea manifestațiilor printr-o motivație intrinsecă.

Activitatea didactică trebuie înțeleasă ca un act de creație nu ca un șir de operații șablon, de rutină. Educatoarea trebuie să dispună de capacitatea

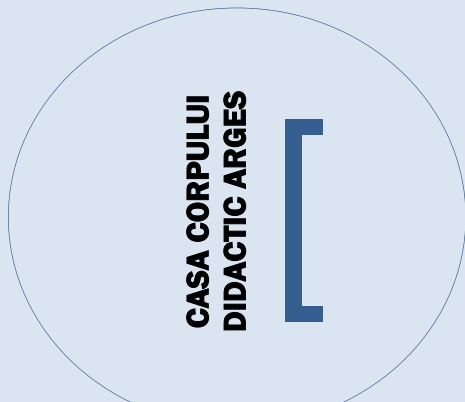

de înțelegere a copiilor, să trăiască împreună sentimente puternice, să creeze situații care să îmbogățească mintea copilului cu anumite reprezentări și obișnuințe. Educatoarea trebuie să-și

Bibliografie:

- Breben S, Gongea E, Ruiu G, Fulga M, Metode interactive de grup, Ed. Arves, București, 2002
- Cojocaru C, Creativitate și inovație, Ed. Științifică și Enciclopedică, București, 2005
- Oprea C, Strategii didactice interactive, Ed. Didactică și Pedagogică, București, 2007

**Prof. înv. preșcolar Tinca Ionela
G.P.P. "Lumea Copiilor" Topoloveni**

SISTEMUL DE EDUCAȚIE ÎNCOTRO...

Motto: „Cei care educă copiii sunt demni de mai multă onoare decât cei care le dau viață; de aceea pe lângă viață, dăruieți copiilor și arta de a trăi bine, educându-i!”

Aristotel

Sistemul de învățământ este parte integrantă a sistemului educațional din România.

Educația începe cu primele zile ale copilăriei punându-se accent pe dezvoltarea liberă, integrată și armonioasă a individualității umane în formarea personalității autonome, de unde se spune că „lumea mică a copilului este o părticică din Univers. De aici începe de venirea lui ca Om”.

Astăzi sistemul de învățământ a fost chemat să răspundă la o nouă provocare- învățământul în sistem online. Activitățile educaționale din ultimii 70 de ani nu s-au confruntat cu un pericol de acest gen (pandemia de Covid-19) când a trebuit să dispunem de dispozitive moderne de comunicare, cunoștințe în informatică, platforme și conexiuni online -toate acestea evoluând cu o viteză extraordinară.

Accesul echitabil la o educație este esențial. Fără educație nu putem avea nici sănătate nici economie, cu atât mai mult în perioada dificilă pe care o traversăm.

Am demonstrat de a lungul timpului în calitate de cadru didactic/manager că avem calități prin care se poate desfășura cu succes activitatea educațională din sistemul de învățământ din România.

Și în programul „România educată” sistemul de învățământ are în vedere principalele direcții:

- asigurarea educației de bază de bază pentru toți copiii;
- formarea de competențe cheie;

- asigurarea echității în educație;

- fundamentarea ofertei educaționale pe baza nevoilor de dezvoltare permanentă a principalilor beneficiari copii/elevii;

- îmbunătățirea bazei materiale;

- dimensiunea euro-atlantică a Educației și cooperarea internațională.

Obiectivul principal fiind strategia sănătății și menținerea deschisă a unităților de învățământ pentru un act educațional de calitate punând în centrul său copiii și nevoile lor.

Învățământul românesc ar trebui să fie mai bine organizat și mai eficient, astfel încât procesul instructiv-educativ să se desfășoare pe

coordonatele învățării definite de către UNESCO:

- **învățarea pentru a ști** (educația formală);
- **învățarea pentru a face** (adaptarea sistemului educativ la cerințele de muncă ale societății);
- **învățarea conviețuirii** (activitățile desfășurate în timpul liber);
- **învățarea organizării propriei vieți** (asimilarea de informații, astfel încât acestea să fie utile dezvoltării personale).

Învățământul preșcolar, ca primă etapă a sistemului de învățământ, urmărește să asigure o dezvoltare normală și armonioasă a copiilor de vârstă preșcolară.

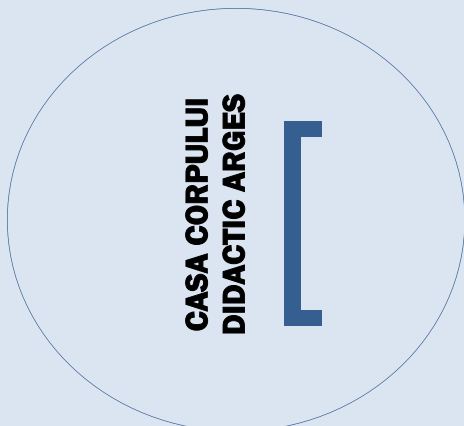
Lumea contemporană se străduiește să devină din ce în ce mai mult, o lume unitară. Educația contemporană este o educație universală caracterizată prin complexitate și globalitate, concepută printr-o

Bibliografie:

1. Curriculum pentru învățământul preșcolar, Editura Publishing House, 2009.
2. G. Tomșa, Bazele teoretice ale psihopedagogiei preșcolare, Ed. V&Integral, București 2007

Prof. Carmen Maria Săndulescu

Grădinița cu Program Prelungit „Castelul Magic” Pitești

PRINCIPIUL DEMOCRAȚIEI ÎN MANAGEMENTUL ORGANIZAȚIEI ȘCOLARE

Termenul de management a pătruns în limbajul pedagogic la fel de insistent ca cel de curriculum. În mod analogic, are o dublă semnificație, de concept și de paradigmă pe cale de afirmare în teoria și practica educației.

Conceptul de management definește un tip de conducere superioară care corespunde modelului cultural al societății. Trebuie să subliniem faptul că managementul este în opoziție cu tipul de conducere birotică, administrativă, care corespunde modelului cultural al societății industrializate (timpurii și în faza de maturizare).

Managementul reprezintă o activitate de conducere globală/sistematică, optimă, strategică/innovatoare, necesară în condiții de schimbare socială rapidă, permanent, proprii societății postindustriale, informaționale, bazată pe cunoaștere.

Managementul urmărește, ca obiectiv esențial, obținerea excelenței în orice tip de organizație, ceea ce echivalează cu un model de acțiune, spre care trebuie să tindă și căreia trebuie să i se conformeze orice activitate concretă. Urmărește eficiența, eficacitatea, randamentul oricărei activități din cadrul unei instituții, organizații sau unui domeniu prin aplicarea unor principia și funcții manageriale, bazându-se pe competențe și calificări special ale managerilor, ce urmăresc relaționarea optimă a resurselor umane cu cele material.

Managementul educațional este știința și arta de a pregăti resursele umane, de a forma personalități potrivit unor finalități solicitate de societate și acceptate de individ. Managementul sistemului și al instituțiilor de învățământ cuprinde: formularea clară a finalităților, proiectarea rețelei instituționale, elaborarea

conținuturilor învățării, asigurarea cadrului legislativ-normativ, formarea inițială și pe parcurs a personalului de conducere și instruire, stabilirea unor tehnici de evaluare care să permită reglarea pe parcurs a sistemului și procesului de învățământ și optimizarea rezultatelor.

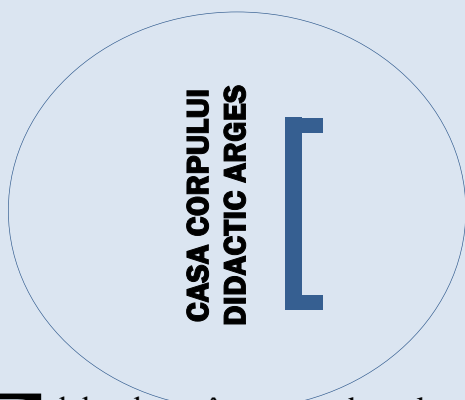
Managementul educațional presupune o abordare interdisciplinară, care studiază evenimentele ce intervin în decizia organizării unei activități pedagogice determinate și în gestiunea programelor educative. Coducerea managerială implică și accente pe idei, pe abordare sistematică, pe schimbare, pe strategie pe inovare.

Managementul educațional reprezintă o metodologie de abordare globală, optimă, strategică a activității de educație, ansamblul de

Bibliografie:

1. Ionescu, M., Managementul clasei. Un pas mai departe...Învățarea bazată pe proiect, Ed. Humanitas Educațional, Colecția "Șanse egale"
2. Rădulescu, E. și Tîrcă, A., "O școală prietenoasă", Editura Humanitas, Centrul Educația 2000

*Prof. învă. preșcolar Ciucu Gabriela/Filip Gabriela Nicoleta
G.P.P. Lumea Copiilor, Topoloveni*

MĂRȚIȘORUL- SEMNIFICAȚII

Folclorul românesc s-a dezvoltat la confluența a două mari regiuni ale civilizației europene: vestul și sudul Europei. De-a lungul secolelor, românii și-au cristalizat propria lor cultură. Aceasta cultură reprezintă nevoia de comunicare a omului cu natura și a omului cu alți oameni. Spiritualitatea românească a fost în perfectă armonie cu poziția geografică a țării noastre și cu practicile populare ale românilor.

Cultura românească prezervă cu grijă memoria strămoșilor ei, astfel că printre cele patru mituri importante ale românilor îl vom întâlni alături de „Miorița” și pe cel al „Babei Dochia”, ultimul fiind în strânsă legătură cu data de 1 Martie și cu mărtișorul.

Românii sărbătoresc venirea primăverii într-un mod unic, la începutul lunii martie. 1 Martie este în calendarul ortodox ziua Evdochiei, o femeie martir, numită și Dochia. Sărbătoarea este de fapt apriori timpurilor creștine, iar Dochia este un personaj păgân.

Tradiția mărtișorului este o moștenire de la strămoșii noștri romani.

Cuvântul „mărtișor” are origini latine și este numele popular al lunii martie. Acest străvechi obicei al primăverii este specific poporului român și își are originea în credințele și practicile agrare. Sărbătoarea lui are loc în prima zi a lui martie, considerată ca prima lună a primăverii. La Roma, începutul anului nou se sărbătorea la 1 martie, luna care purta numele zeului Marte, ocrotitor al câmpului și al turmelor, zeu care personifica renașterea naturii. La vechii traci, aceleași atribute le avea zeul Marsyas Silen, considerat

inventatorul fluierului, cultul său fiind legat de glia maternă și de vegetație. Lui îi erau consacrate sărbătorile primăverii.

În multe săpături arheologice din România s-au găsit măștișoare cu o vechime mai mare de opt mii de ani. Sub forma unor mici pietre de râu vopsite în alb și roșu, ele erau înșirate pe ață și se purtau la gât. Culoarea roșie, dată de foc, sânge și soare era atribuită vieții, deci femeii. În schimb, culoarea albă, conferită de limpezimea apelor, de albul norilor era specifică înțelepciunii bărbatului.

Șnurul măștișorului exprima împletirea inseparabilă a celor două principii ca o permanentă mișcare a materiei. El semnifică schimbul de forțe vitale care dau naștere viului, necurmatul ciclu al naturii. Culorile alb și roșu au rămas până în zilele noastre ca simbol al sexelor, ele fiind regăsite și la bradul de nuntă și înmormântare.

Când venea primăvara, oamenii obișnuiau să lege de copaci funii albe și roșii, cu scopul de a alunga duhurile rele. Această măsură de precauție era luată pentru a preîntâmpina orice fel de posibil dezastru care s-ar fi putut abate asupra florilor copacilor și i-ar fi putut împiedica să rodească.

La originile măștișorului a stat o monedă de aur la care se atașa o sfoară făcută din două părți răsucite, una roșie și alta albă, pe care copiii obișnuiau să o poarte la gât. Exista credința, conform căreia, această amuletă aducea noroc și fericire. Fetele purtau măștișorul până când înfloreau copacii, moment în care, legau măștișorul de trunchiul unui copac, iar cu moneda își cumpărau brânză, pentru a avea o față albă și frumoasă tot anul.

După un timp, mărele frumos colorate au luat locul monedei. În unele părți ale țării, măștișorul este purtat la încheietura mâinii, toată luna martie. După care, înainte de răsăritul soarelui, fetele îl înnoadă de trunchiul unui copac sau îl pun într-un arbust de trandafiri, cu convingerea că toate dorințele lor se vor împlini.

Simbolul șnurului realizat din cele două părți răsucite, una albă și cealaltă roșie, a fost inițial folosit de daci înainte ca romanii să-i cucerească. Pe acea vreme șnurul era alcătuit din alte două culori: alb și negru. Culoarea neagră reprezenta lâna neagră dată de Baba Dochia nurorii sale și simboliza întunericul iernii. Partea albă simboliza lumina primăverii. Lâna s-a schimbat, conform legendei, din negru în alb prin sacrificiul fetei. Din această cauză partea roșie din măștișor reprezintă sângele și sacrificiul. În final, primăvara și măștișorul vor fi mai puternici decât întunericul cu ajutorul lui Iisus Hristos.

În zilele noastre, măștișorul este un simbol al primăverii care va să vină, iar realizarea lui a devenit o adevărată operă de artă. Oamenii oferă cu multă plăcere de 1 Martie măștișoare celor pe care îi iubesc, ca simbol al admirației lor, ca respect și stimă specială pentru doamne și domnișoare.

Măștișoarele se poartă o perioadă de timp bine determinată, după care se agață în copacii care urmează să înflorească. Procesul scoaterii măștișoarelor a fost legat de practicile de previziune a vremii. În sud, spre exemplu, oamenii cred că ar trebui să-ți dai jos măștișorul doar atunci când vei observa un stol de berze. În alte regiuni, acest lucru se întâmplă la vederea unei lebede, existând credința că vei fi tot anul la fel de grațios precum respectiva pasăre. Fetele nemăritate își pun măștișorul sub o piatră mare și încearcă să ghicească care le va fi ursitul.

Scoaterea măștișorului, conform ritualurilor, are un scop bine întemeiat: să marcheze astfel tranziția dintre sfârșitul iernii și noul anotimp care începe. Martenitsa, amuleta magică, moștenită de la predecesori, este primul semn al venirii primăverii. El simbolizează credința fiecăruia că toate vor fi mai bune în anul ce va să vină.

Luna martie este luna în care nu trebuie să îți dispară zâmbetul de pe față, în care să radiezi frumusețe și să împarți acest sentiment de bine cu toată lumea din viața ta. Chiar dacă este pentru prietena ta cea mai bună, pentru mama ta sau pur și simplu pentru cineva special din viața ta, o felicitare te poate ajuta să îți exprimi gândurile bune și urările de fericire.

Bibliografie:

- Tudor Pamfile, „Mitologia poporului român” (vol. I+vol. II)”, Editura Vestala, 2009;
- Elena Niculiță Voronca, „Tradiții și obiceiuri românești”, Editura Saeculum I. O., 2008.

**Prof. inv. preșcolar Neculae Iuliana
G.P.P. TIC-PITIC, Mioveni**

ADAPTAREA EDUCATIEI TIMPURI LA INVĂȚĂMÂNTUL ONLINE

Periода prin care trecem reprezintă pentru noi toți mai mult decât o provocare obișnuită – întregul nostru stil de viață este pus la îndoială pe o perioadă nedeterminată, veștile negative ne asaltează din toate părțile, izolarea ne afectează resursele pe diferite paliere. Ce se întâmplă cu elevii, cu școlile, cu sistemul de predare-învățare-evaluare în general?

Tot ceea ce înseamnă proces educațional de predare-învățare a redevenit în atenția noastră sub titulatura de *proces educațional la distanță*. Cu toții ne-am mutat activitatea în mediul on-line, am făcut cunoștință și am ”îmblânzit” aplicații care facilitează învățarea la distanță.

Scopul acestei perioade ar trebui să fie păstrarea legăturilor sociale și emoționale cu cei mici, iar aici părinții joacă un rol important.

Primul pas este comunicarea cu părinții, care trebuie să fie informați în legătură cu modalitățile de predare online și obiectivele de învățare în această perioadă și asigurați că odată întorși la grădiniță, copiii vor recupera în timp. Un exemplu ar fi scrisoarea pe care o trimitem părinților în care anunțăm proiectele tematice, durata lor, scopul și modalitățile lor de implicare, îi sfătuim să asigure un spațiu de lucru bine delimitat. Chiar dacă nu au camera lor, spațiul de lucru personal poate ține locul mesei din sala de grupă. Psihologic, asta va ajuta preșcolarul să ia în serios lucrul și să fie mai responsabil.

Indiferent de cât de bine reușim să o facem la distanță, tot trebuie să ne străduim să ajungem la copii, măcar pentru a ne conecta socio-emoțional cu ei. Ei au nevoie să știe că cineva îi veghează și să se simtă parte dintr-un colectiv. Chiar dacă nu vom putea face mari progrese la capitolul cunoștințe și abilități noi, deprinderea zilnică a învățării de acasă, chiar și două ore pe zi,

este crucială pentru sănătatea lor mentală și păstrarea motivației pentru grădiniță.

Pentru preșcolari conectarea sincronă este mult mai dificil de realizat, copiii fiind prea mici pentru a putea respecta instrucțiunile pentru 30-40 de minute. În cazul acesta, educatoarele se pot filma în prealabil și trimit sarcinile de lucru pe platforme precum Kinderpedia sau Google Classroom, iar cu ajutorul părinților, primesc pe Whatsapp teme rezolvate pe marginea cărora oferă feedback fie înregistrând mesaje pe Whatsapp.

După ce părinții au fost pregătiți pentru a stabili o rutină zilnică acasă, educatoarele trimit pe grupurile de părinți orarul zilnic cu link-ul către folderul de pe Google Classroom. Un exemplu de orar în care o educatoare a inclus link-uri către clipuri unde s-a filmat, adresându-se direct copiilor, cu explicații și instrucțiuni de lucru pe zile.

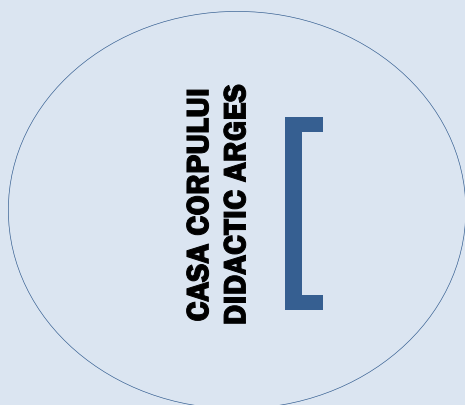
Profesorii se simt ca și cum ar avea un loc de muncă nou. Chiar dacă primele săptămâni sunt mai dificile, odată ce realizează o planificare, pe proiecte tematice, cu obiective simple și realiste, ei pot câștiga claritate și mai mult echilibru. Cu ambiții realiste și un plan pas cu pas care să creeze o rutină în “noul loc de muncă”, educatoarele pot să își întărească sănătatea lor mentală. Integrarea noilor tehnologii – dependente de capacitatea de asistență pedagogică a calculatorului – în structura de acțiune specifică metodei didactice, conferă activității elevului un caracter recreativ și proactiv, în raport cu informația vehiculată, cu timpul real de învățare, cu valoarea formativă a cunoștințelor dobândite. Sunt multe opinii care susțin că învățământul se confruntă astăzi, datorită informatizării, cu o adevărată revoluție. Acestor opinii optimiste li se opun considerațiile sceptice și abordările realiste și pragmatice. De aceea, în literatura de specialitate care

abordează această temă, se preferă ca în loc de revoluționare să se discute de asimilare. Problema esențială în prezent nu se referă la căutarea de argumente (pro sau contra) introducerii informaticii în învățământ, căci opțiunea a fost deja făcută. Particularitățile specifice metodei instruirii asistate de calculator aduc noi dimensiuni în educație și care pot fi complementare sau alternative față de metodele tradiționale din domeniul educației. Procesul de predare-învățare-evaluare capătă noi dimensiuni și caracteristici prin utilizarea noilor tehnologii. Sistemul de învățământ din țara noastră este în mod direct și determinant implicat în fundamentarea și construirea societății informaționale. O societate

Bibliografie:

- CURRICULUM PREȘCOLAR 2019
- Scrisoare metodică 2020
- Ghid de bune practici (proiect ”Competențe cheie prin jocuri virtuale la grădiniță – resurse didactice pentru punerea bazelor formării competențelor cheie la preșcolari” Ed. InfoRapArt Galați 2017
- Centrul pentru Educație și Dezvoltare personală Step by Step

*Prof. înv. preșcolar Fugulin Emanuela Steliana
G.P.P. ”Lumea copiilor” Topoloveni*

ȘCOALA ÎN MEDIUL ONLINE

Mediul online este foarte generos în termeni de propuneri, iar cei mici pot să dea curs cu ușurință tendinței lor naturale de explorare, ajungând să întâlnească spații sau activități online foarte atractive. Copiii sunt, în mod natural, deschiși, curioși și mărturisesc că, pe Internet, se simt foarte des liberi și în control pentru propriile decizii, pot învăța într-un mod interactiv aproape orice și acest lucru le hrănește încrederea în sine. Prin diversele activități specifice care presupun o evaluare, prin scor sau prin conectarea cu alte persoane, ei pot să își măsoare competența, propriul progres, primesc feedback individual rapid, se pot exprima și adesea se simt „ei înșiși”. Multe din spațiile online te invită la reflecție și din acest loc, copiii ajung să se înțeleagă mai bine pe ei înșiși.

Componenta socială a Internetului este cea mai des menționată de către copii și tineri ca fiind importantă pentru ei. Nevoia de conectare cu persoane care împărtășesc aceeași experiență, aceleași interese, pasiuni sau curiozități, este o nevoie profund umană și se accentuează în pragul adolescenței. În plus, unii dintre tineri aleg jocuri și activități complexe care le stimulează elemente mai înalte ale potențialului uman, precum gândirea critică și cea strategică, creativitatea, exprimarea personalizată acordată la context, adaptarea și spontaneitatea pentru a putea lua decizii rapide.

Să nu uităm și aspectul neurologic care întreține plăcerea și nevoia intrinsecă de a aparține unei comunități, elemente care își găsesc rezolvarea rapidă în online. În centrul creierului se află structuri cerebrale conectate printr-o rețea neuronală complexă care formează „sistemul de recompensă”. Activitățile care stimulează această rețea neuronală sunt asociate cu sentimente de bine, satisfacție, plăcere, confort, sentimente care au fost denumite recompense și care determină o întărire pozitivă a acestor activități. Parte a „sistemului de recompensă” este și sistemul limbic, care se dezvoltă și se maturizează cel mai rapid în anii adolescenței și din acest motiv crește vulnerabilitatea acestora de a da curs activităților care provoacă plăcere.

Pe lângă această paletă largă de opțiuni care aduc satisfacție, se încurajează colaborarea online cu alți membri ai comunității. Desigur, în interacțiunile tinerilor, inevitabil, vor intra tatonări, ciocniri și conflicte și aceasta este o oportunitate permanentă de creștere dacă este hrănită capacitatea lor de a rămâne conectați în relații și de a trece, împreună cu celălalt, prin diverse situații tensionate și a găsi rezoluții pentru conflictul apărut.

Este admirabil că nevoile de contribuție, de a crea conținut original și de a fi valorizați de ceilalți pentru unicitatea lor, sunt din ce în ce mai vizibile pentru tână generație.

Desigur, toate aceste aspecte sunt mai degrabă benefice și reprezintă oportunități aduse de era digitală și, pentru mulți copii și tineri, abilitățile deprinse în online se transpun în viața de zi cu zi, mai ales atunci când au lângă ei un adult care să îi încurajeze și să îi stimuleze să facă acest lucru.

În altă ordine de idei, copiii pot fi expuși la diverse pericole în încercarea lor de a cunoaște lumea, iar explorarea și relaționarea în mediul online, un spațiu public și nereglementat, nu

este o excepție. Folosit în exces sau fără îndrumarea unui adult care are viziunea de ansamblu, copilul are multe șanse să ajungă în situații neplăcute pe Internet și să nu știe cum să reacționeze, riscând să devină dependent de tehnologie. Atenția este moneda de schimb în era digitală. Voința este adesea tulburată din cauza creării unei culturi care pune mare accent pe dorințe și fantezii care nu răspund unor nevoi reale. În lipsa unor informații pertinente despre eforturile companiilor și ale presei de a atrage profit și rating, atât adulții, cât și copiii, pot să cadă cu ușurință în capcana dependenței de Internet. Reclamele agresive ale companiilor, personalizate în funcție de profilul și istoricul fiecărui utilizator și viețile cosmetizate din postările online ale altor persoane, stimulează lipsa de siguranță și încredere în sine, sentimentul de inadecvare, frică, vină și rușine, plasând fericirea oamenilor undeva în viitor sau în afara propriei persoane. Aceste mesaje venite din atât de multe părți determină chiar și adulții să se îndepărteze de puterea lor personală și să se autolimiteze. În acest caz, este facil să ne dăm seama că aceste componente au un efect similar și chiar mai accelerat asupra copiilor, dată fiind lipsa lor de experiență de viață pentru a putea discerne între ce le este util pentru un scop mai mare și ce doar „le face timpul să treacă”.

În ceea ce privește timpul petrecut online, dintre recomandările membrilor Academiei Americane de Pediatrie (www.aap.org) – o organizație care reunește peste 66.000 de medici și specialiști dedicați sănătății, siguranței și stării de bine a copiilor, adolescenților și tinerilor – amintim:

- 0-2 ani: copilul să nu aibă contact direct cu tehnologia;
- 2-5 ani: pot fi introduse dispozitivele interactive pentru maximum o oră pe zi, cu pauze mari între sesiuni.

În această etapă este esențial să selectați cu mare discernământ conținutul, să fie adaptat etapei de dezvoltare la care se află copilul și să discutați cu el despre ce vede și cum se corelează cu viața de zi cu zi.

- Peste 6 ani: este esențial să stabiliți împreună cu copilul reguli consecvente cu privire la timpul petrecut online și la folosirea dispozitivelor.

Asigurați-vă că Internetul sau jocurile nu înlocuiesc timpul de somn, de joacă cu prieteni ori cel pentru activități fizice dinamice și alte comportamente sănătoase. Stabiliți momente dedicate în care puteți vorbi despre tehnologie și spații în care dispozitivele nu sunt permise – la masă, în dormitor seara la culcare.

Bibliografie:

- Timpul petrecut online și joaca în era digitală, G. Roșculeț, 2020

*Prof. inv. preșcolar Odoară Ani Georgiana
G.P.P. Sf. Nicolae, Câmpulung, Argeș*

STIMULAREA MOTIVAȚIEI ÎNVĂȚĂRII LA PREȘCOLARI

Când vorbim despre motivarea preșcolarilor/școlarilor mici, ne referim la ansamblul de motive care îl determină pe copil să vină la grădiniță/școală și să învețe. Psihologii arată că putem face apel la două tipuri de motivații: motivație intrinsecă (internă) și motivație extrinsecă (externă). La baza motivației stau trebuințele. În manifestările copiilor este identificată, ca un impuls foarte puternic, curiozitatea, tendința de a cunoaște, de a explora ambianța.

În grădiniță principalul mijloc prin care copilul învață la această vârstă este JOCUL, un joc pe care l-am putea defini ca “motor al minții” care vrea să exploreze mai mult decât până acum, dar și al corpului care vrea să dobândească mereu noi deprinderi. Psihologul Jean Piaget consideră că jocul îl determină pe copil să participe “în mic” la societatea din care fac parte, îl pregătește pentru activitățile viitoare, jocul fiind “ucenicia vârstei mature”. Cercetările recente comută tot mai activ accentul de pe factorii intelectuali pe cei motivaționali și afectivi, iar jocul este instrumentul cel mai eficient, prin integrarea afectiv-emoțională a participanților. Elementele ludice stimulează creativitatea copiilor, libertatea de gândire și acțiune, dezvoltă inițiativa, curajul, voința perseverența, combativitatea, corectitudinea, disciplina, spiritul de cooperare, comportamentul civilizată.

Data fiind această complexitate și importanță a motivațiilor, în procesul de instructiv, este nevoie de cunoașterea profundă a copiilor, de practicarea unui învățământ diferențiat, adaptat nevoilor individuale de cunoaștere, adaptat specificului motivațional individual

Jocurile de simulare oferă modalități generoase de motivare a copiilor, de antrenare activă a acestora în activitate, prin transferul unor activități specifice muncii adultului în lumea creată de copii

prin joc. În acest mod, în funcție de aria de preocupări, de acțiunile imitate, de „instrumentele” folosite, procedee și tehnici de lucru au fost „transferate” de la o activitate de un anumit tip la alta, facilitând însușirea unor priceperi și deprinderi, precum și acoperirea lor verbală, astfel încât vocabularul copiilor s-a lărgit/îmbogățit cu sensuri noi. Prin imitarea rolurilor socio-profesionale, desfășurate în cadrul jocurilor de rol, cu subiecte din viața cotidiană, copilul începe să pătrundă sensurile activității productive a adultului, proiectându-se “imaginar” în viitor, sintetizând cunoștințe însușite în lecturile după imagini, observări efectuate prin vizite (la coafor, cabinet medical, super-market, patiserie) aspectele caracteristice diferitelor profesii/meserii, exprimând gânduri, sentimente, emoții, în legătură cu acestea prin ghicitori, rime, poezii, cântece, gesturi. Acțiunile unor meserii au fost mimate, s-a făcut mișcare, s-au ales jetoanele ce ilustrau diferite meserii, „uneltele” folosite în acestea, copiii transpunând în aceste jocuri impresii dobândite în mediul extern, fizic și social, precum și roluri, conduite, atitudini, obiecte, prelucrate în contexte ludice diverse. Cunoașterea prin experiență directă pe care au asigurat-o aceste jocuri au implicat capacitățile perceptive, abilitățile de reacție, de comunicare, copiii având posibilitatea de a analiza posibilitățile de rezolvare și de punere în practică a soluțiilor pentru ca jocul să continue.

Exemplific cu câteva jocuri ce s-au desfășurat în activitățile alese și recreative, în cadrul proiectului tematic “Meseria, brătară de aur”: „La magazin”, „La coafor”, „La doctor”, „În vizită”, „De-a familia”, „De-a gospodinele”, „De-a patiserii”, „De-a mecanicii”, consolidând cunoștințe însușite anterior, lărgind sfera unor noțiuni, preșcolarilor fiindu-le atribuite roluri de vânzătoare, medic, mamă, patiser, mecanic etc. Acționând

conform rolului ei au denumit diferitele acțiuni, au purtat dialoguri adecvate, folosind un vocabular specific, au manifestat interes și curiozitate pentru lucrurile noi, înțelegând cunoștințele însușite, aplicându-le prin exersarea unor abilități, prin muncă independentă/cooperare în grup, experimentând, pe măsura posibilităților proprii, aspectele care-i interesează în mod deosebit, exprimând liber, creative, opinii și stări sufletești. Manifestarea potențialului creativ în cadrul jocurilor este posibilă

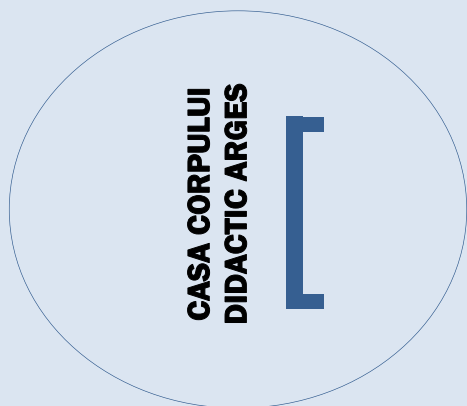
datorită relațiilor care se stabilesc între personaje sau persoane, reflectând trebuința de independență și autoexprimare a copilului.

Deoarece în grădiniță munca profesorului consilier are un specific aparte, dată fiind vârsta copiilor, și comportamentele problematice ale unor copii, eternul mijloc la îndemână este jocul, organizat cu pricepere, tact pedagogic și măiestrie didactică, în colaborare și nu în competiție cu educatoarea.

Bibliografie:

1. Cosmovici, A. și Iacob, L– Psihologie școlară – Editura Polirom, Iași, 1999;
2. Chateau, Jean - Copilul și jocul, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1986;
3. Roșca, Al., - Psihologie generală, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1976.

*Prof. înv. preșcolar Călin Elena Andreea
G.P.P., „Lumea Copiilor”, Topoloveni*

GHID RAPID GOOGLE CLASSROOM

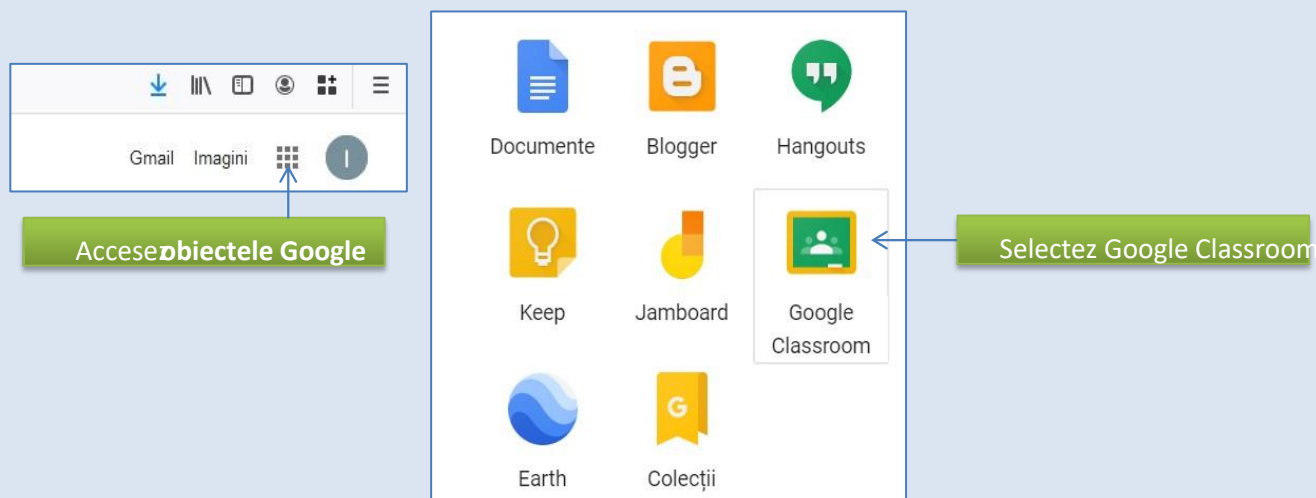
Etapa 1. Creare Google Classroom

Etapa de creare este influențată parțial de modul în care ne vom autentifica: de pe un cont personal sau de pe un cont instituțional (al școlii sau universității). Pentru că există mici diferențe, vom prezenta ambele situații.

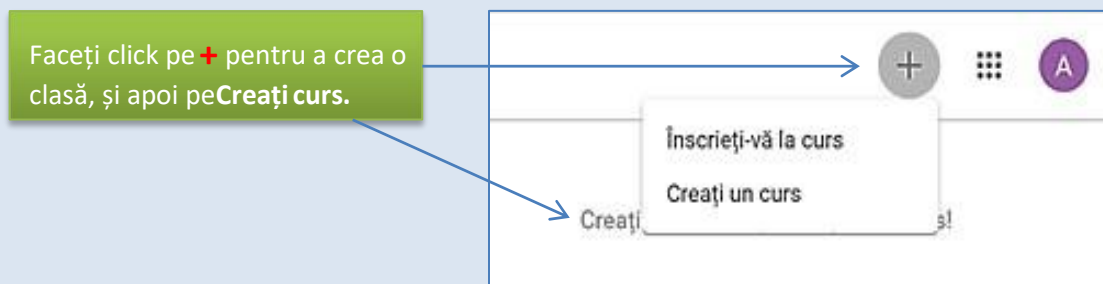
Cont personal

Deschidem Google:

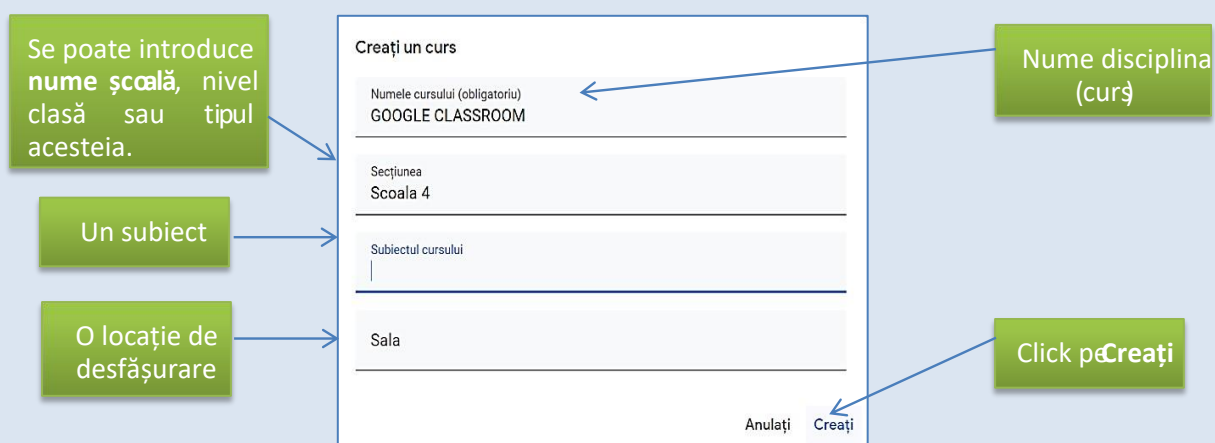
1. În partea dreapta a paginii, sus, din matricea (de pătrățele) deschidem **obiectele Google** și accesăm obiectul **Google Classroom**:

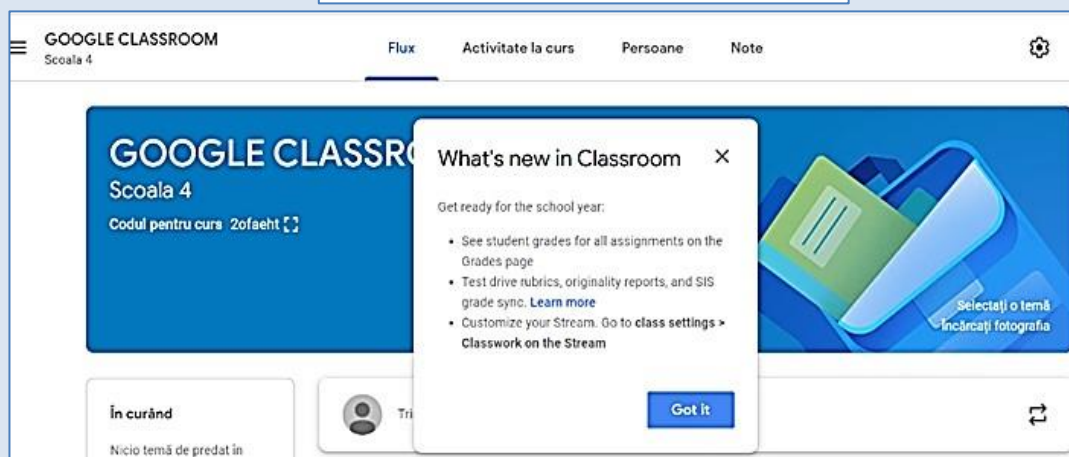
2. Se va deschide fereastra care permite să creăm un curs:

3. În câmpurile noii ferestre se completează o serie de date:

Iar rezultatul va fi:

Cont instituțional

Chiar dacă finalul operației de creare va fi același, momentul inițial este puțin diferit, și anume:

- ✓ Este recomandat să folosim aplicația **Google Chrome**. Pentru autentificare pe un cont instituțional veți primi de la administratorul domeniului, un nume de utilizator și o parolă. La prima conectare veți fi întrebați dacă sunteți de acord cu termenii și condițiile oferite de această platformă, veți bifa că sunteți de acord și veți trece la ecranul următor. În acest ecran vom putea seta o nouă parolă (o confirmăm) și mergem mai departe. Acest cont ne va permite accesul la aplicațiile Google, cu facilități suplimentare, de care nu dispunem atunci când folosim un cont simplu de utilizator (cum ar fi o adresă de e-mail pe gmail.com). Aplicația Google Classroom o putem accesa din meniul contextual sau putem să o

solicităm din bara de adrese (inițial este posibil să vi se ceară să vă stabiliți rolul avut în clasă: **profesor** sau **elev**. Acest rol ulterior nu va mai putea fi modificat. Indiferent de modul de conectare, modul de lucru și rezultatul va fi același.

La **crearea** unei **clase**, Google Classroom creează automat **un cod de clasă** (are 7 caractere și este unic), pe care îl putem folosi pentru a invita elevii. Îl putem copia cu CTRL+C și folosi în locul dorit cu CTRL+V pentru a-l transmite eventual elevilor.

Prezentarea interfeței

The image shows the Google Classroom interface for a class named 'Scoala 4'. The interface includes a top navigation bar with 'Flux', 'Activitate la curs', 'Persoane', and 'Note'. A central banner displays the class name and a course code '2ofaeh'. Below the banner, there are sections for 'În curând' (Upcoming), 'Comunicați cu studenții de la curs aici' (Communicate with students here), and 'Setările cursului' (Class settings). The interface is annotated with several green text boxes explaining key features:

- Flux (Stream):** reprezintă centrul de comunicare, unde puteți crea și programa anunțuri pentru clasa dvs. Puteți personaliza ceea ce apare pe pagină pentru dvs. și elevii dvs. în setările clasei.
- Activitate la curs (Classwork):** este locul în care veți crea, distribui și organiza sarcini, întrebări și materiale pentru clasă.
- Note (Grades):** pagina Note este locul în care vizualizați și actualizați catalogul.
- Persoane (People):** este locul în care veți adăuga elevi și alți profesori la clasa dvs.
- Meniul principal (3 linii orizontale) (hamburger):** permite accesarea claselor, a calendarului, a activității elevilor, dar și o serie de setări globale.
- Se poate alege o temă (din biblioteca aplicației), prin accesarea butonului Selectați tema, sau se poate încărca o imagine din calculator, dacă folosim butonul Încărcați fotografia.**
- Când ne aflăm pe Flux, aici avem informații despre teme atribuite sau nu, teme evaluate sau în curs de evaluare. evaluate**
- Setările cursului (Class settings):** Adăugați detalii despre clasă, accesați codul pentru curs, determinați permisiunile studentului și configurați notarea.

La **crearea** unei **clase**, Google Classroom creează automat **un cod de clasă** (are 7 caractere și este unic), pe care îl putem folosi pentru a invita elevii. Îl putem copia cu CTRL+C și folosi în locul dorit cu CTRL+V pentru a-l transmite eventual elevilor.

Fiecare clasă creată va avea propriile sale setări. În zona de setări se pot actualiza detaliile clasei, se pot modifica setările inițial făcute la crearea clasei, cine are drept de postare pe flux, cine poate seta lucrările și notificările fluxului.

Continuare în numărul următor

*Inf. Valentina Androne
Casa Corpului Didactic Argeș*

MEMORIZAREA-MIJLOC DE FORMARE A LIMBAJULUI LA COPILUL PREȘCOLAR

Preșcolăritatea este perioada în care cel mic, copilul începe să se descopere, descoperind totodata realitatea care îl înconjoară. Astfel, pentru copil această perioadă este una delicată. Vârsta preșcolară este cea mai importantă perioadă, deoarece copilul înmagazinează cea mai mare cantitate de informație, fiind totodată perioada în care preșcolarul se poate adapta la viața care îl așteaptă, pentru a putea păși pe un drum lin, presărat doar cu reușite, de care familia și societatea să se mândrească.

În această perioadă, copiii își dezvoltă atât laturile sociale, cât și cele interne: temperamentul, personalitatea, spiritul de observație, laturile artistico-plactice, spiritul de investigație, etc. Când discutăm despre limbaj, ne referim la totalitatea elementelor care au un înțeles preluat și însușit de un individ. Pentru un părinte, perioada cea mai importantă, o reprezintă cea în care copilul învață să meargă și să vorbească. Această etapă este una dintre cele mai dificile pentru un părinte, deoarece fac eforturi destul de mari pentru a-i îndemna să vorbească și să se miște.

S-au realizat studii pentru a scoate în evidență efectele pozitive pe care le are cititul unor povești, de la o vârstă fragedă. Părinții au fost îndemnați să le citească copiilor, încă din primii ani de viață, pentru a favoriza dezvoltarea limbajului, precum și îndemanarea cognitivă. La începutul perioadei de 1 an volumul vocabularului cuprinde aproximativ 20 de cuvinte, masa vocabularului crescând odată cu înaintarea în vârstă, când ajunge la aproximativ 3000 de cuvinte, în jurul vârstei de 6 ani. Perioada 1-3 ani este perioada anteprescolară, când cel mic, copilul era obișnuit să primească tot ceea ce își dorea, însă în perioada 3-6 ani, acesta trebuie să respecte anumite reguli, cerințe și norme, pentru a primi ceea ce vrea. Astfel, viața reprezintă

un joc în care trebuie să respecti anumite reguli, altfel ai de pierdut. Memorizarea reprezintă procesul prin care se ating obiectivele educaționale, la care ia parte întreaga grupă de copii. Aceasta se poate realiza frontal sau pe grupe, desfășurându-se atât sub formă de activitate integrată, cât și sub formă modernă. Poezia are un rol important în viața copilului, deoarece aceasta contribuie în mod direct la educația estetică a acestuia, îndemnându-l să perceapă frumosul din lumea înconjurătoare, din atitudinea oamenilor. Astfel, prin sentimentele exprimate, poezia îl ajută pe copil să vibreze în fața frumosului, stimulându-l afectiv. Când vorbim despre limbaj, ne referim la ansamblul elementelor care au o anumită semnificație preluată și însușită de o persoană.

Limbajul constituie principala funcție utilizată de indivizi în activitatea de comunicare. Totodată, acesta reprezintă principala sursă de comunicare prin intermediul limbii și principala aptitudine pe care copilul mic o achiziționează pe parcursul grădiniței și mai apoi în mediul școlar. Cea mai importantă perioadă pentru un părinte este cea în care copilul învață să vorbească și să meargă. Această etapă este dificilă pentru un părinte, deoarece se străduiește să îi stimuleze pe cei mici să vorbească și să se miște, iar mai apoi părinții, depun eforturi pentru a-i ajuta să se liniștească și să vorbească mai puțin. Lipsa exercițiului, duce la o încetinire a progresului și chiar la încetarea acestuia. La fel cum preșcolarul trebuie să capete experiență în mers înainte de a începe să alerge, așa trebuie să capete și experiență în vorbire, înainte de a face cunoștință cu un limbaj mai dificil, precum cititul și scrisul. Preșcolarii au nevoie de o mulțime de experiențe.

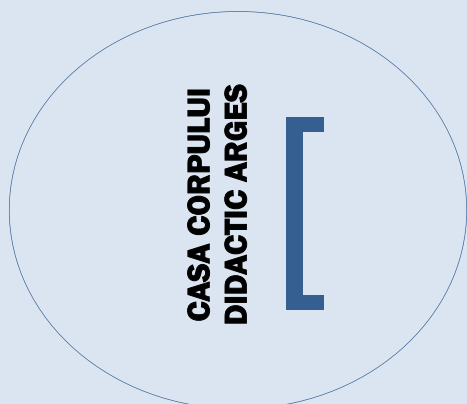
Limbajul are la bază ascultarea, vorbirea, citirea și scrierea. Pentru ca cititul să capete sens, preșcolarul trebuie să înțeleagă sensul cuvintelor pe

care le citește. Pentru a vorbi corect și coerent, cuvintele.
copilul trebuie să audă pentru început cum sună

Bibliografie:

1. Mitu Florica, Antonovici Ștefania, *Metodica activităților de educare a limbajului în învățământul preșcolar*, Editura Humanitas Educațional, București, 2005
2. *Programa activităților instructiv-educative în grădinița de copii*, V&I INTEGRAL, București, 2005
3. Țugulan, Lidia, Toma, Maria, *Literatura pentru copii*, Editura didactică și pedagogică, București, 1979
4. M. Păiși Lăzărescu, *Metodologia cercetării științifice în învățământul preșcolar și primar*, Editura Paralela 45, Pitești, 2011

**Prof. înv. preșcolar: Tomescu Oana
G.P.P. "Lumea Copiilor" Topoloveni**

PLACE DE LA GRAMMAIRE DANS L'ENSEIGNEMENT DU FLE- **studiu de specialitate**

A travers les recherches en linguistique et la didactique de la langue on trouve ces questions: Quelle est la place et le rôle de la grammaire dans l'enseignement d'une langue étrangère?

Il y a ici plusieurs aspects à envisager: le niveau de langue, le but de l'apprentissage, le public cible. Si l'on parle de l'enseignement du FLE dans une école, collège ou lycée, le but premier de ce cours sera de pouvoir utiliser la langue dans différentes situations de communication ou en vue de soutenir différents examens. L'oral, donc, va jouer un rôle très important. Mais, à partir de là, une autre question s'impose: on enseigne une grammaire explicite, c'est-à-dire on explique les notions de théorie, ensuite on les met en pratique, ou on fait appel à une grammaire implicite, et c'est alors qu'on va partir des exemples, des phrases entières, des expressions, pour découvrir la règle grammaticale.

Ce serait peut-être bien de s'arrêter sur le terme même de "grammaire", qui, à lui seul, produit ces confusions. On va commencer par dire que le terme latin *grammatica* aurait dû conduire au terme français *grammatique*, qui serait semblable à la *phonétique*, *sémantique*, *pragmatique* etc. et qui renvoie à une discipline. En revanche, le terme crée par l'adjonction du suffixe *-aire* nous fait penser à des mots comme par exemple *vocabulaire*, *dictionnaire*, *glossaire*, c'est-à-dire des listes, des recueils etc. La grammaire peut être donc définie comme une énumération d'exemples, de constructions syntaxiques, auxquels s'ajoutent aussi des règles et des exceptions.

Ce qui est bien évident aujourd'hui c'est que la place de la grammaire dans l'enseignement d'une deuxième langue dépend de deux éléments: de l'évolution de la didactique des langues et de la conception, les croyances et les intuitions pédagogiques des enseignants et même des apprenants. De même, on est d'accord qu'à présent l'accent est mis sur l'apprenant et non pas sur la connaissance de la grammaire, alors on pourrait parler de deux grandes tendances: l'une qui évite à tout prix l'enseignement de la grammaire sous prétexte de faire un cours tout à fait communicatif et une autre, qui propose un enseignement traditionnel qui accorde la place la plus importante à l'étude de la grammaire, laissant de côté les autres compétences.

Les études plus récentes ont essayé juste de réconcilier ces deux tendances, y tenant compte de deux aspects: l'importance de la composante linguistique, y compris la grammaire et l'attention qu'on doit accorder

aux besoins des apprenants, à l'ambiance authentique d'apprentissage qui conduit à travailler en fonction du contexte et des intentions de communication.

Si l'on prend aussi en considération les principes généraux du CECR (Cadre Européen Commun de Référence pour l'enseignement) on parle de trois compétences: *linguistique* (lexicale, grammaticale, sémantique, phonologique et orthographique), *pragmatique* (organisation et structure des messages et des discours, des types de textes) et *sociolinguistique* (la connaissance et l'habileté nécessaires pour utiliser correctement la langue dans la vie de tous les jours). On peut conclure que l'étude d'une langue suppose la maîtrise du code linguistique en théorie et en pratique.

"Une grammaire ne se limite pas à la description, la plus rigoureusement, la plus scientifiquement conduite d'une langue, c'est-à-dire les principes et les règles qui en explique l'usage. Une grammaire a aussi pour objectif de préciser les conditions d'un emploi correcte d'une langue, qu'elle soit parlée ou écrite." (Vigner, 2004, p15)

On retient donc l'idée que dans le processus de l'apprentissage, l'enseignant doit trouver les éléments langagiers dont le locuteur a besoin pour communiquer ses pensées, ses sentiments, ses besoins. La grammaire ne comprend pas seulement des exercices structuraux, elle est partout présente: dans un texte écrit, un texte oral, elle est étroitement liée à l'intention communicative, elle fait la cohésion et la logique du message que l'on veut transmettre. Et ce sera l'enseignant celui qui va déterminer la progression grammaticale en classe de langue étrangère, en fonction de quelques critères, comme: la sélection des formes les plus utilisées, partir du plus simple au plus complexe, mémorisation des formes, la sélection des catégories grammaticales nécessaires dans certaines situations de communication etc. Ce qui est bien évident c'est que l'enseignant doit adapter chaque contenu en fonction de son public et des besoins langagiers de celui-ci. Et la grammaire constitue un facteur important dans l'apprentissage d'une langue étrangère, elle est un outil essentiel pour un utilisateur car elle aide à se faire comprendre et à satisfaire son intention communicative.

Références:

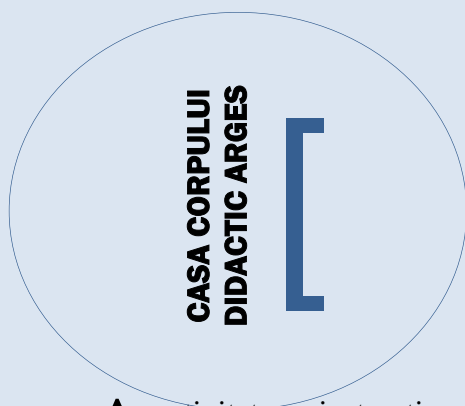
Vigner, G (2004) *La grammaire en classe de FLE*, Paris, Hachette

Cuq, J-P (1996) *Une introduction à la didactique de la grammaire en classe de français langue étrangère. Revue de Didactologie des Langues-Cultures*, 2(122), 169

Besse H&Porquier R (1991) *Grammaire et didactiques des langues*, Paris: Credif/Hatier

www.scielo.org.co/pdf/clin/n31

*Profesor Curtașu Elena
Colegiul Economic "Maria Teiuleanu", Pitești*

METODELE TRADITIONALE SI MODERNE IN PROCESUL DE PREDARE-INVATARE

Activitatea instructiv-educativă se desfășoară în baza unor finalități, este pusă în practică prin intermediul unui sistem de metode și procedee, apelează la o serie de mijloace tehnice de realizare, iar rezultatele sunt verificate și evaluate prin strategii

specifice. Curriculum-ul școlar integrează toate aceste componente, dintre care o poziție centrală revine metodelor care fac posibilă atingerea finalităților educaționale.

Etimologic, termenul metodă provine din grecescul „methodos”, care înseamnă „drum spre”. Metodele de învățământ pot fi definite ca „modalități

de acțiune cu ajutorul cărora, elevii, în mod independent sau sub îndrumarea profesorului, își însușesc cunoștințe, își formează priceperi și deprinderi, aptitudini, atitudini, concepția despre lume și viață”. (M. Ionescu, V. Chiș, p.126). Metodele tradiționale, expositive ori frontale lasă impresia că nu ar mai fi în conformitate cu noile principii ale participării active și conștiente a elevului. Acestea pot însă dobândi o valoare deosebită în condițiile unui auditoriu numeros, având un nivel cultural care să-i asigure accesul la mesajul informațional transmis raportat la unitatea de timp.

Metodologia didactică actuală este orientată către implicarea activă și conștientă a elevilor în procesul propriei formări și stimularea creativității acestora. În acest context, prefacerile pe care le cunosc metodele de învățământ cunosc câteva direcții definitorii. Relația dinamică-deschisă constă în raporturile în schimbare ce se stabilesc între diferitele metode. Diversitatea metodelor este impusă de complexitatea procesului de învățare, fiecare metodă trebuie să fie aleasă în funcție de registrul căruia i se raportează. Amplificarea caracterului formativ al metodelor presupune punerea accentului pe relațiile sociale pe care le are elevul în procesul de culturalizare și formare a personalității. Reevaluarea permanentă a metodelor tradiționale vizează adaptarea lor în funcție de necesități și raportarea lor la evoluția științei.

Metodele didactice pot fi clasificate în:

1. Tradiționale: expunerea didactică, conversația didactică, demonstrația, lucrul cu manualul, exercițiul;
2. Moderne: algoritmizarea, modelarea, problematizarea, instruirea programată, studiul de caz, metode de simulare (jocurile, învățarea pe simulator), învățarea prin descoperire.

Principala metodă de educare a gândirii în învățământul tradițional o constituie expunerea profesorului, completată cu studiul individual al elevului. Această metodă a fost criticată, susținându-se că ea nu favorizează legătura cu practica Metodele activ-participative pun accent pe învățarea prin cooperare, aflându-se în antiteză cu metodele tradiționale de învățare. Educația pentru participare îi ajută pe elevi să-și exprime opțiunile în domeniul educației, culturii, timpului liber, pot deveni coparticipanți la propria formare. Elevii nu sunt doar un receptor de informații, ci și un participant activ la

educație. În procesul instructiv-educativ, încurajarea comportamentului participativ înseamnă pasul de la „a învăța” la a „învăța să fii și să devii”, adică pregătirea pentru a face față situațiilor, dobândind dorința de angajare și acțiune.

Principalele metode de dezvoltare a gândirii critice sunt: metoda Ciorchinelui; metoda Mozaic; metoda Cubul; metoda Turul Galeriei; metoda 6/3/5; metoda Lotus; metoda Pălăriile gânditoare; metoda Frisco; metoda Schimbă perechea; metoda Explozia stelară; diagrama Venn; metoda Cauză-efect. În vederea asigurării unui climat pozitiv în sala de clasă, este necesar ca elevii să aibă impresia că au succes în ceea ce fac. Factorii care asigură succesul într-o clasă sunt: formularea de expectanțe pozitive față de elevi; utilizarea unor strategii de management educațional eficient; stabilirea de obiective clare și comunicarea acestora elevilor; valorificarea la maxim a timpului destinat predării; evaluarea obiectivă. Eficiența muncii în grup depinde de claritatea explicației pentru sarcinile de lucru. Profesorii trebuie să ofere explicații cât mai clare și să se asigure că ele au fost corect înțelese de către elevi.

Literatura de specialitate oferă o imagine fidelă asupra antitezei care se creează între metodele tradiționale și cele moderne utilizate în predare. Metodele tradiționale au următoarele caracteristici:

- pun accentul pe însușirea conținutului, vizând, în principal, latura informativă a educației;
- sunt centrate pe activitatea de predare a profesorului, elevul fiind văzut ca un obiect al instruirii, așadar comunicarea este unidirecțională;
- sunt predominant comunicative;
- sunt orientate, în principal, spre produsul final, evaluarea fiind de fapt o reproducere a cunoștințelor;
- au un caracter formal și stimulează competiția;
- stimulează motivația extrinsecă pentru învățare;
- relația profesor-elev este autocratică, disciplina școlară fiind impusă.

Aceste metode generează pasivitate în rândul elevilor. La polul opus, metodele moderne se caracterizează prin următoarele note:

- acordă prioritate dezvoltării personalității elevilor, vizând latura formativă a educației;

- sunt centrate pe activitatea de învățare a elevului, acesta devenind subiect al procesului educațional;

- sunt centrate pe acțiune, pe învățarea prin descoperire;

- sunt orientate spre proces;

- sunt flexibile, încurajează învățarea prin cooperare și capacitatea de autoevaluare la elevi, evaluarea fiind una formativă;

- stimulează motivația intrinsecă;

- relația profesor-elev este democratică, bazată pe respect și colaborare, iar disciplina derivă din modul de organizare a lecției.

Prin metodele moderne, se încurajează participarea elevilor, inițiativa și creativitatea. Din

Bibliografie:

1. Dumitru, I., Dezvoltarea gândirii critice și învățarea eficientă, Editura de Vest, Timișoara, 2001.
2. Guțu, V., Dezvoltarea și implementarea curriculumului în învățământul gimnazial: cadru conceptual, Grupul Editorial Litera, Chișinău, 1999.
3. Ionescu, M., Radu I., Didactica modernă, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 2001.
4. Marcu V., Filimon L., Psihopedagogie pentru formarea profesorilor, Editura Universității din Oradea, 2003.

toate cele menționate, rezultă faptul că profesorul trebuie să-și schimbe concepția și metodologia instruirii și educării, să coopereze cu elevii, să devină un model real de educație permanentă, să se implice în deciziile educaționale, să asigure un proces didactic de calitate.

Pregătirea managerială a profesorului, însușirea culturii manageriale, nu numai cea tradițională psihopedagogică și metodică, pot asigura înțelegerea și aplicarea relației autoritate-libertate, ca nou sens al educației, prin predare-învățare și rezolvarea altor situații din procesul educațional școlar.

*Prof. învă. preșcolar Ungureanu Luminita
G.P.P. "Lumea Copiilor" Topoloveni*

PROIECTUL CRED – „Curriculum relevant, educație deschisă pentru toți” – Proiect cofinanțat din Fondul Social European prin Programul Operațional Capital Uman 2014-2020

În perioada 25-ianuarie - 20 aprilie 2021, CCD Argeș organizează o nouă serie de formare, atât la nivel primar (seria 6), cât și gimnazial (seria 7) pe proiectul CRED - „Curriculum relevant, educație deschisă pentru toți”, Proiect cofinanțat din Fondul Social European prin Programul Operațional Capital Uman 2014-2020.

Seria 6, nivel primar, cuprinde 3 grupe, și seria 7 pentru nivel gimnazial tot cu 3 grupe, respectiv Chimie, Geografie, Educație fizică. Cursurile se desfășoară în exclusivitate online.

Toate cadrele didactice care participă la curs beneficiază de subvenție în valoare de 600 lei.

În acest proiect, la nivelul regiunii Sud-Muntenia se vor forma în total 2363 cadre didactice, nivel primar și 6095 cadre didactice, nivel gimnazial.

Formatorii acreditați pentru Casa Corpului Didactic Argeș, până la această dată, sunt în nr. de 16. Astfel:

- Pentru Limba și literatura română – Cergan Cristina și Ionescu Mihaela
- Pentru Limba Engleză – Drăgoi Iuliana
- Pentru Matematică – Surugiu Ligiu și Voiculescu Dumitru;

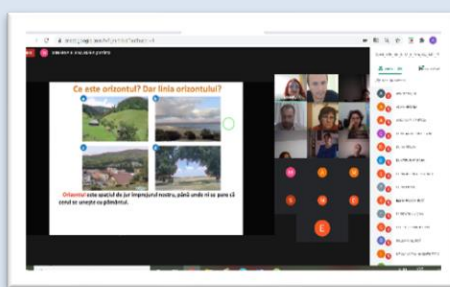
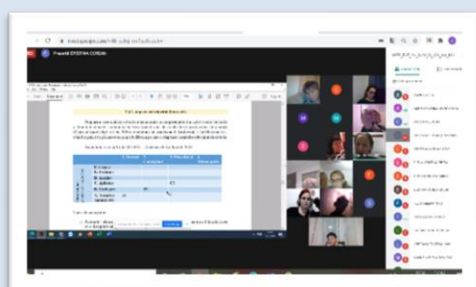
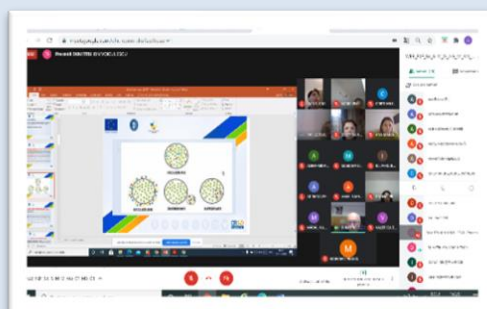
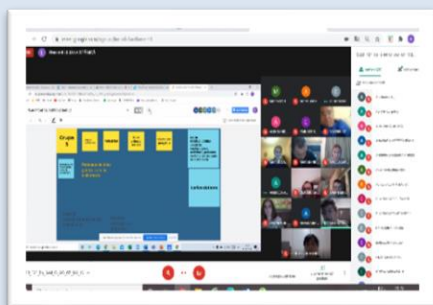
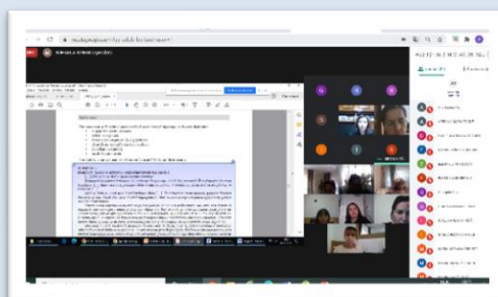
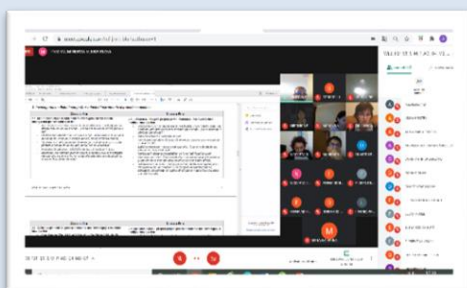

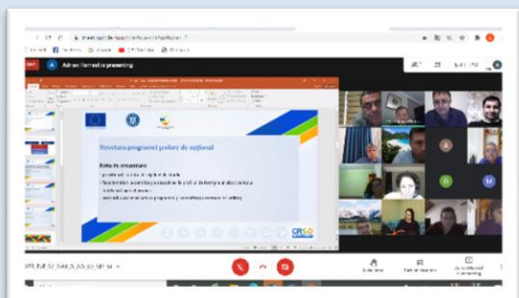
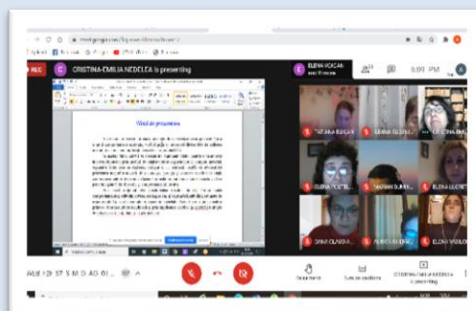
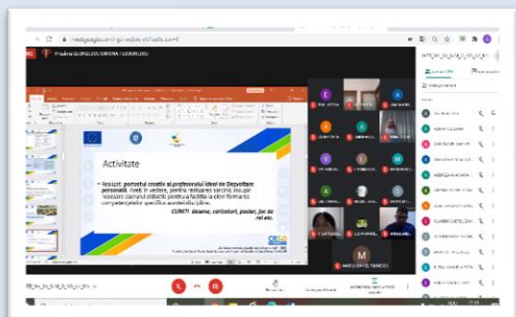
- Pentru Chimie – Dejanu Mariana
- Pentru Fizică – Necuță Emil
- Pentru Geografie – HERNEST Adrian
- Pentru Educație Fizică – Stănică Liliana și Teodorescu Simona
- Pentru Educație tehnologică – Răduț Daniela
- Pentru Științe sociale – Dorcioman Magdalena
- Pentru Învățământul primar – Voiculescu Simona, Briceag Adriana, Biculescu Florina, Rizea Minerva.

În perioada implementării proiectului CRED (2018-2022), CCD Argeș are alocat de către MEC un număr de 499 cursanți pentru nivelul primar și 1399 cursanți pentru nivelul gimnazial, disciplinele Lb. Română – 210, Lb. Engleză – 148, Lb. Franceză – 112, Lb. Germană – 10, Matematică – 166, Fizică – 54, Chimie – 35, Biologie – 76, Istorie – 90, Geografie – 60, Religie – 103, Științe sociale – 5, Educație muzicală – 50, Educație Plastică – 23, Educație Fizică – 160, TIC – 27, Educație Tehnologică – 34.

Până la această dată, pe acest proiect, CCD Argeș a finalizat activitatea pentru 36 de grupe, respectiv 821 de cadre didactice.

Imagini din timpul activității de formare:

Echipa de proiect a CCD Argeș:
Expert local coordonare formare – prof. Badea Ana
Expert local implementare și certificare - prof. Anghel Maria Magdalena
Expert local grup țintă - prof. Bârlogeanu Floarea
Expert local monitorizare și raportare - prof. Crivac Georgeta Mihaela
Expert local elearning – inf. Androne Valentina
Expert zonal evaluare finală – Șufariu Mirela

„Curriculum relevant, educație deschisă pentru toți” - CRED

Proiect cofinanțat din Fondul Social European prin Programul Operațional Capital Uman 2014-2020

Universitatea din Sussex a realizat un studiu conform căruia șase minute de lectură pe zi pot reduce nivelul stresului cu până la 68 %, alături de creșterea nivelului de empatie, dezvoltarea vocabularului și a creativității.

Astfel, a fost depusă în parlament o propunere legislativă pentru declararea Zilei Naționale a Lecturii în România pe data de 15 februarie. Această zi nu a fost aleasă întâmplător, ea marcând nașterea a doi mari cărturari și ctitori ai școlii și culturii românești: Spiru Haret și Titu Maiorescu.

Obiectivul acestui proiect este încurajarea lecturii și recuperarea decalajului față de media Uniunii Europene.

Bibliotecar Mirela Șufariu
Casa Corpului Didactic Argeș

Revista Catedra - editie online

Redacția revistei CATEDRA

Coordonator revistă:

Prof. Corina Georgeta Postelnicescu, director CCD Argeș

Consilieri științifici:

Prof. Elena Liliana Murguleț, inspector școlar general ISJ Argeș

Prof. Maria Catalina Dumitrașcu, inspector școlar general adjunct ISJ Argeș

Prof. Constantin Cristinel Crețu, inspector școlar general adjunct ISJ Argeș

Prof. Andreia Maria Demeter, inspector școlar ISJ Argeș

Prof. Adeluța Roșu, inspector școlar ISJ Argeș

Prof. Lavinia Elena Orășanu, inspector școlar ISJ Argeș

Membrii colectivului de redacție:

Maria Magdalena Anghel, profesor metodist CCD Argeș

Ana Badea, profesor metodist CCD Argeș

Florin Baltac, profesor metodist CCD Argeș

Floarea Bârlogeanu, profesor metodist CCD Argeș

Mihaela Georgeta Crivac, profesor metodist CCD Argeș

Valentina Marilena Androne, informatician CCD Argeș

Mirela Mariana Șufariu, bibliotecar CCD Argeș

Design și machetare:

Inf. Valentina Marilena Androne

Coperta:

Bibl. Mirela Mariana Șufariu

Responsabilitatea asupra conținutului articolelor și a dreptului de publicare a fotografiilor revine în exclusivitate autorilor!